

The background of the cover is a photograph of a sunset or sunrise. The sky is filled with horizontal bands of color, ranging from deep reds and oranges near the horizon to dark blues and greys at the top. The overall mood is serene and atmospheric.

Vybrané povídky

Pavel Skalický

Publishing On Demand
CZ Books s.r.o.

Pavel Skalický

Vybrané povídky

© Pavel Skalický 2012

Typografická úprava Pavel Skalický

<http://www.pavelskalicky.cz>

ISBN 978-80-254-9989-4

Zítřka snad bude lépe

„Pomoc, pomozte mi někdo,“ křičel Martin a marně se snažil bránit útokům ze všech stran. Sparťanská armáda byla mnohem lépe vyzbrojena a i co se týče výcviku se nedala srovnávat s tou jejich. Po několika hodinách boje měli Sparťané navrch a Martin sám krvácel z několika sečných ran. Jeho kamarádi padli nebo se dali na útěk. Viděl prchat i některé, kteří se ještě nedávno dušovali, že raději zůstanou ležet na bojišti, než aby se vzdali nebo utekli, a nechali osadu napospas nepřátelům. On patřil k dobrým bojovníkům, ale byl sám proti přesile. A navíc sil ubývalo. V tom mu jeden z nepřátel vyrazil meč z ruky, druhý se rozpráhl a...

Martin se posadil na posteli celý zpocený a ještě teď měl husí kůži z toho divokého snu. A takhle to bylo každou noc. Skoro se bál usínat, protože vždy místo spánku přišla nějaká scéna, při které adrenalin tek proudem. Zkoušel všechno - prášky na spaní, relaxační hudbu, unavit se před spánkem sportem - nic z toho nepomáhalo. Doktoři už nad ním zlomili hůl a on sám z toho měl neurotické stavy.

„Takže co to bylo tentokrát? Vypadalo to jako nějaká bitva ze starověkého Řecka,“ mumlal si pro sebe, když vytahoval zápisník. Udělat z nočních můr svého koníčka byla jeho jediná obrana. Jako jiní sbírají známky, sepisoval on své divoké sny. A že už měl pěknou sbírku. Pokoušel se i nalézt nějaké detaily o době, ve které se sen odehrával, ale většinou bezúspěšně. Žádná epizoda nebyla z období, které bylo detailně popsáno. Vždy se jednalo jen o pár řádek v učebnicích dějepisu. Díky těmto snům s ním také dlouho nevydržela žádná žena - které by se líbilo takové probouzení uprostřed noci.

„Pane Loučka, bavil jsem se o vašem problému s kolegy a věda je v téhle oblasti celkem bezmocná,“ přivítal Martina jeho osobní lékař hned poté, co se posadil. Martin na tato sezení nechodil rád - většinou se nepohnuli ani o píd'. Lékař sice tvrdil, že dělá, co může, ale výsledek nebyl vidět žádný.

„Ale měl bych pro vás jeden návrh. Mám jednoho kamaráda, který se zabývá léčbou pomocí hypnózy a podobných praktik. Když nebudete proti, domluví vám schůzku, mohli byste se sejít a promluvit si,“ dokazoval ze všech sil, že se snaží.

„Dobře, zkuste to, prosím, domluvit,“ odvětil Martin nevýrazným hlasem. Mnoho si od tohoto experimentu nesliboval a bylo to na něm vidět. „Pokud by mu to nevadilo, mohli bychom se sejít u mě,“ pokoušel se ještě pro sebe získat nějakou výhodu. Být hypnotizován v cizím prostředí se mu nechtělo. Lékař slíbil, že se pokusí udělat maximum, a že se mu ještě ozve.

„Takže si pohodlně sedněte a uvolněte se,“ šel hned k věci hypnotizér. Martin mu byl vděčný, že se nezdráhal přijít k němu domů a provádět terapii tam. Při úvodních formalitách se Martin dozvěděl, že František už má za sebou spoustu úspěšných terapií a věří, že se pohnou k lepšímu i v tomto případě. I když se František snažil vystupovat jako profesionál, Martin byl zkušený pozorovatel a neunikly mu jisté známky nervozity a mírně se třesoucí ruce.

„Ten člověk má strach,“ problesklo Martinovi hlavou. „Strach ze selhání? Nebo se bojí, že najde něco nepříjemného? Kdoví, co mu na mě ten doktůrek vyžvanil.“ Jelikož neměl rád formality, nabídl Františkovi tykání. Ten to přijal s povděkem a jeho nervozita viditelně opadla. Martinovi ovšem nepřestávala vrtat hlavou. Domluvili se na poměrně tučném honoráři, ale pouze za předpokladu, že František

uspěje. Když nic nezjistí, dostane pouze pakatel proti smluvené částce. To možná Františka vyvedlo z naučených kolejí.

Během svých úvah se Martin uvelebil v křesle a pokynul Františkovi, aby začal. Soustředil se na jeho slova a najednou padal a padal. Pak se probudil opět sedící v křesle.

„To jsem blázen,“ pronesl po Martinově probuzení František. „I když jsem hledal důkladně, žádnou zjevnou příčinu jsem neobjevil.“ Martin rychlým pohledem na hodiny na zdi zjistil, že byl v hypnóze skoro dvě hodiny. I když uběhlý čas nijak nepociťoval, o to více se strávená doba podepsala na Františkovi. Jeho rysy byly strhané a únava mu koukala z očí. Ale nejen únava - bylo tam i zklamání. A Martin si pomyslel, že ani ne tak ze selhání a z bezmocnosti nad jeho případem. Františka spíše mrzel honorář, který měl téměř na dosah ruky.

„Ale s tak báječným médiem jsem ještě nepracoval. Jseš jako stroj času,“ snažil se usmát se a povzbudit Martina, který byl poměrně skleslý.

„Jak to myslíš - stroj času?“ nedala Martinovi zvědavost.

„Ze začátku jsem se pokoušel objevit příčinu těch tvých snů,“ začal vyprávět František. „V podvědomí sis neuvědomoval žádný důvod, tak jsem postupoval proti proudu času až do tvého dětství. A taky bez úspěchu. Nakonec jsme se dostali až k tvému narození a najednou lup - ocitli jsme se ve tvých minulých životech. Já osobně si myslím, že jestli to byly minulé životy, tak jsi musel žít nonstop a všude. Informace, který jsi mi byl schopen podat, byly hodně detailní. Z každé doby, kterou jsme takto navštívili. Z každé,“ zdůraznil ještě svá slova, protože Martin se netvářil zrovna tak, že by mu věřil.

„Nezlob se na mě, ale já na minulé životy nevěřím,“ začal Martin opatrně.

„Kdybys slyšel tolik, co já, možná bys začal pochybovat o správnosti své víry,“ odtušil František. „Už jsem se několikrát setkal se vzpomínkami, které nebyly ohraničeny jedním lidským životem. Ale ty jseš ještě dál. Tvoje existence jako by se objevovala po celé zemi a ve všech časech. Proto možná máš ty divoký sny.“

„Tomu nerozumím,“ pokračoval v otázkách Martin. „Chceš mi namluvit, že jsem všude byl a všechno viděl? To přece dost dobře není možný.“

„Já netvrdím, že tomu rozumím. Já jen říkám, že jsem tě v hypnóze zkoušel posílat do různých oblastí v různých časech a tys mi vždy dokázal popsat situaci, která se na daném místě v té době odehrávala. Detailně jsi mi popsal bitvu tří císařů a dokonce z několika různých pohledů. Následně jsi mi vysvětlil princip kamene mudrců, jak si ho představovali alchymisti na dvoře Rudolfa II. Dokonce i Golema jsi viděl. Jak vypadal, jak byl velkej a důvody, proč ho rabi Löw sestrojil a oživil. Já jsem nevěřící Tomáš a dokud se nepřesvědčím pořádně, neuvěřím. Tak jsem tě zkusil vyzkoušet z některých detailů mého dětství. Nechápu, jak si to mohl vědět, ale všechno do puntíku sedělo.“

Na chvíli se po pokoji rozhostilo ticho. Vyděšený Martin seděl beze slova a přemýšlel nad sdělením, které se právě dozvěděl. František zase nechtěl rušit jeho myšlenky a sám uvažoval nad možným využitím tohoto daru. Určitě by se nějaký způsob zpeněžení našel.

„Co s tím?“ zeptal se nakonec Martin, kterého nenapadla jediná cesta z této situace.

„Nevím. Opravdu nevím. Určitě by se dalo tvého talentu využít. Mohli bychom společně doplnit bílá místa v knize historie,“ zasmál se František a ta formulace rozesmála i Martina.

„Dostali jsme další zakázku,“ pronesl místo pozdravu mezi dveřmi František. Martin si jenom povzdechl - poslední dobou využívá jejich služeb opravdu kdekdo. A on se bláhově domníval, že to bude krátkodobá záležitost. Po více než půl roce společného působení dokázali zjistit spoustu podrobností o věcech v blízké či vzdálené minulosti. A zakázek neubývalo. Spíše naopak - po veřejné prezentaci v televizi se s nimi roztrhl pytel. Nejdříve projevíly zájem instituce zkoumající historii. A nejenom místní - z celého světa. Následovala policie, která potřebovala pomoci při řešení příliš zapeklitých případů. Když se ohlédl zpět za posledním půlrokem, bylo za nimi vidět spoustu práce. Jenže jak to vypadalo, spousta práce byla také před nimi. Martin už z toho začínal být unavený.

„Máš toho docela dost, co?“ ozvalo se ode dveří, ve kterých stál František s balíkem papírů v ruce.

„Docela jo - dal bych si nějakou malou dovolenou. Nebo radši větší?“ zasmál se Martin a uvědomil si, že od doby jejich prvního setkání neměl ani chvilku volno. Stále jenom práce a práce. František však jako by jeho dodatek o dovolené neslyšel.

„Poslouchej, napadla mě taková věc,“ začal. „Co kdybychom vyzkoušeli místo do minulosti sáhnout do budoucnosti? Jen vyzkoušet, jestli to vůbec jde,“ dodal rychle, když se Martin zamračil. „Když by to fungovalo, mohli bysme předpovídat přírodní pohromy a zachránit spoustu životů.“ Tohle na Martina zabralo vždycky. Stačilo zmínit kladnou stránku věci, kolik lidí by se tím dalo zachránit před zkázou, a on zapomněl na únavu, vyčerpání nebo nechuť. A jak František ke svému uspokojení pozoroval, zabralo to i teď - Martin se pohodlněji posadil a uvolnil se. František se sám pro sebe zasmál. Naučil se manipulovat se svým přítelem poměrně rychle. A navíc ten starý dobrák nic netuší. Bere to jako samozřejmost a to je dobře. Usadil se vedle Martinova křesla a jejich malý velký experiment mohl začít.

Martin pomalu otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe. Ne, nic se nezměnilo - stále stejný pokoj, nábytek, František. Zběžně mrkl na hodinky a zjistil, že tentokrát bylo sezení neobvykle krátké. Začali před necelou čtvrthodinou. František měl před sebou papír s pár poznámkami a důkladně je studoval. Vypadal celkem rozrušeně a Martina by docela zajímal důvod. Chtěl vědět, co František zjistil, ale nechtěl rušit jeho zkoumání. Oči mu litaly po papíře, ale k hovoru se neměl.

„Takže?“ snažil se ho Martin přimět k povídání, ale František ho zvednutou rukou umlčel. Obrnil se tedy trpělivostí a čekal. Netrvalo to dlouho a poslední poznámka na papíře byla zpracována a František se na Martina zadíval. Ten čekal.

„Zkusil jsem tě poslat jenom kousek,“ začal rozvážně František a pečlivě volil slova. Martin si toho všiml a podivil se. Od té doby, co se poznali a spřátelili, neměli před sebou tajnosti. Alespoň co se týkalo jejich společných aktivit. „Dneska je čtvrtek. Poslal jsem tě do této neděle - to je za tři dny. Není to daleko, ale stejně jsi mi dokázal popsat některé události, co se stanou. Protože jsem tomu ale sám nevěřil, nechal jsem si od tebe nadiktovat čísla Sportky, která v neděli budou tažena. Pak to můžeme zkontrolovat,“ a s těmito slovy podal Martinovi své poznámky. Kromě několika nepodstatných bodů o počasí tam byla tabulka vyplněna čísly. Ta čísla nebyla seřazena, asi je nadiktoval v pořadí, jak byla tažena. Martinovi se až začaly trochu klepat ruce - držel v ruce pozdrav z budoucnosti. Ale co když to nefunguje a František mu to jen nechce říci, aby ho neranil? Těch několik dní do neděle bude asi pěkně dlouhých.

Ani Martin ani František moc televizi neholdovali. Tentokrát ale ani jeden nemohli dospat, a jakmile se ozvala znělka pravidelného tahu výherních čísel, seděli už v křeslech a každý měl připravený papír, tužku a tabulku čísel, kterou Martin nadiktoval při svém minulém sezení.

„A výherní čísla jsou,“ začal diktovat moderátor a oba přátelé jen otevírali ústa. František se po chvíli začal smát a poskakovat po pokoji.

„Přesně ses trefil, chlapče drahá,“ objímal Martina. „Příští týden si vsadíme a budeme bohatý. Pojedem na dlouhou dovolenou někam k moři a budeme si užívat,“ rozplýval se při té představě a Martin se jen usmíval.

Ještě ten den dali dohromady nová čísla a v pondělí podali tiket. Nervózní už tolik nebyli, přece jenom včerejšek potvrdil jejich schopnosti. Proto jim týden utekl rychleji než těch minulých několik dní. Práce měli přece jenom dost a neubývala - právě naopak. Najednou tu byla opět neděle a znělka Sportky je zastihla stejně jako minulý týden. Plni napětí seděli v křesle a čekali na potvrzení svého pohádkového bohatství. Moderátor však začal hlásit čísla a jim mizel úsměv z tváří. Čísla byla naprosto jiná a rozhodně ne výherní. Dívali se chvíli na obrazovku, potom na tiket a tabulku, kterou zapsal František dle Martinovy předpovědi, pak znovu na televizi, jako by ani nechtěli uvěřit tomu, co se právě stalo před jejich zraky. Nevyhráli.

„Jak je to možný?“ prolomil po chvíli ticho František. „Přece jsem se úplně nezbláznil.“

„Já si myslím, že s budoucností to není tak jednoduchý jako s minulostí,“ odpověděl mu na to Martin. „Minulý týden jsme pouze zjistili údaje, ale nepoužili jsme je. Proto to vyšlo a určená čísla byla tažena. Tento týden jsme ale údaje z budoucnosti využili a tím jsme

budoucnost ovlivnili. Proto táhli jiná čísla. Je to jako v kvantové fyzice,“ dodal ještě jakoby mimochodem. František nevěděl přesně, jak to chodí v kvantové fyzice, ale nechtěl vypadat jako hlupák, tak jen moudře pokýval hlavou a nechal to být. Udělal si ale v duchu poznámku, že to musí zjistit. Nelíbil se mu ten pocit kývat na něco, o čem nevěděl skoro nic.

„To ale znamená, že budoucnost je jako těsto,“ navázal na Martinovy myšlenky. „Můžem ji zpracovávat podle našich potřeb. Pokud se má stát něco nekalého, můžem to takhle zjistit a nějakou přesně cílenou akcí tomu předejít.“ Martin si všiml, že už mu zase svítí oči. Objevil další možnost, jak se zviditelnit. Stát se slavným. Chtěl stále víc - víc peněz, víc slávy, více publicity. Martina už to však začínalo unavovat.

„Chtěl bych si vzít dovolenou. Aspoň na několik dnů,“ řekl a František vytřeštil oči.

„Cože? Teď si chceš vzít volno? Co když se už zítra něco špatného stane? Musíme začít hned pracovat,“ rozohnil se.

„A jak chceš rozpoznat správnou věc od špatné?“ odvětil Martin. „Co když se ti událost bude jevit jako špatná, ale v souvislostech přinese mnoho dobrého? Třeba uvidíme vraždu člověka, ale ten člověk bude špatný a tím, že ho zachráníme, bude mít možnost konat dál lotroviny. Nemáme právo soudit události. S tím nesouhlasím.“ František ho poslouchal bez dechu. Podvědomě cítil, že něco na Martinových slovech je. Ale vidina slávy byla pro něho silnější než morální zábrany.

„Nemusíme upravovat všechno. Můžem se soustředit pouze na jasné případy, který budou mít negativní dopad, a ty měnit.“

„Ale jak zjistíme ten negativní dopad? To bude spousta času strávená zkoumáním blízké i vzdálenější budoucnosti a nakonec ta změna může mít za následek ještě horší situaci než původně. A nemáme druhou šanci. Jakmile to jednou proběhne, už není možnost to napravit,“ neoblomně odvětil Martin. Rozhodl se, že se za žádnou cenu nenechá zmanipulovat do této hry. Nemuselo by to skončit dobře pro ně nebo pro ostatní. Ještě že o tom nikdo neví - kdo ví, co by se z toho vyklubalo, kdyby se to někdo dozvěděl.

František se právě chystal něco namítnout a pokusit se Martina opět přesvědčit svými argumenty o kladech a přínosech pro lidstvo, když se ozvala rána a z okna se vysypalo sklo. Ucítil bolest v pravé ruce a uviděl, jak se do ní zarazila střela z uspávací pušky. Krátkým pohledem zjistil, že Martin si podobnou vytahuje z levé nohy. František chtěl něco vykřiknout, ale jazyk měl najednou těžký a nemotorný. Stejně tak víčka mu padala, jako by vážila víc a víc, až mu nakonec hlava klesla a vzápětí usnul. Martin se tomu bránil o trochu déle, byl přece jen trochu zvyklý na různé uspávací prostředky, ale také cítil, že tento je velmi účinný.

„Tak o tom přece někdo věděl,“ pomyslel si ještě, hlava mu poklesla a on usnul.

„Proč?“ zeptal se Hlas. Martin se pokoušel otevřít oči, ale nezdálo se mu, že by je měl zavřené. Všude kolem byla tma. Hlas byl melodický a téměř až uklidňující. Přesto v něm bylo něco, co nutilo odpovědět. Ale jaká je správná odpověď?

„Správných odpovědí je víc, v tom s tebou souhlasím. Ale která pro tebe znamená nejvíc?“ pokračoval Hlas. Martin se vyděsil - neuvědomil si, že už něco říkal. Vždyť přece nic neříkal. Jak tedy Hlas dokázal vytušit jeho odpověď? A kdo nebo co to vlastně je?

„Není to příliš mnoho otázek najednou? Teď se ovšem ptám já,“ ozval se znovu Hlas. „Proč jste nahlíželi do budoucnosti?“ Martin chtěl říci, že ze zvědavosti. Tato vlastnost je vlastní každému člověku a oni nejsou výjimkou. Než ovšem stačil otevřít ústa, došlo mu, že žádná nemá. Nebo nad nimi alespoň neměl kontrolu.

„Myslíš, že to byla zvědavost? Nebyla to třeba touha po slávě? Nebo po penězích?“ Hlas se mírně zabarvil - z laskavého tónu se stal přísný. Martin odpověděl, že tyto dvě věci ho nikdy moc nezajímaly. Sláva je pomíjivá a více než cokoliv jiného komplikuje život. A peníze jdou ruku v ruce s ní. Čím více peněz však člověk má, tím méně má opravdových přátel.

„Tvá odpověď se mi líbí,“ ozval se Hlas opět laskavě. „Ceníš si více přátelství než peněz či slávy a já vím, že je to pravda. Myslíš si, že František je dobrý přítel?“ Martin se zamyslel, protože nad touto otázkou ještě nikdy neuvažoval. Trávili spolu spoustu času, pracovního i volného. Jelikož moc přátel neměl, považoval Františka za jednoho ze svých nejlepších.

„Nemyslíš, že František toužil spíše po slávě a penězích než po tvém přátelství? Nemyslíš, že tě používal pro naplnění své ctižádosti?“ pokračoval Hlas, jako by Martinovu odpověď ani nezaregistroval. Martin si náhle jasně vybavil, jak František reagoval na zjištění některých věcí, ze kterých mohli mít potenciálně zisk. Ty jeho zářící oči a přesvědčování o kladech jejich počínání. Přesto však Martin věřil, že František je dobrý člověk.

„Víra je jedna věc a skutečnost je věc druhá,“ přerušil tok jeho myšlenek Hlas. „Ale není mým posláním tě přesvědčovat. Každý se musí rozhodnout sám a sám být za své rozhodnutí zodpovědný.“

Martin se probudil a rychle otevřel oči. Oslepující světlo ze zářivek na stropě ho zabořilo v očích, ale oddechl si. Jen další sen do sbírky. Ale byl to podivný sen. Nejvíce mu připomínal soud. On na lavici obžalovaných musí dokázat svou nevinu, aby mohl být propuštěn. Náhle si uvědomil, že je v místnosti, kterou vůbec nezná. Pomalu se po ní rozhlížel. Nebyla příliš velká, ale ani se v ní netísnil. Žádné okno, ani dveře. Jen světla na stropě a velké zrcadlo zapuštěné do jedné stěny. Dřevěná židle a měkká postel, na které ležel. Vymalováno béžovou barvou. Nic více nezjistil. Vzpomněl si však na kriminální filmy, kde za zrcadlem byla další místnost, ze které potenciální obžalovaní sledovali policejní vyšetřovatelé. Pomalu vstal a obešel celou místnost, hledaje nějaké dveře. Nějak se sem přece musel dostat. U zrcadla se zastavil trochu déle, ale ani u něj nenašel žádný viditelný vstup. Zkoušel se dívat skrz, ale zrcadlo bylo kvalitní - velmi kvalitní. Viděl v něm jen všelijak se pitvořícího sebe. Strop vypadal také bytelně a ani pod postelí nenašel žádné tajné dveře.

„Kde to jsem? Proč jste mě tu zavřeli?“ zvolal nakonec, když už ho nenapadla žádná možnost.

„Dobré ráno, pane Loučka. Jak jste se vyspal?“ ozvalo se překvapivě. Martin se rozhlížel, odkud ten hlas vychází, místnost však měla zvláštní akustiku, takže to nebylo jednoduché. „Měli jsme o vás starost, tak jsme vás radši schovali na bezpečné místo.“

„Ale proč? Vždyť jsem nic neudělal. Nemáte právo mě takhle držet jako nějakého zločince,“ křičel Martin, aby svým slovům dodal důraz. „A co je s Františkem?“

„O něj se nebojte. Není tak důležitý jako vy, ale přesto je v pořádku. Brzy se s ním uvidíte,“ odvětil hlas bez jakýchkoliv emocí. „Po vašem objevu jste byli oba ve velkém nebezpečí. Příliš mnoho lidí by vás rádo vidělo mrtvé nebo alespoň pod svou kontrolou.“

„O čem to mluvíte? Jaký objev máte na mysli?“ snažil se Martin hrát o čas, i když tušil, že je to zbytečné.

„Vaše předpovídání budoucnosti. Přesné a pro spoustu lidí nepohodlné,“ odvětil hlas nevzrušeně. „Víme i o možnosti měnit ji. Marně se snažíte dělat hloupého.“

„Kdo my? Kdo vlastně jste?“ zeptal se Martin o poznání tišeji.

„To teď není důležité. Vy asi teď máte hlad, takže se pojdte najíst.“ Hlas utichl a stěna naproti zrcadlu se začala pohybovat. O metr se vzdálila a objevily se dveře. Martin do nich vstoupil a uviděl prostřený stůl a u něho sedícího Františka, jak se cpe.

„Franto, ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím,“ zahlaholil Martin radostně a hrnul se k němu. František však takovou radost neprojevoval.

„Do čeho jsi mě to namočil? Kde to jsme a proč nás drží v izolaci?“ zaútočil František hned zostra. „Že já si s tebou něco začínal.“ S těmito slovy se sebral a odešel protějššími dveřmi. Martin zůstal stát jako opařený. Vždyť za nic nemůže. Oba jsou věznění proti své vůli a František mu za to dává vinu. Nevšímal si stolu s jídlem a vydal se za ním. Našel ho ve stejné místnosti, jako byla ta jeho. Seděl na židli a mračil se. Když uviděl Martina ve dveřích, otočil se k němu zády.

„Františku, nevím, z čeho mě obviňuješ, ale nic jsem neprovedl. Jsem tady stejně proti své vůli jako ty,“ snažil se Martin zvrátit jeho přesvědčení.

„Nebudu se s tebou bavit. Nebejt tebe, nikdy bych se sem nedostal a nebyl bych v takové situaci,“ odvětil František. Ani se k Martinovi neotočil. Martin pochopil, že rozhovor skončil a vrátil se do jídelny. Jídlo vypadalo lákavě, ale on na něj neměl ani pomyslení. Věděl však,

že jíst musí. Kdoví, kdy zase dostane příležitost se najíst, a tak do sebe něco málo dostal. Poté se vrátil zpět do svého pokoje a stále mu vrtala hlavou Františkova proměna. Nevěděl, proč najednou tak obrátil. Vždy se k němu choval slušně a najednou tohle. Místnost se opět uzavřela a uvěznila ho. Martin si toho však ani nevšiml. Chodil sem a tam, chvíli poseděl na židli a pak si lehl na postel. Zde ho také zastihl spánek.

„Tak co, stále věříš svému nejlepšímu příteli?“ ozval se Hlas tiše. Martin nevěděl, co odpovědět. To, co mu František dneska řekl, ho hodně mrzelo. Věděl však také, že nemá právo soudit jiné, ať už provedli cokoliv.

„Kdo z vás dvou měl na starost účtování? František, že? A předkládal ti účty? Kolik jsi od něho dostával peněz za vaši vyčerpávající práci?“ Martin nevěděl, na co má odpovídat dříve, Hlas však odpověď nevyžadoval. Věděl, že Martin se vždy spokojil s částkou, kterou mu František dal, a nezajímalo ho, kolik za danou službu opravdu vyžadoval.

„Bylo to málo, žalostně málo vzhledem k sumě, kterou vždy po zájemcích požadoval,“ pokračoval Hlas tvrdě. „Proto se na tebe hněvá, protože venku v bance má ohromný balík peněz a tady mu jsou k ničemu. A nikdo jiný než ty tady není. Myslí si, že za to jsi zodpovědný ty. František nemá soudnost. Obviňuje jen lidi okolo - nikdy ne sebe. Pokoušel se i smlouvat. Nabízel pohádkové částky, jen aby se dostal zpět. Sliboval i vyhrožoval. Samozřejmě mu to bylo k ničemu. O tobě však nepadlo ani slovo. Myslí jen na sebe.“ Před několika dny by se tomu Martin bránil a obhajoval by ho. Po dnešním rozhovoru si však nebyl dvakrát jistý. Kdo však je doopravdy Hlas?

„Zatím si můžeš myslet, že jsem tvůj přítel,“ odpověděl Hlas na nevyřčenou otázku. „Tvůj jediný přítel, protože jiného už nemáš. Nemusíš mi důvěřovat, ani po tobě nic nežádám.“ Taková odpověď Martinovi moc nepomohla. Nevěděl o moc víc než předtím.

„Nepotřebuješ vědět, kdo doopravdy jsem. Až bude správný čas, dozvíš se to. Trpělivost přináší růže.“

Trpělivost přináší růže. S touto myšlenkou se Martin probudil. Stále stejný pokoj, nic se nezměnilo. Poslední dobou ho už netrápily sny jako dříve. Už se nebudil zpocený, protože bojoval v nějaké bitvě. Zato v něm stále více rostl zmatek. Kdo je ten Hlas? Říkal, že je přítel. Co to ale znamená? Nevěděl kolikátého je, i když nebyl uvězněn dlouho. Tipnul si, že to bude asi pár dní, co je unesli z jeho bytu. Zatím nedostal žádnou příležitost potvrdit si své domněnky. Když se probudil a vstal, dostal snídani. Pár hodin nato oběd a nakonec večeři. Františka od té doby neviděl. Dveře do jeho pokoje už v jídelně nebyly, takže neměl ani šanci ho navštívit.

„Asi má jiný denní režim,“ pomyslel si Martin, když jídelnu opouštěl. Den byl pravděpodobně přizpůsoben jeho spánku, a kdyby spal déle, vše by se posunulo. Doufal, že jednou se s Františkem sejdou a vše se vysvětlí. Ve dveřích do svého pokoje se ale zarazil. Někdo seděl na židli.

„Jen pojd' dál,“ ozval se Hlas a muž se k němu otočil. Měl pronikavý zrak, kterým si Martina měřil od hlavy až k patě.

„Kdo jste?“ zeptal se Martin a snažil se, aby se mu netřásl hlas. Ten obličej mu byl povědomý, ale nemohl si ho spojit se jménem. Kde už ho jen viděl.

„Jak jsem řekl - jsem tvůj přítel. Jediný, kterého máš,“ odpověděl muž Hlasem, aniž by pohnul rty. „Proč pro tebe tolik znamená jméno, které je tak snadné změnit?“ Martin se nad touto otázkou zamyslel, ale nedokázal na ni uspokojivě odpovědět. Snad proto, že oslovovat přítele jménem je součástí přátelství. Není snadné označovat svého přítele bez jména.

„Dobrá, dobrá. To stačí,“ přerušil Hlas Martinovy myšlenky. „Když je to pro tebe tak důležité, jsem Nostradamus.“ Martinovi se okamžitě vybavily knihy, které četl o věšteckých schopnostech tohoto člověka. Vybavily se mu také obrazy z té knihy a ty pronikavé oči, které se na něj dívaly z několik staletí starých maleb, si ho tu prohlížely. Ale co tu vlastně Nostradamus dělá? A proč je tu on, obyčejný smrtelník? Po Nostradamově tváři přeběhl úsměv - vypadalo to, že se dobře baví.

„Neposadíš se?“ pokynul mu pravicí směrem k jeho posteli. Martin jako ve snu usedl na postel a zvědavě se na něj zahleděl. Nostradamus se otočil směrem ze zdi a ta začala temnět. Světla také pohasla a před Martinem se otevřel vesmír. Uprostřed se modrala Země.

„Vidíš? Nejsi daleko od domova. Tam už se ale nepodíváš,“ dodal rychle, jako by tušil, na co se Martin chce optat. „Dostal jsi se ve vašem experimentování příliš daleko. Už se vrátit nemůžeš. Jako my všichni.“

„My všichni?“ zeptal se Martin.

„Ano. My všichni. Věštci, jasnovidci, ti, kteří prohlédli až do budoucnosti. Všichni tu jsme. A teď i ty.“

„Ale já přece sám do budoucnosti nevidím. Jen s Františkovou pomocí. Kde je vlastně František?“

„On není důležitý. Je to průměrný hypnotizér, který byl navíc zaslepen slávou a bohatstvím. Je zpět na Zemi. Nevede se mu zle, jen

mu nikdo nevěří. Teď je v nějaké psychiatrické léčebně. Zhroutil se mu svět. Co ale mohl čekat, když se k němu stavěl tak sobecky.“ Martin pocítil něco jako lítost. Lítost, že jeho přítel se zbláznil. Věděl, že se k němu František nezachoval dobře, ale tohle si nezasloužil.

„A co by pro něho bylo lepší? Nechat ho tu, aby ti každý den vyčítal, že si nemůže užívat svých peněz, které si nashromáždil?“ zeptal se Nostradamus přísně.

„Nebo mu dovolit, aby užíval plodů vaší společné práce, o které tě sobecky obral? Kdepak. Má, co si zasloužil. A to ještě nedopadl nejhůř.“

„Máš pravdu,“ odpověděl Martin. „Ale proč jsem tu zůstal já?“

„Kvůli potenciálnímu nebezpečí pro ostatní lidi,“ odvětil Nostradamus tajemně. Když však viděl Martinův nechápavý výraz, pokračoval. „Všichni věštcí jsou potenciálně nebezpeční. Jakmile prohlédnou do budoucnosti, je to jenom krok k tomu, aby ji chtěli měnit. To, co chtěl František s tvou pomocí. Měnit budoucnost je ošemetná záležitost - nikdy nevíš, kam se zvrtné. Měl jsi naprostou pravdu, když jsi Františka odrazoval. On však byl příliš tvrdohlavý. Nedokázal pochopit, že malá změna budoucnosti může způsobit velké zlo. A proto jste byli přeneseni sem.“

„Ale já jsem měl za sebou pouze dvě předpovědi a už jsem zde. Ty jsi předpovídal několik desítek let,“ posteskl si Martin.

„Ano - to je pravda. Já jsem stejně jako ty prohlédl to nebezpečí. Proto jsem své předpovědi zamlžil tak, aby nikdo pořádně nevěděl, co znamenají. U některých jsem to nevěděl ani já, okno do budoucnosti bylo pro mne příliš nepochopitelné. S odstupem času už to ale vím. Proto jsem mohl předpovídat tak dlouho. Lidé poznali moji předpověď, až když se stala. A pak už nic nešlo změnit. Jakmile jsem ale objevil opravdové katastrofy a chtěl být konkrétní a přesný, ocitl jsem se zde

také. Budoucnost je přesně naplánována a On si nepřeje, aby ji kdokoliv změnil. Nebo se jen pokoušel.“ Martinův zrak se zaostřil na malou planetu a jeho srdce zatoužilo vidět zase své rodné město, dům a svůj byt. Obraz se pohnul a planeta se začala přibližovat. Najednou vyplňovala celou stěnu, stále blíž, až si Martin připadal jako pták, který se snaží na parapet svého okna. Jako neviditelný pták, který se sice může dívat, ale usednout nemůže. Ani zobákem zaťukat na sklo. Proplouval svým bytem a kochal se obrazy, knihami, vším, co tam zanechal. Někdo mu položil ruku na rameno a když zvedl usazené oči od obrazu, viděl u sebe stát několik dalších lidí. Žena, která mu položila ruku na rameno, byla nesmírně krásná, oblečená do bílé řecké tuniky. „Pýthie,“ problesklo Martinovi hlavou a ona s úsměvem přisvědčila. Věděl, že nebude sám. A to je dobře, protože má před sebou dlouhou věčnost. Dnešek byl pro něho plný zvratů a on se cítil velmi unaven. Ale zítra snad bude lépe.

Kde se vzali, tu se vzali

Maug vyrazil na cestu pozdě večer. Slunce již dávno ukrylo svou zlatou hlavu za obzor a temnotu čas od času přemohl pouze bledý měsíc. Maugovi to ale nevadilo - měl kočičí oči a i v pološeru viděl velmi dobře. A viděl i to, že cesta končí v ohradě, jejíž vršek byl schován v nedohlednu. Žádná brána, jen dřevo. Už několikrát se setkal s trikem, že brána byla na první pohled ukryta. K jeho překvapení však ani důkladně ohledání neodhalilo nic víc, než jen masivní borové a bukové kmeny. Jeden těsně vedle druhého, nikde ani mezírka.

„Zvláštní,“ zamumlal si Maug pro sebe, ne však natolik nahlas, aby porušil ticho, které panovalo kolem něho. Tiše vytáhl nacvičeným pohybem nůž z pouzdra na rameni a na jednom z kmenů si špičkou udělal svoji značku. Na první pohled vypadala jako běžná chodbička, kterou při své cestě za potravou zanechal kůrovec nebo červotoč. Když po ní ale Maug přešel citlivými prsty, poznal by ji bezpečně i se zavázanýma očima. Poté položil ruku na ohradu a vydal se okolo ní. Postupoval pomalu, aby nepřešel ani sebemenší branku či dvířka. Nebo svou značku, tu však v tuto chvíli hledal nejméně. Zničehonic se nad ním na vršku ohrady objevila dvojice malých oček a k zemi se začalo spouštět tenké lanko se smyčkou na konci.

Když se Maugovi zadrhla smyčka kolem krku, nepropadl hned panice. Jednou rukou vytáhl z pouzdra nůž a osvobodil se. Druhou chytil konec lanka, prudce s ním trhnul k zemi a uskočil s připraveným nožem. Na místo, kde před chvílí stál, spadla malá postavička a vyjekla leknutím. Maug v tu chvíli nevěděl, co má dělat. Očekával někoho výrazně většího, protože trhnutí lankem vzhůru mu málem zlomilo vaz.

Ale takový trpaslíček? Byl cvičen v boji s obry, skřety, divokými zvířaty, i proti trpasličí sekeře znal několik triků. Ale co s mrňoulínkem,

který neozbrojený spadl z nebe, a teď před ním seděl a lapal po dechu?

„Jsi v pořádku?“ sklonil se k němu starostlivě.

„Proč jsi mě tak strhnul na zem?“ zakňourala postavička místo odpovědi.

„A proč ty jsi mě chtěl uškrtit na tomhle špagátku?“ otázal se přísně Maug a ukázal na provázek, který stále držel trpaslíček v ruce. Jakmile však o něm padla zmínka, hned schoval obě ruce za záda.

„To jsem nebyl já,“ zatvářil se uraženě. „Vypadám snad jako nějaký vrahoun?“ Maug se na něho přísně podíval, mrňousek uhnul pohledem a radši rychle změnil téma hovoru.

„Proč se potloukáš takhle po nocích a obcházíš každé obydlí, který ti přijde do cesty?“ Maug se pousmál.

„To teda doslova,“ odvětil. „Jdu, jdu a najednou vprostřed cesty ohrada. Tak jsem si řekl, že bych tady moh přespat. Jenže jsem ještě nestih najít dveře, na který bych zabušil.“

„To bys asi hledal dost dlouho,“ zašklebil se mrňous. „My tady totiž žádný vrata ani dveře nemáme. Ale docela se mi líbíš. Jak se jmenuješ?“

„Maug,“ řekl Maug. „A ty?“

„Prrt,“ odvětil mrňous. „Na konci s t. Kdo mé jméno řekne s d, má docela problém.“

„Jasně, jasně,“ uklidnil ho Maug. „Ani by mě nenapadlo ti komolit jméno. A co jsi vlastně zač? Na trpaslíka jsi moc malý.“

Prrt se zatvářil uraženě.

„Trpaslík,“ skoro to vyprsknul, jako by to byla nevidaná urážka. „Já nejsem žádnéj trpaslík. Já jsem přece škvrrt.“ Maugovi okamžitě hlavou proběhly všechny povídačky o těchto pidilidech. Jejich pevnost se vždy večer někde objeví a ráno s prvním slunečním paprskem zase zmizí. Škvrrti mají velkou sílu - jsou schopni jednou rukou zvednout urostlého chlapa do vzduchu a zahodit ho několik sáhů. Ve své pevnosti mají prý poklad nesmírné ceny. Spousta lidí se ho pokoušela získat, ale marně. Když už někdo měl to štěstí, že na škvrrtí pevnost natrefil a pokusil se dostat dovnitř, nestačil potom utíkat, jak ho škvrrti hnali. Jen málo lidí se mohlo pochlubit, že ví, jak vypadá jejich pevnost zvenčí a zevnitř zároveň. Když na ni někdo náhodou narazil a vzal nohy na ramena, nebyl to zbabělec, ale rozumný člověk. A před Maugem seděl jeden škvrrt a bystrýma očkama si ho prohlížel.

„Tak co děláš u naší pevnosti,“ zeptal se nakonec.

„Noc mě zastihla na cestě a já nemám kde hlavu složit,“ odvětil Maug. „Lesy jsou plné divokých zvířat a na stromě se mi nocovat nechce. Myslel jsem, že u vás najdu nocleh. Proto jsem hledal dveře do vaší pevnosti.“

„Nocleh říkáš,“ nevěřicně se na něj zadíval Prrt.

„A něco k jídlu,“ tiše doplnil Maug. „Od rána jsem nejedl. Samozřejmě, že za večeri a nocleh zaplatím,“ dodal ještě, když viděl, jak se škvrrt začíná tvářit.

„To nemůžu rozhodnout sám,“ odušil Prrt. „Skočím se poradit s náčelníkem.“ Přikrčil se na malých nožičkách, jedním odrazem přeskočil ohradu a zmizel Maugovi z očí. Ten zůstal stát s vytřeštěnými očima - ta ohrada byla dobrých pět sáhů vysoká! A Prrt ji jedním hupsnutím přeskočil! Netrvalo však dlouho a byl zpět. Jen díky tomu,

že měl Maug vycvičené smysly, zaslechl tiché dupnutí, jak Prrt dopadl na zem.

„Tak jsem mluvil s naším náčelníkem Hrrrrpem a prý tě mám přivést,“ sděloval nadšeně Maugovi. „Ale bacha - pokud vyslovíš jeho jméno s *b*, bude s tebou zle. On si na to hrozně potrpí.“

„To si všichni škvrtové musí vymejšlet takhle pitomý jména?“ pomyslel si Maug pro sebe. Nahlas ale poděkoval Prrtovi za upozornění a ujistil ho, že si na to dá pozor.

„Tak pojď za mnou,“ prohlásil Prrt a opět se vydal přímo přes ohradu. Maug osaměl a smutně zíral ke hvězdnému nebi, kde se rýsoval vršek ohrady. Už už se rozhodoval, že vytáhne nůž a ohradu přeleze, když Prrt zase přilétl.

„Tak kde seš?“ zeptal se překvapeně. „Všichni na tebe čekaj a ty tu otáliš.“

„Já neumím tak skákat jak ty,“ přiznal zahanbeně Maug. „Ta ohrada je pro mě příliš vysoká.“

„Ahá,“ zašklebil se Prrt. „Tos měl říct hned.“ Přišel k němu, zvedl si ho za kotníky na ramena a skočil. Maugovi se v první chvíli zdálo, že se mu mozek přemístil do kolen a odtamtud pomalu teče ještě níže do chodidel a prstů. Když na druhé straně dopadli, přišlo mu, že mozek má v botách a pokud si je vyzuje, bude mít inteligenci houpacího koně. Prrt si ho sundal z ramen a opět se na něj zašklebil. Maugovi se podlomila kolena a zhroutil se na zem. Zároveň mu problesklo hlavou, jak asi vzniká nový škvrt - vezme se normální člověk a chvíli se s ním skáče přes ohradu. Po několikátém skoku je z něj trpaslík. Na více úvah však už neměl čas, protože se na něj sesypala spousta dalších škvrtů. Zvedli ho ze země a nesli dovnitř. Následně ho postavili na nohy před trůnem, na kterém seděl honosně oblečený škvrt. Udržet se ve vzpřímené

poloze byla věru práce nelehká, neboť Maug měl stále nohy jako z rosolu.

„Vítej, človíčku,“ promluvil škvrrt po pravici náčelníka.

„To bude asi mluvčí,“ pomyslel si Maug otupěle. „A říká mi človíčku, prťous prťavá.“

„Vítej a pozdrav velkého Hrrrrpa,“ zahřímal opět hlas mrňouse.

„Bud' zdrav, velký Hrrrrrpe,“ sklonil hlavu Maug před náčelníkem. Trochu se při jeho jméně zakoktal, takže drčel déle, než chtěl.

Mezi ostatními škvrrty to však pochvalně zašumělo a i Hrrrrp se zatvářil potěšeně. Maug byl trochu zmaten, ale rozhodl se nedat nic najevo. „Děkuji ti za vlídné přijetí i poskytnuté přístřeší.“

„Doufáme, že nám budeš vyprávět, co je nového venku,“ blahosklonně mu pokynul Hrrrrp. „Moc novinek zvenčí nemáme, tak se chytáme každé příležitosti. Ale teď už dost řečí - noste na stůl,“ obrátil se na jednoho ze škvrrtů. Ten beze slova odběhl a za chvíli začali nosit plné mísy. Hrrrrp pokynul Maugovi, aby se posadil po jeho levici u velkého stolu, a když byla všechna místa zaplněna, dali se do jídla. Maug mezi sousty stíhal ještě vyprávět a čas jim rychle utíkal. Probírali velikost obrů a tvrdohlavost trpaslíků, ošklivost skřetů i zbedněnost trolů, vynalézavost lidí stejně jako nesmrtelnost elfů. Na nikom nenechali nit suchou, a když už byli všichni unaveni od smíchu, jídla i pití, rozloučil se Maug, poděkoval za příjemný večer a odebral se spát. Prrt šel s ním a ukázal mu jeho místnost.

„Ty lichotníku,“ otočil se potom na Mauga. „Ty fakt víš, jak si udělat u náčelníka oko.“

„Jak, prosím tě,“ zadíval se na něj nechápavě Maug.

„Čím víc r má škvrtt ve jméně, tím má vyšší postavení,“ začal vysvětlovat Prrt. „A podle tvýho oslovení by Hrrrrp měl bejt nejmíň král. Taky mu to udělalo dobře. Divže se nezačal točit jako holub na báni. Tos nevěděl?“ zvedl obočí údivem.

„Jasně, že jo,“ ujišťoval ho naoko svěťácky Maug.

„Už jsem se lekl,“ uklidnil se Prrt. „No nic, hezky se vyspi,“ a nechal ho o samotě. Maug ulehl na tvrdé lůžko, které (jak zjistil) bylo složeno z několika malých. Chvíli ještě přemýšlel, kde asi mají škvrtti schovaný ten pohádkový poklad, únava ho však brzy přemohla a on tvrdě usnul.

Slunce už hodnou dobu vysílalo své paprsky a budilo spáče, když Maug kýchnul a otevřel pomalu oči. Ležel v trávě vedle cesty, kterou se včera vydal z vesnice, a kromě pár stromů kolem něj nebylo ani živáčka. Protřel si oči, protáhl se a pomalu vstal.

„To byl ale zvláštní sen,“ zamručel si pod vousy.

„Jakej sen?“ ozvalo se za ním. „Víš, že když se někomu něco zdá ve škvrttí pevnosti, tak se to i vyplní?“ Maug uskočil, jako když ho píchne šídlem. Za ním seděl Prrt a opět se (jak jinak) šklebil.

„Tak to nebyl sen,“ vydechl Maug. „Strávil jsem noc se škvrttama.“

„A náčelník si moc pochvaloval tvou společnost,“ doplnil Prrt, nepřestávaje se šklebit. Pak nasadil vážný výraz.

„Mám ti za něj poděkovat - už dlouho se prej tak nepobavil. Ve vaku máš od něho malou odměnu. Nevím, jestli se ještě uvidíme, ale doufám, že jo. Zatím se měj,“ a zmizel. Maug na to chvíli koukal jako na zjevení, i když to spíš bylo zmizení. Sáhl po vaku a úplně na dně

v hedvábném sáčku našel několik malých figurek. Všechny byly z ryzího zlata a odrážely paprsky slunce na všechny strany. V jedné z nich poznal Prrta, jiná zase nápadně připomínala Hrrrrpa, objevil ještě několik dalších postaviček včerejšího večera a nakonec i sebe. Usmál se, když viděl, že všechny jsou stejně velké - jako by se on zmenšil nebo škvrti vyrostli. Pečlivě všechny figurky zase zabalil a schoval. Určitě měly velkou cenu, protože ryzí zlato - je prostě ryzí zlato. Pro něho však měly mnohem větší. Nikdy se nesetkal s takovým přátelským přijetím ani mezi lidmi. Možná to bylo první a poslední setkání s Prртом a ostatními. Rozhodně se mu bude stýskat. Maug zamáčkl slzu, vstal a vydal se na další cestu. Třeba na ní narazí na pevnost bez dveří, jejíž obyvatelé jsou malého vzrůstu, velké síly a dobře skáčou.

Pilulky se vzpomínkami

Bylo to pošourné ráno. Slunce bylo schované za mraky a nevypadalo, že by chtělo tento svůj dnešní postoj změnit. Peer tím nebyl překvapen. Předpověď počasí byla jasná a přesná a jako vždy vyšla do puntíku. Mrkl na hodinky a zjistil, že má přesně 17 minut, než začne pršet. Cesta do práce mu trvala o něco méně, takže jakmile začne pršet, bude už v kanceláři nebo laboratoři. Raději však přece jenom trochu zrychlil. Člověk nikdy neví.

„Dobré ráno, pane Jonesi. To máme zase dneska počasíčko, co?“ uvítal ho po vstupu do budovy Alonso. Alonso byl takové děvče pro všechno. Měl na starosti všechny nedůležité věci, které však byly natolik důležité, že se nad nimi nedalo mávnout rukou. Peer si sice momentálně nedokázal vybavit žádnou z nich, ale předpokládal, že něco tu ten starý Jihoameričan dělat musí.

„Dobré ráno, Alonso,“ odpověděl Peer, když zjistil, že prostranství před budovou se vyprázdnilo od lidí a hned poté se spustil liják. „Upřímně - nechtěl bych teďka být venku.“

„To asi nikdo. No, nebudu vás zdržovat. Přeji pěkný den,“ dodal ještě Alonso rychle, když Peer zamířil k výtahu. Ten už to ale téměř neslyšel, protože byl duchem někde úplně jinde - asi o tři patra výše ve výzkumné laboratoři firmy Pharmavic. Počítal, že přijde do kanceláře jako první. Kancelář s laboratoří jsou odděleny pouze velkým proskleným oknem, takže mohl okamžitě zjistit, kdo je v které místnosti. Peer Jones byl takové ranní ptáče. Jako starý mládenec nemusel trávit spoustu času u rodinného krbu a mohl se věnovat vědě. Většina jeho vrstevníků už měla dospělé děti a vnoučata, on však po něčem podobném netoužil. Nemusel se dělit o svůj čas s nikým jiným a to mu plně vyhovovalo.

„Jsem pánem svého času,“ říkával vždycky na výtky přátel. „Neomezený vládce. Diktátor, chcete-li. Nenechám se svrhnout z trůnu nějakou ženou nebo dětmi.“ Všichni se smáli jeho archaismům - diktátor, trůn a podobná slova se vyskytovala spíše jen v historických knihách a encyklopediích. A Peer se smál s nimi. Zájem ze strany žen o něj byl, Peer se však nechtěl spálit podruhé. Na univerzitě se zamiloval a jeho láska ho zneužila takovým způsobem, že na ženské plémě zanevřel. Do svého srdce umožnil přístup pouze přátelům a příbuzným - ostatní se do něj neměli šanci dostat.

„Lepší lásku ztratit než žádnou nemít,“ namítal jeho nejlepší přítel a spolupracovník Jon.

„Zlomené srdce se musí zahojit,“ odpovídal Peer a léta ubíhala beze změn v jeho zaběhlém životě. Většinu času věnoval práci. Ta mu dávala duševní sílu i radost. Pracovní kolektiv mu byl jeho rodinou, se kterou trávil nejvíce času. Byl oblíbený pro svůj vtip i smysl pro humor a nezkažil žádnou legraci.

„Tak koho vypečeme dnes?“ povídal si sám pro sebe, vstupujíc do kanceláře. Včera nalepil na Jonův dotykový displej necitlivou fólii a chudák Jon po několika hodinách experimentování zavolal technika, který mu za všeobecného veselí fólii odhalil a odstranil. Dnes však první nebyl - Jon už byl uvnitř a něco tvořil.

„Vím, že dvakrát za sebou nikoho aprílem nevyvedeš, ale jistota je jistota,“ podíval se na něj s lišáckým úsměvem Jon. „Ale dneska bys stejně na vtipkování neměl náladu,“ dodal ještě, když viděl jeho zklamaný obličej.

„Máš něco nového?“ ožil Peer a nahnul se k jeho počítači. „Něco natolik úžasného, že by mě to mělo odradit od vtípků, které vás všechny udržují ve střehu? Nevěřím.“

„Možná se budeš divit. Náš nový preparát MX317 vykazuje pozoruhodné vlastnosti.“ Peer si v duchu prošel všechny parametry dané série MX. Po legalizaci heroínu a kokainu pro lékařské účely si většina farmaceutických firem vytyčila jasný cíl - látku s podobnými pozitivními vlastnosti a bez negativních účinků. Nejinak tomu bylo u Pharmavicu. Po slepých vývojových větvích KX a LX se objevila naděje v podobě MX. Několik preparátů mělo uspokojivé výsledky a byl o ně zájem, který u konkurence neměl obdoby. Jejich účinnost však zdaleka nedosahovala výsledků se zmiňovanými drogami. Lékaři u beznadějných případů sahalo po heroínu bez většího rozmýšlení. Jon a Peer měli pochopitelně radost, že jako jedna z prvních firem pronikli s tímto preparátem na trh, jejich radost však byla zkvalena malou účinností. A teď má Jon něco nového. Především namíchaný, včera daný k ověření vlastností a k vyzkoušení. Na displeji se objevily předběžné statistiky simulované počítačem.

„Ale to přece není nic úžasného,“ namítl Peer, když viděl výsledky. „Stejný, možná i lepší účinky má přece 302 i 307.“

„To jo,“ odvětil Jon. „To jsou námi sledované hodnoty. Já jsem však nechal udělat ještě simulaci vlivu preparátu na mozek. Víš přece o destruktivních vlastnostech heroínu a kokainu. A naše přípravky je mají taky - i když menší. Pokud by se objevilo něco úplně bez negativních účinků, byla by to bomba. Mám tady však něco jiného,“ odtušil a ukázal další graf. „Poslední preparát nemá tak destruktivní účinky na mozek, jistý změny však provádí.“

„Ovlivňuje to paměť,“ zašeptal Peer, když důkladně prozkoumal všechny části grafu. „Zkracuje vybavovací dobu a zpřístupňuje všechny oblasti paměti. Negativní účinky?“ obrátil se na Jona.

„Žádné jsem nenašel,“ odvětil.

„To je příliš krásný na to, aby to byla pravda,“ stále tomu nemohl uvěřit Peer.

„Ale je to tak,“ nedal se Jon. „Koukej dál.“ Marně se Peer snažil - nic špatného na novém objevu nenašel. A že se snažil dlouho. Detailně rozebíral analýzy, nechával si dělat nové i staré, znovu a znovu. Jon nad ním stál a jen se usmíval - stejně postupoval i on, když na to ráno přišel. Několik minut před Peerovým příchodem uvěřil. Teď byl na řadě Peer. Ten nevzrušeně vstal od počítače.

„Dneska máme kontrolní den, tak si připrav pár vět a předneseš to tam. Pokud nám to schválí ostatní, zítra můžeme začít s testama. Do té doby nikomu ani muk,“ zdůraznil ještě se strojenou vážností, načež se oba rozesmáli. Tento den opravdu nezačal špatně.

Jon věděl, že nakazit ostatní západem pro danou věc nebude tak jednoduché. Je pravda, že to dokázal u Peera. To ale nestačilo. On sám sice měl velkou moc ve firmě, ale tak důležitou věc, jako je nasazení nového preparátu do komplexních testů nebo na trh, muselo schválit představenstvo firmy. Ani Jon ani Peer ty staré „páprdy“ neměli v lásce, protože občas dokázali svým rezolutním rozhodnutím rozbít velké sny. Ve většině případů však jejich tah vyšel. Podobný přípravek nasadila na trh konkurenční firma a byl to propadák. Když se naopak rozhodli podpořit výrobek reklamní kampaní, vydělala se spousta peněz. A před těmito lidmi měl Jon prezentovat svůj nový objev. Sám. Znal Peera dost dobře, aby věděl, že ho v tom samotného nenechá. Ale pokud by to představoval Peer, mohl by si někdo mylně vyložit objevitele. Jon mu byl za tento tah vděčný. Vážil si ho jako férového člověka a bylo vidět, že ne nadarmo.

Jon vypadl z místnosti značně nervózní. Nic neprobíhalo podle jeho plánu. Chvilku ho sice nechali mluvit, ale pak ho zarazili a začali mít všetečné otázky. Docela se u toho zapotil. Vedle něho se objevil Peer a poplácal ho po rameni.

„Vzbudil jsi jejich zájem, hochu,“ řekl s úsměvem. „To je polovina úspěchu.“

„Nemyslím,“ odvětil se smutným úsměvem Jon. „Celou dobu hledali důvod, aby mě s tím vším poslali pryč.“

„A proč si myslíš, ty zatracenej hlupče, že tě zarazili na začátku těch tvých keců?“ rozzlobil se naoko Peer. „Já je dobře znám. Kdyby tě chtěli odmítnout, tak tě nechají mluvit a pak když skončíš, řeknou: ‚Děkujeme, nechceme‘. Ale oni se chovali úplně jinak, všiml sis?“

„Já vím,“ odpověděl sklesle Jon. „Věřím, že je to dobrá věc, ale nevím, jestli jsme na to připraveni.“ Dveře do zasedací místnosti se otevřely, čímž daly najevo, že pánové uvnitř dospěli k rozhodujícímu závěru a hodlají ho sdělit ostatním. Peer se pousmál, pobídl Jona ke vstupu a vešel za ním.

„Testy ano, na trh zatím ne,“ zněl rozsudek. Jon ani nevěděl, jak se ocitl venku. Znovu a znovu si v hlavě přehrával slova představenstva. Dobrá zpráva je, že mohou začít s testováním. I když simulace dopadly pozitivně, nějaká část se mohla přehlédnout nebo zkreslit. Ale na trh s preparátem nesmí - hlas mluvčího představenstva nedovoloval námítky. Zákon o několikaletém zkoušení a testování léků byl sice zrušen poté, co byl přesně definován obsah testů, nic to ale neměnilo na faktu, že přehlédnutí by mohlo zapříčinit katastrofu. Když naopak testy dopadnou výjimečně dobře, mohou se o tom pobavit znovu. Do té doby přísně tajné.

„Překvapivý rozhodnutí,“ ozval se za Jonem Peerův hlas. „Takový postoj jsem ještě neviděl. Byli nadšeni. Moc chtějí pozitivní výsledky. Ale pravděpodobně tuší nějaký problémy. No, uvidíme, jak dopadnou testy. Pak je třeba přesvědčíme a bude to trhák.“ Povzbudivě se na skleslého Jona usmál a poplácal ho po rameni. Jon se pokusil o úsměv, ale byl trochu křečovitý. Nějak mu to pořád leželo v hlavě.

Pan Sparlow byl v sanatoriu už třetí rok. Rodinu neměl anebo si ani nepamatoval, že by nějakou měl. Trpěl sklerózou ve velmi pokročilém stadiu. V registru se mu v poznámce objevilo MX317TP001. Pro nezasvěcené změť čísel a znaků, pro znalé to znamenalo, že se jedná o testovací osobu číslo 001 preparátu MX317. Sanatorium spolupracovalo s několika firmami, které se zabývaly vývojem léků. Pharmavic byla jednou z nich. Poslední dobou se agenti, kteří vybírají testovací osoby, objevovali v sanatoriu velmi často. Nakonec vybrali několik lidí - většinou beznadějných případů, u kterých selhání léku může být ulehčením trápení. Ulehčením by však byla i situace, pokud by lék fungoval bez problémů. První z prvních byl zvolen Henry Sparlow, muž bez rodiny, minulosti a pokud se nestane zázrak i bez budoucnosti.

„Henry, je čas na léky,“ přišla s úsměvem do pokoje sestra s podnosem. Když ho přestěhovali na jiný pokoj se spoustou elektroniky, divil se jen krátce. Když ho začali napojovat na různé monitorovací přístroje, divil se ještě méně. A že dostal v obvyklé sestavě léků jednu šedou pilulku navíc - toho si ani nevšiml. Poslušně léky jeden po druhém spolkl a usmál se, když ho sestra pochválila. Miniaturní monitory ukazovaly všechny životní funkce a signály se přenášely i do sesterny na stůl doktora.

„8 hodin a 32 minut - pacient MX317TP001 dostal první dávku preparátu,“ zaznamenávala sestra údaje do počítače. Doktor pečlivě sledoval přístroje i záznamové zařízení. To bylo velmi důležité – v případě selhání šlo zjistit změny stavu pacienta od momentu podání léku až do selhání organismu.

„Skleróza je neschopnost vybavit si událost v paměti,“ přemýšlel doktor nahlas a sestra se otočila za jeho hlasem. „Paměť funguje bez problémů - jen to vybavování.“

„To znamená, že pokud ten lék bude fungovat, vzpomene si na všechny momenty svého života - i tady na klinice,“ doplnila sestra. Doktor jen přisvědčil, aniž by zvedl hlavu od přístrojů. Všechno se zdálo být v pořádku. Na kolenou měl otevřenou složku s celým Henryho životem. Posledních několik let bylo hodně jednotvárných. Před několika dny se rozhodlo o jeho „léčbě“ a prodělal spoustu vyšetření. Najednou se na monitoru EEG objevila informace o nulové mozkové činnosti a rozezněl se varovný signál. Lékař neváhal a rozběhl se se sestrou v patách do jeho pokoje.

Henrymu se začaly před očima míhat červené a zelené kruhy. Zaklepal hlavou, aby se nepříjemného pocitu zbavil a překvapivě to pomohlo. Jen ta bolest hlavy nepolevovala. Vzpomněl si, že dneska dostal nějakou pilulku navíc.

„Budu muset říct sestře Marii, že mi nedělá dobře,“ řekl si v duchu. „Ta bolest hlavy je opravdu strašná.“ Pokoušel si vybavit den, kdy by mu nedávala léky ona. Pokaždé mu je vyrovnala na tácek (říkala, že je ze směsi tvrdého papíru a plastů), a když je všechny spolkl, usmála se na něho a pochválila ho. Když ho syn se snachou přivezli do sanatoria, všichni se usmívali. Sestra Marie (příjmením Donovanová) ho dovedla

na jeho pokoj a on se tam rozloučil s rodinou. Od té doby mu ani nenapsali. A to jim dal první poslední.

„Sestro, rychle, injekci na povzbuzení mozkové činnosti,“ žádal doktor. Henry Sparlow ležel na lůžku bez hnutí a monitor EEG zobrazoval rovné čáry. Když doktor dostal žádané, nacvičeným pohybem vyprázdnil obsah ampule do tepny na krku a čekal na reakci organismu.

„Co to znamená?“ zeptala se sestra a ukázala na monitory. „Všechno jede jak má, jen mozek je mimo provoz.“

„Pravděpodobně je mrtvý,“ smutně pokýval hlavou lékař. „Mozek přestane po smrti reagovat jako první. Ostatní orgány mohou ještě chvíli ze setrvačnosti fungovat.“ Vtom sestra ukázala na Henryho obličej - po tvářích se mu kutálely slzy.

„Tak s tímhle jsem se ještě nesetkal,“ zašeptal překvapeně doktor a sestra s úžasem přisvědčila.

Ta bolest hlavy byla ale doopravdy příšerná. Henry se snažil přijít na to, proč mu sestra Marie dala tu šedou pilulku. Možná v tom měli prsty ti dva v oblecích, kteří se v sanatoriu objevili poprvé před jedenácti dny. Marie jim tehdy vykládala, jakou trpí sklerózou a oni spokojeně pokyvovali hlavami. Pak přišli ještě dvakrát, pokaždé na něho zkoumavě koukali a on se mračil.

„Tak tenhle bude první,“ pronesli potom a odešli. Více je už neviděl. Ta bolest hlavy snad nikdy neskončí. Druhý den ho přestěhovali - jasně si vzpomínal, jak přišla Marie a spolu poskládali jeho věci. Trvalo to

trochu déle, protože Henry občas na hromádku položil i vybavení pokoje - lampu, pokrývku nebo nějaký kus nádobí. Sestra se vždy shovívavě usmála a danou věc vrátila na místo.

„Tohle tu necháme na příště, ano?“ pronesla vždy s milým úsměvem. Pak se přesunuli do nového pokoje, který byl plný miniaturní elektroniky. Uložili ho na lůžko a zapojili. Kdyby tak ta bolest chtěla přestat.

Doktor i sestra se dívali na plačícího Henryho jako u vytržení. Náhle tok slz jako mávnutím kouzelného proutku ustal. Henry otevřel oči, zamrkal a přikryl si obličej dlaněmi, aby si chránil oči před ostrým světlem. Lékař i sestra vzhledli na monitor EEG - rovné čáry se opět změnil v křivky a signalizovaly činnost mozku.

„Marie,“ oslovil Henry užaslou sestru. „Příště mi prosím tu šedou pilulku nedávejte. Hrozně mě po ní bolí hlava.“ Sestra se užasle podívala na doktora a ten její pohled opětoval.

„Nebojte se, Henry,“ uklidnil ho. „Ta bolest brzy přejde a budete v pořádku.“ Ta konejšivá slova Henryho uklidnila a ihned upadl do hlubokého spánku. Ne však tak hlubokého jako před chvílí, protože EEG vykazoval poměrně vysokou mozkovou aktivitu. Občas mu po tváři přeběhl úsměv či bolestivý záchvěv, neklamné znamení toho, že se mu něco zdálo a velice to prožíval. Lékař pokynul sestře a společně opustili pokoj.

„Tak co si o tom myslíte,“ zeptal se jí, když už byli bezpečně z doslechu. „Podle mě se buď stal zázrak anebo ten preparát funguje - a v úžasně krátké době.“

„Henry si vzpomněl, jak se jmenuju,“ začala vypočítávat své postřehy Marie. „A dokonce i to, že dneska dostal navíc ten preparát. Jako šedou pilulku,“ zdůraznila ještě svá slova.

„No nic,“ uzavřel diskusi lékař. „Pojďme připravit zprávu a pošleme ji do Pharmavicu.“

Jon spolu s Peerem seděli v zadních lavicích na radě představenstva a tiše si povídali. Spolu s nimi tam ještě navíc bylo několik expertů z oboru neurologie, kterým byla předložena k posouzení zpráva ze sanatoria.

„Vypadá to dobře, co?“ zašeptal Jon Peerovi do ucha.

„Vždyť jsem ti to říkal,“ odvětil stejně polohlasem Peer. „Nečekal jsem teda, že to bude až tak rychlý.“

„I mně je to divný - po první dávce skleróza zmizela a pamatoval si spoustu věcí i z doby, kdy nevěděl ani, jak se jmenuje. Kolik dávek mu ještě chtějí dát?“

„Nevím. Řekl bych, že o tom teďka jednájí. Plénium se rozdělilo na dvě sekce. Zdrženlivější chtějí postupovat pomalu a nepřehánět to,“ ukázal Peer na větší skupinku. „Nadšenci naopak chtějí vytěžit maximum,“ zamířil jeho prst na malou skupinu s bělovlasým staříkem uprostřed. Mezi oběma sekcemi docházelo k výměně názorů, protože však šlo o vzdělané lidi, nepoužívaly se silnější výrazy. Předseda představenstva však již nevydržel a celou diskusi ukončil.

„Tužku a papír?“ nevěřil svým uším doktor Marten, hlavní lékař sanatoria. „A obálku? Na co potřebuje tyhle věci?“ obrátil se na sestru Marii.

„Poprosil mě o ně, aby prý mohl napsat dopis,“ vysvětlovala sestra.

„Dopis?“ stále nevěřil doktor. „Včera ještě nevěděl, jak se jmenuje a dneska by chtěl psát dopis?“ Pak mu došlo, o jakého pacienta se jedná.

„Pane doktore,“ škemrala sestra. „Tím přece nikomu neublíží. Jeden dopis.“

„Marie,“ podíval se na sestru přísně. „Víte přece, že tento experiment je přísně tajný. Pokud by někomu napsal, že dostal cosi a že mu to zázračně vrátilo paměť, měli bychom problémy.“ Sestra se zatvářila zkroušeně, pochopila ale, že má pravdu. Celý experiment byl označen jako přísně tajný a pokud by se něco dostalo na veřejnost, Pharmavic by asi sanatorium hnal k odpovědnosti. Doktor však nerad viděl sestru Marii nešťastnou – měl ji rád pro její oddanost pacientům, pro její laskavou povahu i dobré srdce.

„Dobře tedy, ať je po vašem,“ oslovil znovu již téměř s nepořízenou odcházející sestru. „Mám ale podmínku – ten dopis uvidím dříve, než opustí tyhle stěny.“ Sestra horlivě pokývala hlavou a s díky vyběhla z kanceláře. Doktor Marten se pousmál a teprve ve chvíli, kdy byla určitě z doslechu, zasmál se hlasitě od plic.

Když do pokoje vešla sestra Marie a s úsměvem Henrymu podávala poznámkový blok a dvě tužky, pomyslel si Henry, že ona musí být anděl. Určitě s tím musela mít problémy, přesto se ale snažila

a nakonec uspěla. Vzal její ruce do svých a políbil je. Marie překvapeně ucukla.

„Děkuju vám,“ pronesl Henry šeptem. „Děkuju vám za všechno, protože určitě je to vaše zásluha, že mám opět svou paměť a vzpomínky.“

„Mýlíte se,“ odpověděla Marie a tváře se jí začervenaly. „Já s tím nemám pranic společného. To lékaři vám dokázali vrátit vzpomínky.“ S těmito slovy a s úsměvem opustila místnost a nechala Henryho o samotě. Henry se opět ocitl sám se svými myšlenkami. Myšlenkami, které se už déle než den nechovaly macešsky a neopouštěly ho. Vzpomínky na jeho rodinu, o které neměl žádné zprávy už déle než pět let. Naposledy je viděl ten den, kdy ho sem přivezli. Od té doby nic. Možná zavolali někomu z doktorů a poptali se, jak se mu daří, proč ho však od té doby nenavštívili, to nevěděl.

„Když se neozvali oni, ozvu se já,“ pomyslel si pro sebe a začal psát. Dopis byl krátký. Psal synovi, že by ho rád viděl. I se snachou. Pět let je dlouhá doba.

„Tady je ten dopis,“ podala Marie doktoru Mortenovi list papíru. Na druhém listu byla adresa, ta však lékaře tolik nezajímala. Dopis byl krátký, a tudíž ho měl doktor přečtený za chvíli. Pak si ho přečetl ještě jednou a pak ještě.

„Vypadá naprosto v pořádku,“ obrátil se na sestru. „Co si myslíte vy?“ a podal jí list. Sestra ho přelétla očima a vrátila mu ho.

„Myslím, že v něm nic důležitého nebo tajného není,“ odvětila.

„Dobře, postarejte se tedy o odeslání,“ ukončil rozhovor.

„Henry se mě ještě ptal, jestli někdo z jeho rodiny netelefonoval v průběhu těch pěti let a neptal se na něho,“ zeptala se ještě sestra rychle. Doktor se beze slova přepnul do globálního profilu sanatoria a během chvíli vyhledal kompletní záznamy Henryho Sparlowa. Mezi nimi bylo mimo jiné i kdy a komu podávali informace o jeho zdravotním stavu a podobně. Tato složka však zela prázdnotou.

„Je mi líto,“ podíval se na Marii. „Od té doby, co ho sem přivezli a byl prohlášen za nesvéprávného, se po něm nikdo nesháněl. Nikomu nechybí,“ pokrčil rameny. Sestra smutně pokývala hlavou a odešla zařídít odeslání dopisu. Špatné zprávy nenosila ráda a říci někomu, že jeho syn o něj nestojí - to rozhodně dobrá zpráva nebyla.

„Můj anděl strážný přichází a dobrý zprávy přináší,“ přivítal ji Henry ve velmi dobré náladě. Když však uviděl její výraz, začal něco tušit.

„Je mi líto,“ potřásla Marie smutně hlavou. „Nikdo se po vás nepídil, žádný telefonát, jak se vám vede, nic.“ Bylo na ní vidět, jak je jí to líto a měla pláč na krajíčku.

„To nic,“ usmál se na ni Henry. „Kdo by volal sklerotikovi, který hned všechno zapomene? Však on se brzy ozve, uvidíte,“ a povzbudivě ji pohladil po ruce.

„Ten váš dopis jsem poslala, zítra bude na místě,“ alespoň jednu dobrou zprávu vytáhla z rukávu.

„Tak to zítra nebo pozítří přijede syn na návštěvu,“ zasmál se Henry a nakazil i Marii, takže jeho pokoj opouštěla v dobré náladě. Jakmile však zmizela, Henry se zachmuřil. Že nepsali nebo nevolali jemu, to bylo pochopitelné. Že se ale o něj vůbec nezajímali, to ho znepokojovalo. Možná jim neměl hnedka psát. Nejdříve zjistit co a jak a potom psát. Vypravila se mu scéna, kdy soudní lékař, jeho ošetřující lékař a jeho syn podepisují soudní zprávu o jeho nesvéprávnosti.

Veškerý jeho majetek tímto dokumentem připadl synovi. Dům, auto, všechno. Henrymu zbylo jen trochu oblečení v jednom odřeném kufříku, se kterým ho přivezli do sanatoria. Dvojnásob nyní litoval své ukvapenosti.

„V 8 hodin a 37 minut dostal Henry Sparlow druhou dávku preparátu MX317,“ hlásila sestra Marie do záznamu. Především odesílala dopis, včera se nic nedělo, nejpozději dnes by se měl podle Henryho předpovědi dostavit syn na návštěvu. Podle instrukcí neurologů a dalších expertů z Pharmavicu dostal druhou dávku Henry až dnes. Jelikož však tomu úžasnému úspěchu předcházela ta zvláštní příhoda s EEG, byli dnes v sesterně přítomni tři lékaři navíc. Ti měli sledovat změny jeho zdravotního stavu po požití preparátu.

„Pokud bude průběh podobný, měla by zástava mozku nastat za zhruba tři minuty,“ pronesl jeden z nich, aniž by spouštěl zrak z přístrojů. Službu konající lékař z nich byl nervózní, vyhodit je však nemohl. Společnost Pharmavic bohatě sanatorium sponzorovala, a proto i sanatorium muselo vyjít vstříc.

„A nic,“ ozval se jeden z těch tří zklamaně. „Možná taková bouřlivá reakce nastává pouze u první dávky.“

„Nikoliv, pane kolego,“ pronesl druhý, jehož větu následoval pískavý zvuk a rovné čáry na EEG. „Průběh je stejný, jen s trochu jiným časem.“ To už však čtveřice doktorů, následována sestrou, spěchala do Henryho pokoje.

Tak tentokrát žluté kruhy, změna je život. Bolest hlavy však stejná. Henry si vzpomněl, že podobně ho bolela hlava, když jako malý spadl

ze stromu a rozrazil si ji. Doktor se tehdy hodně divil a říkal mamince, že kluk je pěkně tvrdohlavý. Od té doby až teď. Po nějaké šedivé pilulce. Věděl však, že za svou paměť vděčí právě jí, proto neprotestoval a opět ji beze slova spolkl. Jiné léky už nedostával. Sestra Marie se na něj opět usmála a pochválila ho. Stejně byla ze všech sester nejlepší a nejhodnější. Co na tom, že žádnou jinou neviděl. Prostě je nej. Ve spoustě detailů mu připomíná jeho ženu. Tedy bývalou ženu. Zemřela, když bylo Seanovi deset. Vzpomínal, jak seděl u jejího lůžka a držel ji za ruku. Usmívala se na něj, on však plakal. I dnes, když si na tu chvíli vzpomene, nemůže se ubránit slzám.

„Myslím, že povzbuzující prostředky jsou zbytečné,“ pronesl jeden z doktorů. „V mozku teď asi probíhá nějaký proces, který nevyžaduje aktivitu zachytitelnou pomocí EEG. Těžko však říct jaký.“

„Chcete tím říci, že mu tu injekci nedáte?“ otočila se na něj Marie a pohled jí ztvrdl. Doktor mimoděk udělal krok zpět.

„Pochopte, ten lék nemůže být podporován něčím dalším,“ hledal podporu u ostatních. Ti však v úžasu hleděli na Henryho.

„Opět pláče,“ zašeptal ošetřující lékař. Marie mu mlčky podala injekci, její ruku však zarazil jeden z dohlížitelů.

„Vrazi,“ zavzlykala a vyběhla z místnosti.

Po smrti ženy se Henry snažil nahradit Seanovi matku. Chlapec byl od té doby záduchový, jako by pořád přemýšlel, proč Bůh povolal jeho maminku k sobě a nenechal ji s nimi. Všichni o něm říkali, jak obdivuhodně se dokázal vypořádat se ztrátou matky. Jen Henry však

věděl, že se s tím Sean nesmířil nikdy. Dokázal obdivuhodně skrývat své city.

Byl to zvláštní pohled - čtyři doktoři se skláněli nad jedním bezvládným tělem. Zkoumali rysy jeho obličeje, slzy mu už pomalu oschly, nicméně na vnější podněty nereagoval.

„Konec,“ pronesl jeden z dohlížitelů lakonicky. „Už to trvá příliš dlouho. Mozek tak dlouhé výpadky nevydrží.“

„Podle minulé zprávy má ještě čtyři minuty čas,“ nakoukl do papírů druhý. Ošetřující lékař diskusi nevěnoval pozornost a sledoval ostatní životní funkce. Vše se zdálo být v pořádku, stejně ale byl nervózní. A trochu i zvědavý.

„Tak teď někdy by mělo EEG naskočit,“ nepřestával koukat na hodinky jeden z lékařů. A nemýlil se - varovná kontrolka zhasla a čáry byly opět nahrazeny křivkami. Henrymu nejprve zaškubalo v obličeji, poté se zamračil a otevřel oči.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, tak tomu neuvěřím,“ vydechl jeden z lékařů - dohlížitelů. Ostatní dva mu pokynuli a opustili místnost.

„Ten jeden tu nebyl poprvý, co?“ obrátil se Henry na doktora. „Rozhodoval taky o tom, že budu první pokusnej králík.“

„Nevím,“ pokrčil rameny lékař. „K těmto rozhodnutím si ošetřující lékaře nezvou. Jinak vám blahopřeji ke druhému znovuzrození.“ S těmito slovy i on opustil místnost a nechal Henryho samotného. Ne však nadlouho.

„Henry, máte návštěvu,“ vběhla do pokoje sestra Marie.

„Sean?“ zeptal se tiše Henry.

„Měl jste pravdu, opravdu přijel,“ s obdivem se na něj podívala Marie. „A není sám - přijel i s ženou a synem.“

„Synem?“ podivil se Henry. „Chcete mi říci, že jsem děda?“ rozzářil se jako sluníčko a hned vstal z postele.

„Jsou v návštěvní místnosti,“ ukázala mu Marie. „Dovedu vás tam.“ Vzala Henryho a vedla ho sanatoriem. Henrymu cestou vyskakovaly vzpomínky na jednotlivá místa a zdravil se s ostatními pacienty. Před dveřmi však znejistěl - na jednu stranu chtěl hrozně moc vidět syna, snachu a vnuka, na druhou stranu se bál. Bál se zklamání. Marie ho pohladila po ruce a povzbudivě se na něj usmála. To rozhodlo - Henry se nadechl a vzal za kliku.

Tu místnost znal - před pěti lety se zde rozhodovalo o jeho dalším osudu. Jeho syn ho zde předal do rukou doktora Martena a sestry Marie. Dnes tu byl opět. Poznal ho na první pohled. Pět let je sice dlouhá doba, Seanovy rysy se však moc nezměnily. Vedle něj seděla jeho žena a syn. Sean pomalu vstal a šel Henrymu naproti. Setkali se uprostřed místnosti a objali se.

„Seane, ani nevíš, jak rád tě vidím,“ vypravil ze sevřeného hrdla Henry.

„Táto, jak je,“ zkoumavě si ho prohlížel Sean.

„Dobře,“ odvětil s úsměvem Henry. „A jak vám? Co malej, jakpak se jmenuje? A kolik mu je?“

„Harry. A letos mu budou čtyři,“ odpověděl Sean a stále si otce zkoumavě prohlížel. „Ale pojď si sednout mezi nás.“ Henry se přivítal se snachou a vnukem a posadili se u stolečku. Bavili se o všem možném, Sean však pořád sváděl řeč na jeho navrácení paměti. Vyptával se, jak je to možné, jak se to stalo a podobně. Henrymu se nechtělo o tom mluvit - chtěl vědět co nejvíce o Harrym a jak se jim vede. Nakonec jim však všechno řekl - o pilulkách i o vylepšení paměti.

„Proč si nás volají?“ ptal se Jon Peera, když spěchali do zasedací místnosti. „Děje se snad něco?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Peer. „Ale oni nám to už řeknou.“ A nemýlil se - jakmile usedli ke stolu, vstal jeden člen představenstva a položil před ně noviny s dnešním datem. Palcové titulky na elektronickém papíře hlásily, že je konec se zapomínáním, lék proti skleróze byl konečně objeven a podobně.

„Pan Henry Sparlow, náš člověk číslo jedna, měl včera v sanatoriu návštěvu,“ vzal si slovo předseda. „Jeho paměť se mu téměř zázračně vrátila a mimo jiné si vzpomněl i na svého syna. Napsal mu dopis - hlavní lékař doktor Marten spolu se sestrou Donovanovou ten dopis četli, než byl odeslán. Neshledali v něm nic špatného - pan Sparlow pouze chtěl vidět svého syna. Jenže jeho syn není hloupý. Dal si všechno dohromady a včera svého otce navštívil. S manželkou a synem. A mezi řečí se vše dozvěděl - Henry Sparlow nedostal instrukce, že je třeba celou věc držet v tajnosti. Sean Sparlow je podepsán pod jedním z článků. Mimo jiné požadují veřejnou konferenci s představením preparátu a co nejdříve vstup na trh. Já na té konferenci budu - a vy dva se mnou,“ zakončil svou řeč.

„Jedna věc je utajení celého výzkumu a testování,“ odpověděl zamyšleně Jon. „Druhá věc je vstup na trh - nemůžeme bez

komplexního ozkoušení preparátu začít komerční výrobu. Můžou se objevit vedlejší účinky, nežádoucí změny a podobně.“

„Neříkal jste mi minulý týden opak?“ opáčil předseda. „Z největšího zastánce se stává největší odpůrce?“

„Jen opatrnost,“ zastal se Jona Peer. „Už mnohokrát se stalo, že lék kromě dobrých vlastností měl i špatné. A ty byly odhaleny během zkoušení a následně odstraněny. Zatím byl preparát zkoušen na jednom člověku. To je málo.“

„Drahý Peere, nemáme čas,“ obrátil se na něj předseda. „Milý pan Sparlow rozpoutal šílenství a veřejnost na nás tlačí. Pokud konference vyjde v náš neprospěch, budeme muset zahájit sériovou výrobu. Vy stejně jako my všichni víte, že jsme závislí na mínění a náklonnosti veřejnosti. Pokud na nás veřejnost zanevře, konkurence nás rozdrtí, i když jsme o krok napřed.“

„Navrhuji v tomto případě nedávat tento preparát do volného prodeje a při přebírání pacient nebo jeho zástupce podepíše prohlášení o zodpovědnosti za případné vedlejší účinky,“ vzal si slovo právník. „Pokud by nás někdo žaloval, musíme být krytí.“

„Ano, to bude nezbytné,“ přikývl předseda. „Ale to pouze v případě neúspěchu na konferenci.“ S těmito slovy zasedání ukončil a poslal Jona i Peera se připravit. Ti odcházeli z místnosti se smíšenými pocity. Na jednu stranu byli rádi, že se věci pohnuly tak rychle. Na druhou stranu měli strach - mohly zde být ohroženy lidské životy. A momentálně ten druhý pocit převládal.

Henry ležel na lůžku a díval se do stropu. Hlavou se mu honily myšlenky jako zběsilé, a i když už bylo hodně pozdě v noci, on nemohl

spát. Pořád se nemohl ubránit dojmu, že jeho syn se svojí návštěvou neměl nejčistší úmysly. Převaloval se na lůžku, až nakonec sáhl na stolek pro noviny.

„Elektronickej papír byl stejně úžasnej vynález,“ pomyslel si, když na jedné stránce listoval celými novinami. Datum a čas v záhlaví mu napovídalo, že za chvílku obdrží nové vydání - dnešní. Elektronický papír nevytlačil ten klasický - noviny a knihy však už jinak nevycházely. Noviny na papíře s malou pamětí a bezdrátovou komunikací a knihy na papíře s velkou pamětí. Ve včerejším vydání nic zajímavého neobjevil a tak si nechal zobrazit dnešní. Už na titulní stránce ho zaujal článek podepsaný jeho synem.

„Zase peníze,“ zamumlal si pro sebe. „Proč nemyslí na nic jinýho než na svůj prospěch a peníze.“ Přečetl si článek celý a nevynechal ani následující od ostatních redaktorů. Za články bylo krátké oznámení, že dnes se bude konat veřejná konference s firmou Pharmavic. Henry nepředpokládal, že by ho na konferenci pustili. Navíc vize setkání se synem ho děsila. Doufal však, že konference bude přenášena televizí, a tak bude moci být virtuálně přítomen.

„Fiasko,“ zašeptal předseda. „Hůře to snad dopadnout nemohlo.“

„Já to nechápu,“ zakroutil hlavou Jon. „Proč nás zvali na konferenci a pak nás ani nenechali promluvit? Ten Henryho syn je ale pěkněj hajzl.“

„Radši takhle nemluv, nebo tě někdo uslyší a bude tě žalovat za urážku na cti,“ varoval ho Peer. „Co teď budeme dělat?“ obrátil se na předsedu.

„Preparát nepůjde na trh bez komplexního ozkoušení,“ prohlásil rezolutně předseda. „Ať se všichni třeba staví na hlavu. Musíme začít s výrobou, ale ne s distribucí. Začneme tedy vyrábět, během té doby dokončíme testy a pak se bude prodávat.“

Henrymu se až třáslы ruce, když sledoval konferenci. Jeho syn, jeho krev a takový mamonář se z něj stal. Sice se snažil vypadat jako kladný, kterému záleží hlavně na ostatních a až potom na sobě, vždycky se však prořekl a tím celé divadlo pokazil. Henry mu napsal ještě jeden dopis. Tentokrát v trochu jiném duchu.

„Jsi ostuda naší rodiny a já se za tebe stydím. Děláš hanbu jménu Sparlow a je škoda, že tě ho nemůžu zbavit,“ psal Henry rozhořčeně. Už nebyl důvod tajit existenci preparátu, doktor Marten i sestra Marie si přesto dopis přečetli. Marii vyhrkly slzy do očí a doktor bez diskuse naznačil, ať to pošle.

„Tak co se profláklo tentokrát,“ ptal se Peer Jona, když opět kráčeli na mimořádné zasedání představenstva. Poslední dobou tam chodili skoro denně.

„Nevím o ničem tajném,“ odvětil Jon. „Alespoň nám o ničem neřekli, takže je to tajný i pro nás.“ Zasmál se svému vtipu, Peer však krácel zamyšleně a bez úsměvu. V zasedací místnosti přešel smích i jeho. Byli tam tři zaměstnanci bezpečnostní služby v uniformách, což dodávalo zasedání na vážnosti. Na pokyn předsedy si všichni sedli.

„S tím vaším preparátem jsou samé problémy,“ začal předseda zostrá. Peer s Jonem se na sebe překvapeně podívali, ale předseda pokračoval. „Během včerejšího dne a noci naše výroba vyprodukovala

několik set balení MX317. Dnes v časných ranních hodinách však ve skladu došlo k vloupání. Nezůstal tam jediný balíček - ti lupiči byli velmi rychlí, přesní a věděli, co mají hledat. Nic jiného se neztratilo.“

„Je to první zločin za několik posledních let,“ vzal si slovo jeden z uniforem. „Když došlo k rapidnímu zpřísnění všech trestů, snížila se zločinnost na minimum, až nakonec ustala úplně. Těmto lidem však asi váš výrobek stál za to riziko.“

„Dá se nějak vysledovat, jestli to někdo někde nenabízí k prodeji?“ zeptal se Jon. „Co takhle vypsát odměnu za navrácení?“

„Preparát má pro lidi mnohem větší cenu než výrobní náklady a pro nás se nevyplatí nabízet vyšší odměnu,“ zavrtěl předseda smutně hlavou. „Budeme vyrábět dál a zpřísníme bezpečnostní opatření. A budeme sledovat, kde se preparát objeví. Jestli se objeví.“

„Henry, je čas na medicínu,“ s úsměvem přišla do pokoje Marie. „A mám pro vás poštu. Od syna.“

„Sean mi píše? To by mě zajímalo co,“ pronesl tiše Henry. Sestra mu beze slova podala obálku a stoupla si stranou. Dopis byl krátký a Henry četl rychle. Po pár minutách ho odložil.

„Po tom všem mě nepřekvapil,“ otočil se k Marii, která mu beze slova podala pilulku. „Psal jsem mu, že se za něj stydím, za to, co provedl a provádí. Odepsal mi, ať si myslím, co chci. Že už mu nemám co nabídnout, tak ať zůstanu, kde jsem, a nemíchám se do ničeho.“ S těmito slovy spolkl a zapil pilulku. Marie se snažila říci něco na útěchu, nic ji ale nenapadlo. Henry zavřel oči, tak tiše odešla.

„V 8 hodin a 38 minut dostal pacient další dávku preparátu MX317,“ řekla naučeně do záznamu a otočila se na doktora. „Řeknu vám, takového syna jako Henry bych nechtěla mít.“

„To teda,“ pokýval hlavou doktor. „Všechny stávající problémy Pharmavicu maj stejného jmenovatele a ten se jmenuje Sean Sparlow. Vsadím se, že za tou krádeží je taky on. Setkal jsem se s ním jen několikrát, ale i tak na mě vždycky působil dojmem člověka, který se pro peníze a moc nezastaví před ničím. Chudák Henry.“ Henryho EEG se opět zastavil. Přesně v definovaném čase. Ani doktor ani sestra Marie už kvůli tomu povyk netropili. Doktor zkušeným okem obhlédl ostatní přístroje a neshledavše nic zvláštního, pokračoval ve studiu literatury. Občas kouknul na hodiny a přístroje, aby v případě zhoršení stavu mohl zasáhnout.

Tak dneska pro změnu bílý kruh. Ten Henrymu připomínal, když se jako malý díval do slunce. Ta hřejivá bolest z očí dnes ovšem přešla až do hlavy. Je to daň za paměť a Henry si nestěžoval. Bolest vždy přešla a paměť zůstávala. Dnes ovšem kruh nezmizel tak rychle - jen se zvětšoval, až mu skoro vyplňoval celý prostor před očima. A bolest najednou ustoupila.

„Za pár minut zase naskočí,“ sledovala přístroje sestra Marie. Vždycky, když Henry prožíval tento podivný stav, měla nepříjemný pocit. Poté se probral a následovala úleva. Dnes mu to ale trvalo. Všimla si, že i doktor odložil knihu a s napětím sleduje monitory.

„Dneska si nějak dává na čas,“ zamumlal si pro sebe, bylo to ale dostatečně nahlas, aby to zaslechla i Marie. Najednou se k pískání EEG přidal i kardiograf, což znamenalo zástavu srdce.

„Rychle,“ vyskočil ze židle a pádil do Henryho pokoje. Cestou si připravoval adrenalin, který hned Henrymu vpíchnul do žíly, a začal s masáží srdce. Marie mu dávala umělé dýchání a po očku sledovala monitor srdeční aktivity. Po pár minutách přiběhl další doktor a začal i on pomáhat s ožívováním bezvládného těla. Nejednou se ve dveřích objevil doktor Marten. Chvíli pozoroval snahu těch tří a pak přešel k přístrojům. Pustil si záznam několika posledních minut, chvíli ho nehnutě pozoroval a pak se otočil k ostatním.

„Nechte ho odvézt na patologii,“ řekl sestře Marii. „Bohužel už mu nepomůžeme.“

„Už dvakrát měl kolaps a dostal se z toho,“ nevzdával se ošetřující lékař a ani na chvíli nepřestával s masáží srdce.

„Podvkrát měl na zhruba sedm minut zástavu mozkové činnosti,“ podíval se na něho Marten. „Vše ostatní fungovalo normálně. A dostal se z toho. Teď mu kromě mozku stojí i srdce a tělesná teplota klesla o deset stupňů. Nechme toho.“ Sestra Marie vypnula přístroje a zadržovala v sobě pláč. Doktor Marten ji objal kolem ramen a přitiskl k sobě.

„Už je mu dobře a nesužuje ho žádný nezdárný syn,“ povzdechla si a upřela na něho usazené oči. Tiše přikývl a beze slova odešel podat zprávu do Pharmavicu. Oba lékaři vzali Marii každý z jedné strany za ramena a odvedli ji pryč z pokoje. Cestou do sesterny nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Každý byl se svými vlastními myšlenkami.

„Oni se snad úplně zbláznili,“ povídal Jon Peerovi. „Kolik těch mimořádných porad chtějí denně dělat?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Peer. „Asi nemají co na práci a plánují další postup na MX317. I když předseda měl takový divný hlas,“ zamyslel se najednou. „No, uvidíme.“ Do zasedací místnosti ani nemuseli klepat, protože jeden z představenstva je čekal přede dveřmi a rovnou je uvedl dovnitř. Usedli do křesel a jejich zrak padl na doktora Martena.

„Pánové, omlouvám se, že vás opět ruším od vaší práce, máme tady ale velmi důležitou zprávu od doktora Martena,“ ujal se slova předseda. „Naši experti jsou již na cestě, zatím nás, pane doktore, prosím, seznamte s fakty.“ Doktor Marten se postavil, odkašlal si a bylo na něm vidět, že neví, jak začít.

„Jsem tu kvůli panu Henrymu Sparlowovi,“ začal. „Dnes ráno dostal třetí dávku vašeho preparátu a pár minut poté zemřel.“ Peer a Jon se na sebe vyděšeně podívali, nicméně doktor Marten pokračoval. „Začalo to úplně stejně jako obvykle - zástava mozkové činnosti. Jenže po zhruba sedmi minutách měl mozek opět naskočit. Místo toho se zastavilo srdce a byl konec. Ani přes veškerou snahu lékařů a personálu se nám nepodařilo ho přivést zpět k životu.“ Mezitím se otevřely dveře a vešlo několik expertů - neurologů, kteří se na celém případu podíleli. „Tělo pana Sparlowa je vám k dispozici pro pitvu. Samotného by mě zajímalo, proč vlastně skončil.“ Doktor Marten se posadil a kolem se rozhostilo ticho. Takový konec nikdo nečekal. Zatímco běžel další vývoj a testy, věnoval se Jon s Peerem primárně rozšíření simulací. Ke dnešnímu dni jich měli téměř dvojnásobek než na začátku, všechny ovšem proběhly pro MX317 bez komplikací. Slova se opět ujal předseda.

„Děkuji vám, pane doktore, za vaši cennou zprávu. Tělo pana Sparlowa si ještě dnes převezmou naši experti a podrobí ho důkladné pitvě. O výsledku vás samozřejmě budeme informovat.“

„Co se mohlo stát?“ ptal se Jon Peera během cesty zpět.

„Netuším,“ s vážnou tváří odvětil Peer. „Je možný, že nějaká simulace chybí a ta by nám dala odpověď. Já však nevím jaká.“ Jon souhlasným zavrtěním hlavy naznačil, že ani jeho nenapadá chybějící článek, který by jim odpověděl na otázku dříve než skalpel patologa.

„No, v každém případě zítra jdu rovnou do zasedačky,“ dodal ještě Peer. „Nebo strávím půl dne jen cestováním po budově na mimořádný zasedání.“ A myslel to vážně. Jenže do druhého dne na to zapomněl.

„Peere, mohl byste, prosím, přijít? Je to naléhavé,“ ozval se mu v komunikátoru předseda, jakmile prošel kolem vrátnice a pozdravil se s Alonsem. Vzpomněl si na včerejší předseztětí a s povzdechem vyrazil na opačnou stranu budovy, než měl v plánu. Jon už byl na místě.

„Jdeme k soudu,“ přivítal je předseda, tentokrát bez ostatních. „Sean Sparlow nás žene k odpovědnosti za smrt svého otce. Nebude to trvat déle než hodinu a budete zpět. Obvykle se soudní případy vyřizují pomocí videokonferencí, jelikož se však jedná o úmrtí, jedeme do budovy soudu osobně. Navíc to bylo přání pana Sparlowa.“ Při vyslovení toho jména zaslechli Jon i Peer v jeho hlase opovržení a byli překvapeni. Předseda byl člověk, pro něhož bylo sebeovládání druhé jméno. A najednou tohle? „Rozhodl jsem se, že Seana Sparlowa zničím,“ dodal, když viděl jejich překvapené obličej. „Pomalou, ale jistě ho dostanu na kolena za problémy, které nám za posledních několik dní způsobil. A udělám to s potěšením.“ Načež jim pokynul ke dveřím a vyrazili.

Celé soudní líčení bylo velice komorní. Byli uvedeni do malé místnosti s kruhovým stolem a několika židlemi. Za stolem seděl soudce s terminálem před sebou a naproti němu Sean. Když došlo k vzájemnému představení, dorazil ještě doktor Marten.

„Ten tady bude k čemu?“ zeptal se Sean zmateně.

„Doktor Marten je zde velmi důležitý, jak se ukáže záhy,“ odpověděl předseda a soudce začal. Nejprve dal slovo žalobci - Sean srdceryvně popisoval, jak si byli s otcem blízcí a jak nyní po jeho smrti trpí. A že společnost Pharmavic testovala na jeho otci bez jeho svolení nové léky. A chce jako odškodné po Pharmavicu 10 miliónů dolarů. Jonovi spadla čelist nad tou částkou a i Peer byl vyděšen. Předseda ani doktor Marten však nehnuli brvou. Konečně soudce umlčel Seanovo lkaní a dal slovo předsedovi.

„Vaše ctihodnosti, pane Sparlowe, kolegové, všichni jsme zaměstnaní lidé, nebudu tedy toto sezení protahovat,“ začal předseda podle tradičního rituálu. „Před více než pěti lety pokročila skleróza pana Henryho Sparlowa do takového stadia, že byl soudně uznán nesvéprávným. Zde je o tom zápis,“ a doktor Marten podal soudci papír.

„Souhlasím,“ pronesl soudce do záznamu poté, co si papír prohlédl, a podal ho Martenovi zpět.

„Několik dní poté byl pan Henry Sparlow převezen zde přítomným panem Seanem Sparlowem do sanatoria doktora Martena. Zde je zápis o tom, že pan Sean zanechává svého otce v péči lékařů a vzdává se veškerých povinností a práv vůči svému otci.“

„Souhlasím,“ soudce opět potvrdil po přezkoumání pravosti zápisu jeho tvrzení pro zvukový záznam.

„Tím pádem se zástupcem nesvéprávného pana Henryho Sparlowa stal zde přítomný doktor Marten. Zde ještě předkládám k nahlédnutí jeho souhlas k léčbě novým preparátem MX317,“ ukončil svou řeč předseda.

„Ano,“ vzal si slovo zpět soudce. „Neshledávám žádný důvod k odškodnění žalobce. Jelikož vám pravděpodobně vznikla újma kvůli tomuto sezení, řekněte si její výši a pan Sparlow ji jistě rád uhradí.“

„Myslím, že 100 tisíc dolarů bude stačit,“ pronesl blahosklonně předseda a usmál se na bledého Seana.

„Soud tedy ukládá Seanu Sparlowovi zaplatit výlohy soudu a újmu zástupcům Pharmavicu nejpozději do týdne ode dneška,“ ukončil sezení soudce. Sean beze slova zmizel.

„Ten musí mít pěkný vztek,“ usmál se Marten na zamlklého Jona a Peera.

„A stihli jsme to za tu hodinu, jak jsem sliboval,“ liboval si předseda.

„Proč jsme tu museli být my, když jsme vůbec nedostali slovo?“ zeptal se Peer.

„Nevěděl jsem, jestli nemá nějaké eso v rukávě,“ použil jeden ze zastaralých výrazů s vážnou tváří předseda. „Chtěl jsem tu mít oba vynálezce, kdyby se pokoušel o nějaký trik. Ale řekl bych, že to nebylo poslední setkání s panem Sparlowem. Pro dnešek však bylo poslední - jedeme zpět.“ Rozloučili se s doktorem Martenem a vyrazili zpět do firmy.

„Hodina a jedenáct minut,“ soptil naoko Peer v kanceláři. „Víš, kolik jsem toho mohl stihnout za takovou dobu?“

„Ale vidět Seana bledýho jak stěna u soudu a bez nároků, to stálo za to, ne?“ odvětil s úsměvem Jon.

„To teda,“ rozzářil se Peer. „Ale přál jsem mu to. Nejsem žádný hajzl, ale přál jsem mu to.“ Načež se oběma rozsvítily komunikátory

a signalizovaly, že se oba mají dostavit na mimořádné zasedání představenstva.

„Asi předsedovi navrhu, ať přestěhují zasedačku někam blíž,“ zlobil se už doopravdy Peer cestou. „Dneska je už skoro poledne a furt někde lítám.“ Jon jen souhlasně pokyvoval hlavou, mezitím však přemýšlel, co se stalo tentokrát. Zanedlouho byli usazeni do křesel a kromě představenstva byli v místnosti ještě neurologové. Jeden z nich si hned vzal slovo.

„Několik hodin jsme se snažili přijít na to, proč náhle pan Sparlow zemřel. Lidský mozek je poměrně komplikovaný, takže jsme postupovali pomalu. A něco jsme objevili. Ten váš úžasný preparát způsobuje mutace šedé mozkové kůry. Ta je zodpovědná za paměť a vybavování. Mutace vždy proběhla velmi rychle - řádově v minutách. Domníváme se, že to bylo právě těch několik minut, kdy pan Sparlow vykazoval kolaps mozku. Následně po přetvoření se ovšem mozek znovu nastartoval. Ale pouze dvakrát. Potřetí už mutace postoupila tak daleko, že zasáhla i jiné oblasti.“

„Nemohla mutace nastat až při podání třetí dávky?“ zeptal se Jon, kterému se představa, že stvořil mutagen, vůbec nelíbila.

„Bohužel,“ zavrtěl hlavou neurolog. „Při bližším zkoumání jsme byli schopni rozpoznat oblasti při podávání jednotlivých dávek.“

„Nemohl vstoupit do hry nějaký jiný faktor, lék nebo něco podobného?“ chystal se Jon stébla jako tonoucí. „Bral přece i spoustu jiných léků.“

„Kdepak,“ odvětil opět záporně lékař. „Zkoumali jsme kromě těla pana Sparlowa ještě několik dalších pacientů. Ty tedy za živa bez pitvání. Další dva uživatelé preparátu vykazují podobné mutace jako Henry Sparlow. Naopak těch několik dalších vybraných, kteří ještě

preparát nedostali, mají mozek v pořádku. Bez mutací.“ Jon už nic nenamítal.

„Tak to je docela vážné,“ pronesl předseda. „Jestli se MX317 chová jako mutagen, nemá šanci. S okamžitou platností ukončete veškeré testování i výrobu. Bylo to příliš krásné na to, aby to byla pravda,“ pousmál se na zkroušeného Jona. „Musíme ještě připravit prohlášení pro tisk - chtěli to mít rychle a teď nebudou mít nic.“

„Tak to je konec jednoho velkého snu,“ povzdechl si Jon, když odcházeli s Peerem ze zasedání. „Příliš krásné na to, aby to byla pravda. Trefný. Fakticky trefný.“

„No, budeme pokračovat tam, kde jsme skončili,“ odvětil Peer. „Ještě je před námi spousta práce.“ A poplácal Jona přátelsky po rameni. Ten se usmál a vrátil mu to.

„Dobré jitro, pane Jonesi,“ zdravil druhý den Peera Alonso. „Tak jsem četl v novinách, že ten úžasný objev krachnul. To je opravdu škoda.“

„Bohužel, Alonso. Bohužel,“ potřásl hlavou Peer. „Ale nemůžeme pořád mít úspěchy. Občas je potřeba zažít i nezdár.“ A rázoval si to k výtahu, aby nemusel konverzovat dál. Ale nestihl to - opět se o slovo hlásil komunikátor a předseda. Peer si povzdechl a vyrazil zase opačným směrem. Tentokrát byl na místě před Jonem a předseda na něj počkal - netrvalo to dlouho a byli ve třech.

„Tak můžeme vyrazit, soud čeká,“ zvedl se od stolu.

„Soud?“ pozvedli obočí zbylí dva. „Nebyli jsme náhodou u jednoho už včera?“

„Ano, to je pravda,“ přikývl předseda. „Včera večer zaplatil Sean Sparlow danou částku a dneska nás žaluje znovu. Těžké ublížení na zdraví tomu říká.“

„Ten chlap se snad zbláznil,“ poklepal si na čelo Peer. „Co tím sleduje? Chce se přivést na mizinu? Má přece ženu a dítě.“ To již ale cestovali s předsedou luxusním vozem do budovy soudu. Skoro se jim ani nechtělo vstávat ze sedaček. Soud však nečeká. A netrpělivě čekal už jenom na ně. Sean je přivítal s vítězoslavným úsměvem, soudce jim pokynul, aby se posadili.

„Abych se přiznal,“ začal soudce, „dva procesy takhle za sebou jsme tu už dlouho neměli. Ať se tedy nezdržujeme, pane žalobce, máte slovo.“

„Děkuji, vaše ctihodnosti,“ začal Sean. „Tentokrát se jedná o jasnou záležitost. Mám díky léku společnosti Pharmavic poškozené zdraví. Nevím, jak dlouho budu ještě naživu a může se stát, že má rodina zůstane bez prostředků. Pharmavic asi nepočítal s možnými vedlejšími účinky.“

„Kolik byste si představoval odškodné,“ obrátil se přímo na něj předseda.

„Sto miliónů dolarů,“ odpověděl Sean nevzrušeně. „Zdraví je to nejdůležitější, co máme,“ dodal ještě s úsměvem.

„Nevidím žádný důvod, proč by naše společnost neměla vyplatit dané odškodné,“ odpověděl s vážnou tváří předseda. Peer se na něho překvapeně podíval a ani Jon nevěděl, co si má o dané situaci myslet. Předseda se však tvářil, jako že ví, co dělá, a tak se oba uklidnili. Tedy spíše se snažili.

„Abychom ale mohli vyplatit dané odškodné, musíme se žalobce vyptat na některé věci,“ hovořil předseda střídavě na Seana a k soudci. „Přece jenom ta částka je poměrně značná a do budoucna bych se chtěl vyvarovat dalším takovým případům.“

„Nevidím v tom žádný problém,“ odpověděl soudce.

„Jen se klidně ptejte,“ pousmál se Sean, který už pohádkové bohatství viděl na dosah. „Rád vám všechno zodpovím.“ Předseda si vytáhl vlastní záznamník.

„Nebude vám vadit, když si pro potřeby společnosti udělám vlastní záznam tohoto rozhovoru?“ otázal se ještě soudce i Seana. Soudce svolil a Sean také. Předseda tedy přístroj zapnul a nahlásil do něj čas a místo nahrávky.

„Pane Sparlowe,“ obrátil se poté na Seana. „Rád bych, abyste mi nyní pravdivě odpověděl na několik otázek ohledně vaší újmy na zdraví.“

„Samozřejmě,“ odvětil natěšený Sean.

„Dobře. O jaký druh zdravotní újmy se jedná?“

„Trvalé poškození mozkové tkáně. Můj osobní lékař mi řekl, že je velmi malá pravděpodobnost zlepšení tohoto stavu.“

„Prodělal jste nějaké vyšetření, které by potvrdilo dané poškození mozku?“

„Ano, samozřejmě. Tady máte kopii nálezu, můžete si ji nechat.“ Podaný papír si předseda důkladně prostudoval, než ho odložil.

„Děkuji, s dovolením si ho nechám a předám ho našim expertům. Je vidět, že jste si docela pospíšil - vyšetření je z dnešního dne, ještě není ani poledne a už máme na krku žalobu.“

„Jak jsem říkal - nevím, jak dlouho ještě budu naživu a nemohu nechat rodinu bez prostředků,“ obrátil se na soudce, který souhlasně pokýval hlavou.

„Dobře. Jedna z posledních otázek - jaký náš lék jste užíval?“ pokračoval v palbě předseda.

„Memoran,“ odpověděl Sean bez zaváhání.

„Je pravda, že tento lék je velká novinka naší firmy,“ pokýval hlavou předseda. „Jste si jist, že jste nepodepisoval prohlášení o možných následcích?“

„Jsem si jist, že žádný takový papír jsem nepodepsal,“ odvětil Sean pevně. „A pokud ho na mě vytáhnete, tak je to jasný podvrh.“

„Nic takového na vás nevytáhneme,“ uklidnil ho předseda. „Až tady jsme se přece dozvěděli, o co vlastně jde. Nicméně mám poslední otázku - kde jste k uvedenému léku přišel?“ Předsedovy rysy najednou ztvrdly a pohledem jako by se díval Seanovi až do vnitřností. „Memoran neboli MX317, jak zní pracovní název tohoto preparátu, dostali oficiálně tři lidi. Ale vy mezi nimi nejste. Volně v prodeji není. Několik set balení se ztratilo z našeho skladu. Takže odpovězte, prosím - kde jste k danému léku přišel?“ Se Seanem se stala úplná proměna - zbledl a zmenšil se, že na židli skoro nebyl vidět. Když se na něj upřely zraky čtyř lidí, nejradši by zmizel úplně.

„Odpovězte prosím, pane Sparlowe,“ vyzval ho soudce.

„Já nevím,“ zakňoural Sean. „Někde jsem ho koupil.“

„Na ulici? V tom případě jste musel nakupovat z té ukradené série. Četl jste leták v krabičce?“

„Zběžně,“ odpověděl Sean už klidněji, když viděl, že mu odpověď prošla. „Nic zvláštního jsem na něm neobjevil, tak jsem ho nestudoval do detailů.“

„To byla možná chyba. Vypadalo to balení nějak takhle?“ ukázal mu předseda nenápadnou krabičku.

„Ano,“ připustil Sean. „Tak nějak ta krabička vypadala.“ Předseda ji otevřel a podal soudci papír s informacemi o užívání. Druhý podal Seanovi.

„Zaměřte prosím svou pozornost na poslední odstavec,“ upozornil je ještě.

„Společnost Pharmavic nenese žádnou odpovědnost za případnou újmu při užívání bez lékařského dohledu,“ četl soudce nahlas. „Můžete se zaručit, že tato větička byla ve všech baleních?“ obrátil se na předsedu.

„Ano,“ přikývl předseda. „Jelikož si uvedení tohoto preparátu vymínila předčasně veřejnost, vedená zde přítomným panem Sparlowem, byli jsme nuceni tuto větu na letáky přidat. A mezi veřejnost se dostala právě jen ta jedna odcizená série. Nicméně pokud pan Sparlow přinese leták bez tohoto dovětku, můžeme v diskusi pokračovat.“ Sean, bledý jako stěna, však na svou poslední šanci nereagoval.

„Dobrá,“ prohlásil soudce, „pan Sparlow opět jel k soudu zbytečně. Uhradí soudní výlohy i čas zde přítomných pánů.“ Peera najednou něco napadlo a horečně to sděloval předsedovi i Jonovi.

„Vaše ctihodnosti,“ ujal se po chvíli slova předseda, „za dnešní den nebudeme požadovat po panu Sparlowovi náhradu ušlého zisku.“ Seanovi zasvítily oči, předseda ale pokračoval. „Budeme po něm ale chtít něco jiného. Jako jediný, o kom víme, se dostal k ukradenému preparátu. Chtěli bychom najít toho zloděje a předat ho spravedlivému potrestání. A co nejvíce preparátu sprovodit ze světa, než napáchá ještě větší škody.“

„Budu se snažit co nejvíce pomoci,“ zablekotal Sean.

„Ani já nemám připomínky proti tomuto postupu,“ prohlásil soudce. Zavolal zřízence, který odvedl bledého Seana na mozkové snímání. „Nebude to trvat dlouho a přinesou nám fotografie toho prodejce. Potom po něm začneme pátrat. Doufám jen, že jeho paměťová centra nejsou moc poškozena.“

„To záleží, kolik toho preparátu stihl sníst,“ pronesl Peer. „Jedna dávka už provádí mutaci, tři dávky v jediném zkoušeném případě skončily smrtí.“ Na pultíku před soudcem se rozsvítila kontrolka, soudce se omluvil a vzdálil se.

„Co bude dál?“ zeptal se Jon.

„Uděláme maximum, abychom dostali co nejvíce MX317 zpět, nebo lidstvo začne vymírat. Nebo co hůř - mutovat,“ odpověděl předseda. Mezitím se vrátil soudce s vážnou tváří.

„Mám pro vás překvapení, pánové. Pan Sparlow má naštěstí paměť v pořádku, bohužel žádného prodavače, který mu preparát vnutil na ulici, jsme nenašli. Zato jsme objevili jeho s komplicem, jak se vloupal do vašeho skladu. Takže nám opravdu pomohl - i když asi trochu jinak, než jak si představoval. Už je na cestě do vazební věznice a pro jeho komplice si už také jedou. Doufám jen, že se většina toho vašeho preparátu najde.“

„Tužil jsem nějakou spojitost mezi Seanem Sparlowem a tím vykradeným skladem, ale až tak úzkou - to mě překvapilo,“ přiznal se předseda. „Nu, konečně bude učiněno spravedlnosti zadost.“ Rozloučili se tedy se soudcem a vyrazili zpět do firmy. Bylo už skoro poledne a práce byla spousta.

Druhý den se Peer s Jonem sešli v laboratoři.

„Sean je pod zámkem, takže máme konečně klid,“ shodli se. „Dneska bych řekl, že budeme v klidu bádát a nic nás nebude rušit,“ dodal ještě Jon. Peer ale za prosklenými dveřmi viděl předsedu, jak bere za kliku.

„Už se mi vás nechtělo hnát přes celou budovu, tak jsem přišel sám,“ řekl jim po pozdravu. „Navíc jsem s vámi chtěl mluvit o samotě,“ dodal potichu. Jon s Peerem se na sebe tázavě podívali, neřekli však nic a čekali.

„Policie dnes skončila šetření toho vykradeného skladu,“ začal vyprávět předseda. „Nalezli jen zlomek toho, co se ve skutečnosti ztratilo. Ti dva se ukázali jako velmi schopní prodejci a zvládli prodat za velmi krátkou dobu téměř vše, co ukradli. A za strašné peníze,“ zdůraznil ještě poslední větu. „Každý z nich měl před krádeží na svém osobním kontě poměrně zanedbatelný obnos. Ke dnešnímu dni mají oba desítky miliónů dolarů. Tedy měli,“ opravil se. „Ale také mají na kontě několik desítek zničených životů. Každý. Docela tragická bilance,“ klesly mu ramena, až jim ho bylo líto. Potom ale trochu ožil. „Nicméně, mám pro vás úkol. Priorita nula. Nic není důležitější.“

„Co by to mělo být?“ zeptal se Peer.

„Pokuste se najít nějaký jiný mutagen, který provede opak než MX317. Něco na spravení mozku,“ usmál se. „Na naši výzvu se přihlásilo mnoho lidí, kteří si vzali jednu nebo dvě dávky. Nenechme je bez naděje.“

„Je pravda, že naděje umírá poslední,“ opáčil Peer. „Jakou máme ale šanci objevit protilék, když MX317 byl objeven náhodou?“

„Máme ji a vy to zvládnete,“ usmál se povzbudivě předseda a vstal ze židle. „Sean vás už trápit nemusí, takže máte klid na bádání. Jen času je málo.“

„No jo, času je málo, včera bylo pozdě,“ povzdechl si Jon. „Jednou se uženeme k smrti a pak nám všechny preparáty světa budou na nic.“ Peer i s předsedou se rozesmáli, až se Jon zatvářil uraženě. Pak se ale rozesmál s nimi.

„Nedaří se,“ zamračil se Peer. „Tolik počítačového i lidského času jsme na to vyhradili a bezvýsledně. Jaký je vůbec stav?“ obrátil se na Jona. Ten něco rychle zadal na terminálu a na obrazovce se mu objevil graf.

„Z těch 8,405 lidí, co přišli s preparátem do styku, již 2,856 zemřelo. Většinou to byli nedočkavci, kteří si vzali dvě dávky rychle po sobě. Zbytek lidí je na pozorování a jejich zdravotní stav se pomalu zhoršuje. Každým dnem jich několik umírá. Nevím, jestli to stihneme včas,“ potřásl vážně hlavou Jon. „Naděje sice umírá poslední, nám ale umírají pacienti.“

„Já vím,“ povzdech si Peer. „Mám jenom strach, že nebudeme dostatečně rychlí.“

„Ano, měli byste si pospíšet,“ ozvalo se ode dveří. Předseda se i přes svůj relativně pokročilý věk pohyboval tiše jak kočka. „Mám špatné zprávy. Mutace není konečná. U několika desítek lidí neurony mutují dál. Včera objevili doktoři dokonce přenosnou formu.“

„Přenosnou formu?“ vstal Jon ze židle. „To jako že se tím můžou nakazit další lidi?“

„Přesně tak,“ pokýval hlavou předseda. „Máme sedm dalších pacientů. Světová zdravotnická organizace nařídila přísnou izolaci a povinné zdravotní prohlídky všech lidí. Bez výjimky.“

„Jak rychle se to šíří, co myslíte?“ zeptal se Peer.

„Nemám tušení,“ zavrtěl hlavou předseda. „Jelikož prý nemohou vyloučit nakažení osoby, která již prošla prohlídkou, budou probíhat až do té doby, než u všech lidí budou testy negativní. Během několika dní by mělo být zřejmé, jestli a jak rychle se to bude šířit. A vy, prosím, zkuste zrychlit.“

„Děláme, co je v našich silách,“ ubezpečil ho Jon. „Pokusíme se přidat, ale nemůžeme slíbit nic.“ Předseda pokýval mlčky hlavou, pokynul jim na rozloučenou a tiše odešel.

„Zítřka nám určitě přinese novinky,“ ukázal palcem za odcházejícím předsedou Jon. „Poslední dobou tu trávím skoro všechn svůj čas, takže nestíhám sledovat, co je nového.“

„No, já už tu mám dokonce i postel,“ ukázal Peer do svého kouta kanceláře, kde stálo malé skládací lůžko. „Nemusím chodit spát domů a ráno zase zpátky.“

„Pokud to takhle skončí, tak mě žena zabije,“ zamračil se Jon. Ta představa se mu rozhodně nelíbila. Doma měl připravenou večeři,

postel a mohl si s manželkou poklábosit o něčem jiném než o práci. Ale kdo ví, jak to všechno dopadne.

Pokračovali a pracovní doba se jim prodlužovala. Peer v kanceláři spal, Jon ještě chodit spát domů. Neměl to daleko, bydlel několik bloků od firemní budovy. Počítač neúnavně chrлил jednu kombinaci za druhou a předkládal je ostatním strojům k analýze. Výsledkem byl ve většině případů neúspěch. Ale nevzdávali to. Zhruba jedna kombinace z tisíce vypadala natolik zajímavě a slibně, že se jí Peer nebo Jon věnovali detailně a do hloubky. Žádná však nevydržela až na konec testů. To potom výraz plný očekávání byl nahrazen výrazem zklamání. Tento však brzy vystřídala další naděje v podobě další slibné kombinace. Jon říkával, že hledají elixír - elixír života. Ráno po pár hodinách spánku na ně vždy čekalo několik elixírů k odzkoušení.

„Doufám, že dnes v noci se stal zázrak a máme elixír v této hromádce,“ říkával Peer vždycky ráno, než se vrhli na noční nadílku. Za pár hodin však měli prázdný stůl a nic nového. A tak to šlo den co den. Až jednou byli ze stereotypu vytrženi.

„Tak, pánové, můžete přestat s hledáním,“ objevil se v laboratoři předseda.

„Někdo nás předběhl, co?“ zeptal se zklamaně Jon.

„Ne, nikdo nás nepředběhl,“ zavrtěl hlavou předseda. „Dnes v noci skončil poslední evidovaný pacient. Dneska probíhá další kontrola celé populace a pravděpodobně neobjeví nikoho pozitivního. A tím celý příběh skončí.“

„Docela tragický konec,“ pronesl Peer zachmuřeně. „Ale dělali jsme, co jsme mohli. Kolik lidí je vůbec na kontě MX317?“

„Pokud počítáme všechny, od prvního Henryho až po posledního dnešního, tak jsme malinko překročili dvacet tisíc lidí,“ nakoukl předseda do svého komunikátoru. „A doufám, že ten počet je konečný,“ dodal ještě mezi dveřmi.

Toho dne Peer do práce nespěchal. Ráno se probudil v depresi a nedostal se z ní ani sklenkou whisky. Předpověď počasí hlásila na celé dopoledne polojasno, takže žádný déšť ho na cestě do práce nezastihl. I když mu trvala mnohem déle než obvykle. Cítil v sobě takové prázdno. Jako když se o něco snažíte, ale bezúspěšně. Poslední testy sice ukazovaly, že mutace jsou pryč (nebo spíše všichni zasažení jsou po smrti), stejně ale měl nepříjemný pocit, že něco není v pořádku.

Když míjel vrátnici, pokynul vrátnému jen beze slova a šel dál. Alonso zůstal stát v němém úžasu a nezmohl se ani na přátelské zamávání. Peer minul výtah a vydal se pomalu po schodech nahoru. Cítil se dnes nejméně na sto let, přesto však pohlížel s pohrdlím komfortem výtahu a sám se svými myšlenkami vyrazil vzhůru. Pomalu postupoval schod za schodem a jeho deprese se jen prohlubovala. Do své kanceláře přišel dlouho po své obvyklé hodině. Naprosto tiše otevřel dveře, vstoupil a zase je za sebou zavřel. Jon seděl u simulátoru a něco na něm kutil. Peer se bez sebemenšího hluku postavil za něj a podíval se mu přes rameno.

Po chvilce poznal strukturální vzorec jejich evergreenu - léku proti bolesti hlavy, který jim zajišťoval zhruba třetinu zisků. Něco se mu však nezdálo a až podrobnějším pohledem uviděl v ladných křivkách osvědčeného léku zlověstné záhyby mutagenu. Jon potvrdil změny do centrální databáze a ještě si pro jistotu nechal zobrazit účinky na

mozek. Se zrychleně ubíhajícím časem se chvíli nic nedělo, následně však mutace propukla a během několika krátkých cyklů zničila nejsložitější orgán lidského těla. Jon se pousmál a ukončil simulátor. Peer nahmatal v kapse svůj komunikátor, a aniž by ho vyndal, vytočil předsedu a přepnul na hlasitý odposlech.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se tiše. Jon málem převrhl stůl, jak ho jeho hlas polekal.

„Tys mě ale vyděsil,“ rozpačitě se pousmál. „Vůbec jsem tě neslyšel přijít.“ Vydal se ke svému stolu, ale Peer mu zastoupil cestu.

„Neodpověděl jsi na moji otázku,“ ztvrdnul jeho výraz ve tváři. „Proč si přidal ten svůj mutagen do Aliraginu a udělal z léku smrtící jed?“ Jon ho jemně odstrčil a prošel ke svému stolu. Poté se otočil, jeho rozpačitý úsměv však byl pryč.

„Ty to nechápeš?“ podíval se na něj napůl nechápavě, napůl pohrdavě. „Je konec. Lidstvo už skončilo. Už tuhle zemi devastovalo dost dlouho - je čas odejít a přenechat ji ostatním.“

„Proč?“ otázal se překvapeně Peer. „Seš snad v nějaký sektě, kde ti zatemnili mozek? Naším úkolem bylo pomáhat lidem - ale ne na onen svět. Pomáhat od bolesti - ale ne euthanasií. Jak dlouho už se tvůj vylepšený lék pohybuje mezi lidma?“

„Už dlouho,“ odvětil Jon s úsměvem. „Jak jsem izoloval mutagen z Memoranu, začal jsem ho přidávat do ostatních našich komerčně vyráběných léků. Nebyla to snadná práce. Účinky se musí projevit až po dlouhé době. Pak nepadne podezření na firmu ani na výrobek. Postupně jsem je zdokonaloval a zdokonaloval, až jsem je nakonec dovedl k dokonalosti.“ V teatrálním gestu se postavil doprostřed místnosti a obdařil Peera ďábelským úsměvem. Peer nevěděl, co na to

řici. Naštěstí se však otevřely dveře a vešel předseda.

„Kdo za vámi stojí, Jone,“ otázal se přísně. „Kdo vám zaplatil za to, abyste pozabíjel tolik lidí?“ Jon však jen mávnul rukou.

„Vy to pořád nechápete,“ zavrtěl hlavou. „Nikdo mě neřídí, ani nedává pokyny. To je prostě osud,“ a podal jim útlou knížku. Peer ji se smíšenými pocity vzal z jeho rukou a předseda přivolal strážce pořádku, kteří Jona odvedli. Následně předseda okamžitě zastavil kompletní výrobu a kontaktoval všechny distributory, aby zarazili prodej všech výrobků.

Peer se mezitím podíval na knihu, kterou mu Jon vtiskl do ruky. Papírových knih na světě moc nebylo, všechny byly nahrazeny elektronickými nebo audiovizuálními. Vazba už byla poškozená, stránky zažloutlé a písmo špatně čitelné. Přesto však bylo nade vší pochyby jasné, že jde o knihu Nostradamových proroctví. Peer většinu z nich znal, protože se sám zajímal o věštkyňe a věštce. V této knize však objevil na okrajích Jonovy poznámky. Písmo bylo drobné a místy špatně čitelné, Peer si s tím však dokázal poradit.

„Jon tu vysvětluje nebo spíš překládá Nostradama,“ obrátil se na čekajícího předsedu. „U každého jeho proroctví tu má datum a místo a vysvětlení.“

„Jakou má poslední poznámku?“ otázal se se zájmem předseda. „Jestli se nepletu, měla by být někdy z poslední doby.“ Peer rychle nalistoval poslední stránky.

„Až se syn k otci jen pro peníze bude mít a následně ho pro peníze zavrhne, až milosrdné zapomnění nebude mít klid a dokonalá paměť zavládne, zbývá lidstvu už jen pár chvil a následně konec nastane,“ říká Nostradamus,“ přečetl tiše Peer poslední Nostradamovo proroctví.

„Jon vzal osud celého lidstva do svých rukou, aby naplnil poslední proroctví,“ pokýval předseda vážně hlavou. „Co si k tomu poznamenal?“ Peer sklonil opět zrak ke stránkám.

„Datum naplnění je podle Jona asi před půl rokem. Místo žádný neurčil a jako vysvětlení má pouze jedno jméno - Sparlow,“ odvětil Peer.

„Takže Jon si vytvořil půdu pro poslední Nostradamovo proroctví a následně ho naplnil,“ zašeptal předseda. „Jediné, co teď můžeme udělat, je informovat lidi, že naše společnost končí, a aby naše léky neužívali. To je totiž krach Pharmavicu, milý Peere. A rozjedeme znovu testy na celé populaci,“ dodal ještě.

„Našel si ideální cestu,“ potřásl hlavou Peer. „Když vezmeme v potaz, jak masivně jsme po celém světě rozšířený, bude podle mě jen málo lidí, kteří s žádným naším výrobkem nepřišli do styku.“

„Musíme mít jistotu,“ odvětil předseda. Najednou se otevřely dveře a dovnitř vpadl udýchaný strážce.

„Jon je mrtev,“ vyrazil ze sebe. „Když jsme ho vedli k transportu, vytáhl nůž a bodl si ho do srdce.“

„To jsem čekal,“ odtušil předseda. „Byl přesvědčen, že dělá dobrou věc, ale zároveň věděl, že nikoho dalšího o tom nepřesvědčí. Za to, co provedl, by ho čekala doživotní muka. Tak si to zkrátil.“ Peer si vybavil televizní šoty, které provázely zavedení těchto trestů. Několikanásobný vrah byl upoután na lůžko a kompletně přizpůsoben, aby nemusel vstávat. Potravu dostával nitrožilně, na záchod také nemusel chodit. Od nemocných upoutaných na lůžko se však lišil tím, že měl do nervových zakončení po celém těle zavedené vodiče, do kterých byly pouštěny elektrické impulzy. Lékaři po celém světě se několik měsíců věnovali výběru míst s co největším efektem. I když šoty byly bez

zvuku, pouze s doprovodným komentářem, z grimas odsouzenec se velmi dobře dalo vyčíst, jak trpí. Smrt přestala být trestem, ale vysvobozením. Humanisté se bouřili, měkké povahy protestovaly, po několika měsících ale všichni ztichli. Odsouzenců bylo jen pár a na relativně krátkou dobu. Noví nepřibývali. Bylo dost odstrašujících případů pro nerozhodné recidivisty. Nakonec zely věznice prázdnotou. Nikdo se nechtěl vrátit do „mučírny“, a tak propuštění vězni sekali dobrotu.

„Jon vzal osud lidstva do svých rukou, ale už nechtěl, aby lidstvo vzalo jeho osud do svých,“ pronesl Peer smutně. „Na jednu stranu mi bude chybět, na druhou pořád nechápu jeho pohnutky. A asi už ani nepochopím.“ Předseda mu pokynul a opustili spolu se strážcem laboratoř. Strážce zmizel a oni dva šli před představenstvo pro ortel. Peer si představil, co bude dělat zítra. A pozítří. Budoucnost už nebyla v nedohlednu. Jenom její barvou si nebyl jistý.

Ricuko si poradí

Bylo již pozdě večer, Ricuko však ještě nespala. Kolem jejího domku byl klid, jen čas od času přerušen zvukem nočního života zvířat okolo. Ricuko se nechtělo spát. Ležela klidně na nízkém lůžku a hlavou se jí honily různé myšlenky. Náhle se ozvalo tiché zaškrábání na tenkou stěnu domku. Ricuko vstala, odsunula dveře stranou a do místnosti vklouzl malý černý kocourek. Ricuko za ním zavřela a posadila se proti němu. Chvíli se na sebe bez hnutí dívali, aniž by kdokoliv z nich promluvil. Dokonce i zvuky zvenčí utichly. Nakonec začal kocourek.

„Co je nového, Ricuko,“ ozval se dívce v hlavě hlas. Vzpomněla si, jak byla poprvé překvapena a jak dlouho hledala, odkud se jí v hlavě vynořil. Jak kocourek trpělivě upozorňoval na svoji přítomnost a ona ho přehlížela. To už je vše minulostí. Telepatie tohohle rázu má však i zápory. Musela se velmi rychle naučit oprostít svou mysl od jakýchkoliv myšlenek, které nechtěla sdělovat protistraně. Kocourek však byl trpělivý učitel. Naučil ji dokonce vybírat si myšlenky k přenosu. Díky tomu mohla nyní přemýšlet, s čím za ní asi přišel, a přitom ho těmito úvahami nezatěžovat. V rychlosti prolétla vzpomínky a předala mu nejdůležitější novinky. Kocourek jen spokojeně zapředel.

„Děkuji za informace,“ uklonil se téměř neznatelně. „Určitě se mi budou hodit. Teď něco pro tebe,“ a Ricuko zaplavila spousta postřehů a pozorování kočičíma očima. Jako by kocourek věděl, v jak těžké situaci Ricuko a její přátelé a sousedé jsou. K jejich vesničce se totiž blížil slavný vojevůdce Šiců a netajil se se svým cílem - podrobit si je pod svou nadvládu. Jejich vesnička byla malá a chudá, byla ale strategicky postavena na významné cestě, která spojovala sever a jih celé země. Kdo by ovládal tuto vesničku, měl by ideální místo pro umístění oddílu vojáků, kteří by byli schopni kontrolovat pohyb mezi jednotlivými prefekturami země.

„Na shledanou, Ricuko,“ pousmál se ještě kocourek a tiše vyklouzl do tmy. Ricuko zůstala sedět plně ponořená do svých myšlenek a nevnímala nic okolo sebe. Situace byla vážná, nikoliv ale bezvýchodná. Kocourek jí přinesl spoustu novinek o postupu oddílu samurajů, který k nim mířil. Nebyl nijak velký, protože Šiců spoléhal na moment překvapení. Tu noc šla spát velmi pozdě a dlouho se neklidně převalovala na lůžku.

Okolo vesnice vyrostlo několik desítek stanů, ve kterých sídlili samurajové váženého pána Šicúa. Ten sám měl honosný stan uprostřed a dnem i nocí ho střežila dvojice po zuby ozbrojených válečníků. Vesnice nekladla žádný odpor - Šiců ji snadno obsadil a začal plánovat tažení na sever. Jeho bojovníci měli mnohem nižší cíle - rabovali, loupili a pokud se jim někdo postavil na odpor, nezastavili se ani před zabíjením. Vesničané žili neustále ve strachu, ženy a dcery schovávali a skrovný majetek také.

„Mám chuť se trochu povyrazit,“ prohodil jednoho dne Šiců ke svému pobočníkovi. „Přiveď mi nějakou ženskou společnost.“ Pobočník se jen uklonil. Úkol to byl věru nelehký, ale nakonec svému pánovi přivedl několik dívek, oděných jen do lehounkých kimon. Strážní se jen ušklíbli a pustili dívky do pánova stanu. Obzvláště poslední se jim líbila a Ricuko si byla dobře vědoma svých předností.

Šiců byl potěšen a okamžitě zapomněl na své plány. Dívky ho obklopily a začaly se mu plně věnovat. Během pár chvil už létal na vlnách rozkoše. Najednou pocítil nenápadnou bolest v břiše. Překvapeně otevřel oči a spatřil Ricuko s malým nožem v ruce. Chtěl zavolat stráž, ale jazyk měl tak těžký, že to nedokázal. Víčka mu spadla a pan Šiců upadl do velmi hlubokého spánku. Do spánku bez probuzení.

Ricuko schovala nůž do záhybů svého kimona a společně s ostatními dívkami opustila Šicův stan.

„Vážený pán usnul a spí,“ pronesla ještě k jednomu strážnému. „A bude asi spát dlouho, protože to byl výkon hodný jeho velikosti.“ Strážný se jen ušklíbl.

„Neměj obavy. My ho budit nebudeme.“ Ricuko jen přikývla a zmizela mezi stany. Jakmile byla z dohledu, dala se do běhu. Bude potřeba se dobře připravit, protože až samurajové zjistí, že jejich pán je mrtev, nebudou mít slitování. Její sousedé už určitě připraveni jsou. Všichni odhodlaní a připraveni bránit svůj domov a rodinu i za cenu smrti. Několik hodin po smrti pana Šicúa se samurajové vydali pomstít jeho smrt. Proti nim se postavili vesničané s dřevěnými tyčemi a odhodláním položit za svou vesnici i život. S dobře vyzbrojenými válečníky se však nemohli měřit. Samurajové je postupně zatlačovali dál a dál od vesnice k lesu. Najednou z lesa vyběhl ohromný tygr a vrhl se na nejbližšího válečníka. Ten překvapeně vykřikl a s vypětím sil se bránil útokům velkého zvířete. Dlouho však netrvalo a tygr ho mohutnou tlapou omráčil a roztrhal. Ostatní samurajové se semkli blíže k sobě a pokračovali v útocích na vesničany. Když se však z lesa vynořilo několik dalších tygrů a po boku bránících se vesničanů začali postupovat směrem proti nim, znejistěli. Vítězství se přesunulo na stranu vesničanů a samurajové začali ustupovat. Jejich ústup se pomalu měnil v útěk a nakonec z nich zbyly jen malé tečky na obzoru. Vesničané se s velkým strachem otočili k velkým zvířatům, která jim pomohla zahnat hrozbu, ta však již zase mizela zpět v lese. Na kraji lesa zůstal jen malý černý kocourek, který si je všechny prohlédl, a potom i on pomalu zmizel v temném lese.

„Výborně, Ricuko,“ pronesl kocourek. „Zachránila jsi celou vesnici. Tví sousedé jsou ti určitě vděční.“ Ricuko se jen trochu začervenala.

„Kdokoliv jiný na mém místě by udělal to samé,“ odvětila skromně. „A nebýt odhodlání mých přátel a pomoci tvých, Šicúovi samurajové by celou vesnici vyvraždili. Jim patří větší uznání než mně.“ Kocourek jen pokýval hlavou, pousmál se a opět vyklouzl do tmy. Ricuko osaměla.

Připravila si lůžko a ulehla. Poslední dny byly hodně náročné, takže usnula téměř okamžitě. Ale tentokrát už spala klidně.

Zvířata na slety nesmí

„Sssláva. Už ssse odbatolila,“ ozvalo se tiše ze tmy.

„Plaz jeden ukecanej,“ pomyslela si Angela pro sebe. Ještě měla pořád zalehlo od sonického třesku, který provázel Magdalenu pokaždé, když odlétala. Cindy taky vypadala, že ještě chvílku nebude slyšet. Jen ten zatracenej plaz nemá uši, a tudíž mu bylo úplně jedno, kolik čarodějnic kolem něho startovalo košťata.

„Proč musí pokaždý lítat nadzvukovou rychlostí,“ ozvala se Cindy.

„Mussí na sssebe upozorňovat. Nikdo nesssmí zapomenout, že bydlí blízko čarodějnice,“ měl hned k dispozici pohotovou odpověď Bret. Cindy se jen pousmála a přešla Bretovu odpověď bez komentářů. Uši jí už odlehly a navíc se naučila přikrýt si je vždy tlapkami. Jako kočka v tom měla docela výhodu. Měla ale starosti o Angelu - sovy si dost dobře nemohly přikrývat uši. Ale Angela potřásla hlavou a zatvářila se spokojeně (pokud o tom lze v případě sovy mluvit).

„No jo, vypadá to, že bysme mohli mít pár dní volno, než se Magdalena vrátí ze sletu,“ pronesla Cindy a protáhla se. Bretovi se rozzářila očka a rozeklaný jazyk začal kmitat z tlamičky. Když jejich paní Magdalena - mimochodem velmi slušná čarodějnice - odletěla za svými povinnostmi, pořádali vždycky všichni tři oslavu. Ani ne tak kvůli tomu, že by je Magdalena nějak omezovala. Spíše jen takový projev radosti nad krátkodobou volností. Bret (jakožto služebně nejmladší zvíře) se této „tradici“ přizpůsobil velmi rychle.

Není to tak dávno, co Magdalena přinesla malý košík, a Cindy s Angelou se mohly obě zbláznit, co je v něm. Magdalena sundala

šátek, který ho přikrýval, a z košíku vykoukla malá hlavička se zvědavýma očkami. Všichni čtyři se velmi rychle spřátelili. Velmi tomu pomohlo i jedno z Magdaleniných kouzel, kterým malého hádka obdařila schopností hovořit a rozumět jako ostatní. Při konverzaci se tak rychle z monologu staly dialogy a Bret (jak byl malý zmiják pojmenován) vyrůstal v ovzduší plném porozumění. Když Magdalena poprvé po jeho příchodu opouštěla dům, byl již natolik velký, že ho Cindy s Angelou přijaly do svého spolku a „zapařili“ společně.

Jednoho dne Cindy přinesla domů malou sovičku a Magdalena se už už strachovala, že ji zakousla. Kočičí dáma byla však opatrná a mláděti neublížila. Sovička byla jen trochu vyplašená (kdo by taky nebyl v kočičí tlamě), ale po chvíli konverzace pochopila výhody domova jako je tento. Když trochu vyrostla, spolu se Cindy začaly tvořit nerozlučnou dvojici a tradice oslav volnosti mohla vzniknout. Později po příchodu Breta se už tradice stala tak tradiční, že radši partu rozšířily, než aby se jí vzdaly.

Cindy byla služebně nejstarší a byla s Magdalenou od jejího mládí. Právě na ní Magdalena zkoušela své kouzlo porozumění, které potom s velkým úspěchem prezentovala na sletu čarodějnic. To byl první a poslední slet, na kterém Cindy byla a byla na to patřičně pyšná. Veškeré zvířectvo mělo na slet přísný zákaz vstupu, vletu, vlezu či čehokoliv jiného. Magdaleně se však podařilo nemožné a Cindy jako důkaz jejích schopností měla vstup povolen. Už několikrát Cindy vyprávěla, jaké to bylo tenkrát na sletu a pomalu se stávalo snem Angely i Breta podívat se tam. Často prosili, aby je Magdalena vzala s sebou, ta ale byla neoblomná. Věděla, že by měla velké problémy a těm se chtěla vyhnout. A tak zvířectvo nechávala doma, aby se bavilo, jak umí.

„Ještěže nelítá pryč moc často,“ pronesla Angela. „Jinak bych asi ohluchla a musela by mi nějakým kouzlem spravovat uši.“ Přitom se pomalu přesouvala až k oknu a pomalými pohyby křídel vylétla ven.

Cindy i Bret to správně pochopili jako povel k rozchodu. Cindy přinesla na stůl tři kalíšky a dřevěný talíř. Bret se objevil za chvíli a pomalými hadími pohyby ke stolu přistrkoval nádobku s nějakým žlutým obsahem. Angela vlétla zpět do okna a ve spárech nesla několik myší. Bret i Cindy se olízli - věděli totiž, že Angela si je speciálně pro tyto příležitosti nakládá v okapu. A neznali větší delikatesu, než „Angeliny nakládané myši“. Ta byla také na své kuchařské umění pyšná. Asi jako Bret na své pití. Hadí jed, smíchaný se spoustou dalších přísad, dokázal naprosto úžasně rozproudit atmosféru a pozvednout náladu. Bret se dokonce chlubil, že to musí pít, jen když je Magdalena pryč. Kdyby to totiž ochutnala, už by nikam nelétala, pořád by se slavilo a on by nestačil vyrábět.

Bret prokousl zuby nádobku a nalil všem do připravených kalíšků. Jelikož nebyli fyziologicky vybaveni k ťukání, rovnou se napili.

„Uáááá, ta sse mi ovšem ssskvěle povedla,“ zasyčel Bret, kterému se téměř narovnalá klikatá čára na hřbetě. Cindy nic neříkala. Chlupy od hlavy až k ocasu jí stály a mezi nimi probíhaly elektrické výboje. Angela jen koulela očima a z peří se jí ztrácel pigment. Během chvíle se z ní stala sněžná sova, přičemž nepřestávala koulet očima a zatínat pařáty do stolu.

„Ty bídáku, cos do toho namíchal,“ vypravila ze sebe konečně sípavě Cindy. „Jestli už budu do konce života jen sípat, tak ti prokousnu krk a zakopu tě v lese.“ Bret se však jen culil. Věděl, že prvotní účinky poměrně rychle odezní a pak se budou moci vrhnout na připravené jídlo. A v žádném případě nehodlal prozradit svůj tajný recept. Nehledě k tomu, že kdyby ty dvě věděly, co pijí, už by to nepily. A jeho by asi čekal krušný (i když krátký) zbytek života.

Angela přestala koulet očima a křídlem naznačila, že je čas k druhému chodu. Myší bylo poměrně dost, všichni si pochutnávali

a mlaskali u toho. Sousta zapíjeli z kalíšků Bretovým dryákem, který k jídlu nebyl tak drsný a dal se pít.

Náhle se ozvalo v komíně zašramocení. Zbystřili, což jim po Bretově pití dělalo trochu problémy, a přesunuli se blíž ke krbu, aby zjistili příčinu. Z komína do krbu najednou spadla oranžová kulička, ze které téměř okamžitě vyšlehl plamínek. A další a další, až nakonec před nimi stál ohnivý mužiček v celé své kráse. Všichni tři o ohnivácích slyšeli, ale vidět ho naživo - to pro ně byla nová zkušenost. Chvilku se navzájem pozorovali. Ohnivák při tom měl nepříjemný pocit, že je v nevýhodě, a tak přerušil ticho jako první.

„Jsem Ohňomír Plamínek a potřebuju mluvit s Magdalenou,“ vychrлил ze sebe rychle. „Je to velmi důležité,“ řekl ještě, aby dodal svému tvrzení váhu. Jeho vzhled nikoho nepřekvapil - ohniváci vypadají jako miniaturní lidé. Vzrůst skřítky, obličej dospělého člověka až stařika (nebo stařenky samozřejmě). A celý z jasných plamenů a plamínků. Tento byl ale asi nějaký nemocný, jelikož jeho plamínky spíše skomíraly. Cindy se ho zželelo a pozvala ho ke stolu, aby se posilnil a řekl jim, co ho trápí a co potřebuje.

„To vám nemůžu říct, je to přísně tajný a jen Magdalena to může vědět,“ mlel pořád dokola, ale na stůl si rád přisedl. Cindy někde našla ještě jeden kalíšek a Bret mu nalil. Ohňomír si k nápoji nevěřičně přiřichl a pak se napil. Okamžitě vykulil oči a začal hrát všemi barvami plamene, od jasně bílé přes oranžovou a červenou až k modré a zelené. Kromě toho z něho začaly odletovat jiskry, jak začal kašlat. Cindy se už chystala, že ho bouchne tlapkou do zad, ale nechtěla riskovat popáleniny, tak si to rozmyslela. Angela, která už zase měla svoji původní barvu, se přesunula kousek vedle a máváním křídel zaháněla jiskry do krbu. Po chvíli se ohnivák srovnal a opět normálně konverzoval. Tedy normálně - trochu se rozpovídal. Cindy, Angela a Bret se dozvěděli spoustu věcí - že má doma manželku ohnivačku,

dva malé ohniváčky, co ho poslední dobou potěšilo nebo roztrpčilo, a mimo jiné i důvod, proč hledal Magdalenu.

„Magdalena je velká čarodějnice, ta nám určitě pomůže,“ blábolil. „Začal nám uhasínat oheň, který nám všem ohnivákům dává sílu. Bílý oheň. Bez něho budeme slabí jako čajíček. Proto mám taky takovou nezdravou barvu,“ dodal, když mu po zádech přeběhla vlna zelenomodrého ohně s fialovými okraji.

„A jak by vám mohla Magdalena pomoci?“ zeptala se Cindy.

„Magdalena je velká čarodějnice, ta určitě na něco přijde,“ opakoval jako kolovrátek Ohňomír. Cindy nenápadným pohybem hlavy přivolala zbylé dva k sobě na tichou poradou. Ohňomír mezitím přičichl k nakládané myši a hned mu po břiše přeběhly dvě brčálově zelené ohnivé vlny. Rychle se s odporem odtáhl.

„Musíme ssehnat Magdu,“ začal Bret bez rozmýšlení. „Má sse vrátit až za několik dní a to už může být pozdě. Za tu dobu, co je tady, potemněl nejmíň o dva sstupínky.“ Angela pochopila, že je to úkol pro ni. Jako příslušnice rodu obdařeného křídly se byla schopná dostat na slet nejrychleji ze všech. Cindy přikývla, že to pochopila správně, a sova vyrazila na cestu.

„Konečně se podívám na slet,“ těšila se cestou. „Až to budu vyprávět, všichni mi budou závidět. Musím si zapamatovat každý i sebemenší detail.“

Na čarodějnickém sletu zatím probíhalo klání na velmi vysoké úrovni. Přítomny byly všechny čarodějnice, co jich na celé zemi bylo. Pouze čarodějnice - čarodějové mají své vlastní slety a přísně si střeží, aby se jim tam žádná žena neobjevila - stejně tak čarodějnice. Navíc se vždy termíny jednotlivých sletů kryjí a nikdo si nenechá ujít ten svůj. Před komisí, která se každý rok mění, jednotlivé čarodějnice v různých

kategoriích ukazují svá nejlepší kouzla, která za minulý rok vymyslely. Magdalena si zrovna připravovala půdu pro svou lahůdku mezi kouzly pro praktický život.

„Toto kouzlo se skládá z několika částí,“ začala rozvážně, když si byla jistá, že má maximální pozornost celé komise i ostatních.

„Prvním krokem je sestrojení vhodné nádoby.“ Zamumlala zaklínadlo, provedla několik složitých pohybů rukama a na stole před ní se ze vzduchu zhmotnila skleněná baňka podivného tvaru. Nikdo ještě nevěděl, co bude výsledkem jejího kouzlení, ale Magdalena byla zárukou kvality. Její kouzla byla vždy precizně a přesně provedená a dávala do nich i kousek sebe. Proto byla ozdobou klání a velmi často si odnášela ceny za kvalitní provedení i celkový dojem.

„Dále si musíme vyčistit vzduch,“ pokračovala. Vždycky pojala své vystoupení jako show. Všechny ostatní čarodějnice oznámily, co hodlají předvést, a potom už až do konce svého kouzlení nepromluvíly. Magdalena ne. Další magická průpovědka, pohyby rukama a z okolí sletu se s křikem rozlétlo veškeré ptactvo.

„Pro moje kouzlo je potřeba vyčistit okolí od všech normálních ptáků. Mohli by ho překazit,“ dodala na vysvětlenou a chystala se k poslednímu kroku. „Poslední krok je vyvolání blesku a jeho uzavření do připravené nádoby. Tím získáme zdroj světla na dlouhou dobu a svítivostí je o moc lepší než nějaká louč nebo svíčka.“ Poslední zaklínadlo a na čisté (i když potemnělé) obloze se začal formovat mrak. Magdalena pokračovala a rukama směřovala mráček k připravené baňce. Mrak už byl připraven nad stolem a Magdalena na zakončení svého kouzla vítězně máchla rukou. Ozvalo se soví zahoukání, následované zablesknutím a zahřměním. Magdalena překvapeně vykřikla a na stůl dopadla veškerého peří zbavená Angela. Překvapením vytřeštěné oči a ohořelé peří mělo za následek výbuch smíchu mezi všemi ostatními čarodějnicemi. Pouze Magdalena se mračila.

„Pokazila jsi mi kouzlo,“ zasyčela směrem k nebohé sově tak, že by se za to nemusel stydět ani Bret. „Nevíš, že na slet žádné zvíře bez předchozího schválení nesmí?“

„Já vím,“ klopila oči Angela. „Snažila jsem se být nenápadná.“

„Být nenápadná,“ zamračila se Magdalena ještě víc. „Myslíš, že my čarodějnice jsme úplně blbý nebo co? Myslíš, že nepoznáme, když někde okolo je magické zvíře? Co jsi tady vůbec dělala? Máš snad být doma a hlídat dům.“

„Doma se objevil ohnivák,“ vyhrkla novinu Angela. Na Magdině tváři zlost vystřídal údiv. „Povídal, že tě nutně potřebují.“

„Jdu se zeptat komise, co s tebou,“ řekla opět přísně Magda. „A potom si promluvíme.“

„Magdo, nemohla bys mi přičarovat peří?“ zaprosila smutně sova. „Cítím se nějak hloupě - jako nahá.“ Magdalena se jen pousmála a beze slova odešla.

Ostatní čarodějnice se dosyta vysmály a čekaly, co bude dál. Po chvíli porady vstala hlavní komisařka a vyžádala si klid.

„Vzhledem k okolnostem, kdy Magdalenina sova přinášela důležitou zprávu své paní, se komise rozhodla, že Magdalena může své kouzlo zopakovat.“ Otočila se k Angele, zvedla ruku a z konečků prstů jí vylétl paprsek, který zasáhl překvapenou sovu, až spadla pod stůl. Oklepala se a když zjistila, že má zpět veškeré své peří, vděčně se na ni usmála. Magda „oblečenou“ sovu zvedla a předala ji komisi na pohlídnání.

„Viditelně nestačilo vyčistit vzduch od normálních ptáků,“ pokračovala ve svém vystoupení za tichého smíchu. „Přidejme tedy ještě odehnání nenormálních a magických ptáků,“ a provedla příslušné

kouzlo. Vytvoření mraku i blesku již proběhlo bez problémů a blesk v baňce ozářil celé okolí.

„Takhle vydrží svítit déle než týden. Po týdnu je dobré ho pustit, aby se dobil, a chytit si jinýho,“ dávala ještě Magda poslední informace. S mírnou úklonou a za bouřlivého potlesku si vyzvedla u komisního stolu Angelu a odnesla si ji stranou.

„Tak povídej,“ pronesla už klidně a zahleděla se na zkroušenou sovu. „A netvař se takhle, sama dobře víš, že se na tebe už nezlobím.“

„Chvilku poté cos odletěla,“ začala vyprávět Angela „nám do komína spadla oranžová kulička, která se po chvilce změnila na ohniváka. Ale měl nějakou divnou barvu - jako by vyhasínal. Pořád dokola opakoval, že tě nutně potřebujou a pak z něj vypadlo, že jim uhasíná nějaký oheň. A protože má takovou divnou barvu a během tý chvilky, co byl u nás, ještě potemněl.“

Magdalena poslouchala tiše se zavřenýma očima. I když patřila k těm mladším čarodějnicím, měla již spoustu zkušeností, protože se nezdráhala pomáhat všem, kdo o její pomoc požádal. A většinou se jednalo o nezištnou pomoc - pouze v několika málo případech, kdy měla co do činění s nabubřelým králem nebo nadutým vévodou, si řekla o královskou odměnu. Samozřejmě ji vždy dostala - málokdo by si chtěl proti sobě poštvat čarodějnici. Navíc tak schopnou.

„Připrav se, letíme domů,“ řekla najednou rázně, až se Angela lekla. „Jen se skočím ještě omluvit komisi.“ Netrvalo dlouho a obě už na koštěti mířily domů.

Doma mezitím Cindy s Bretem uklízeli nádobí po večíрку. Nebylo toho mnoho, takže s tím byli poměrně rychle hotovi. Ohňomír tiše seděl u krbu a měl karmínově rudou barvu. Vypadalo to, jakoby se styděl. Bret i Cindy však věděli, že ohniváci vyjadřují rozpaky

a stydlivost poněkud jinak. Ohňomír se však opravdu styděl. Styděl se, že vyžvanil zprávu, která byla určená pouze Magdaleně. A spoustu dalších věcí, které nebyly určené pro zvířecí uši. Věděl, že čarodějnické koště provází hluk, a proto poslouchal, jestli už se Magdalena neblíží, aby jeho stydění mohlo skončit. Kolem však bylo ticho, které občas přerušovala jen Cindy nebo Bret. Najednou Cindy vyskočila, tlapkou stlačila nějakou páčku u krbu a z domku se vysunula přistávací rampa, na kterou během několika vteřin naprosto tiše přistálo koště s Magdalenou a Angelou.

„Zdravím vás, příteli,“ oslovila němě zírajícího ohniváka s úsměvem Magdalena. „Nemáte náhodou příbuzné mezi zíraly?“ Dobře věděla, že je to nesmysl, neboť zíralové a ohniváci se sice akceptovali, ale nějaké vztahy nebo nedej bože děti nepřicházely v úvahu. Stejně tak dobře věděla, že ohnivák to vezme s humorem a v pohodě. Zíral by se třeba urazil. Ohňomír pochopil její narážku a rozchechtal se, až mu tekly ohnivé slzy. Když si představil zírala s těma vyboulenýma očima, smál se pořád dokola a nebyl k utišení.

„Jak to, že jste přiletěly tak potichu?“ přestal se konečně smát a přemohla ho zvědavost. „Košťata přece dělají velkej hluk.“ Magda si jen přikryla uši, Cindy to udělala po ní, Angela se zatvářila nešťastně, Bret lhostejně a ohnivák zmateně. Do chaloupky vletěl rozhněvaný hluk, kterému Magda na svém nadzvukovém koštěti uletěla, a vyplnil každou škvírku. Po chvíli odezněl, Magda, Cindy i ohnivák si odkryli uši a začali se starat o Angelu. Jako vždy to nešťastná sova schytala, ale péče ostatních ji dělala moc dobře.

„Nadzvukové koště. Nechá hluk daleko za sebou,“ usmívala se Magda tajemně a naznačila přihlížející trojici, aby je nechali o samotě. Pochopili a vytratil se na půdu. Věděli dost a nepochybovali, že jim Magdalena vše řekne.

„Jsssem jenom zvědav, jessstli mu pomůžeme,“ prolomil ticho Bret. I když měl dar řeči jako všichni ostatní, jeho hadí původ se nezapřel. Pořád měl tendenci protahovat sykavky, takže ostatní měli neodbytný pocit, že mluví s hadem. Což byla mimo jiné pravda.

„Myslím, že jo,“ odpověděla Angela. „Magdalena má dobrý srdce a málokdy nechá odejít s prázdnou někoho, kdo potřebuje pomoc.“

„Tak povídejte, Ohňomíre. Co je tak důležitého, že jsem musela opustit slet?“ zeptala se už vážně a tiše Magdalena. Ohnivákovi došlo, že nikde před Magdalenou nepadlo jeho jméno a už chtěl zase napodobovat zírání. Pak mu ale došlo, s kým mluví, zmenšil oči na normální velikost a začal.

„Vy Magdaleno znáte spoustu věcí o našem druhu, takže vám nemusím popisovat detaily. Náš ohnivý král, který má na starosti náš oheň, si neví rady. Není ještě tak starý, aby předal svoji ohnivou korunu svému synovi. Tento rituál probíhá jednou za ohnivý století a to, který máme teďka, se ještě zdaleka nechýlí ke svému konci. Ale oheň začíná pohasínat. Byl původně bílý. Když mě král posílal za váma, už měl pomerančovou barvu,“ začal ohnivák vzlykat a Magdalena nestačila zašlapávat plamínky, které vyrážely na místech, kde na dřevěnou podlahu dopadaly jeho ohnivé slzy.

„Dobře,“ začala pomalu a ohnivák hned přestal natahovat a zbystřil své plamínky protkané uši. „Řekněme, že vám pomůžu. Co z toho ale budu mít?“ chtěla ještě Magdalena vědět zbytek příběhu, totiž s jakým vzkazem ho poslal král.

„Cokoliv budete chtít,“ vyhrkl ohnivák spěšně. „A co vám budeme moci dát,“ zamumlal si pod vousy, aby to Magdalena neslyšela. Ta však měla sluch dobrý. Zнала však ohniváky a párkrát měla co do činění i s jejich králem. Neměla strach, že by jí chtěli oloupit.

„Chci ale vědět všechny detaily,“ kladla si ještě podmínky. „A nejlépe od krále,“ zdůraznila ještě hlasem, který nedovoloval odmítnutí. Ohnivák se jenom usmál a během chvíličky už jako ohnivá kulička opouštěl komín jejich domku. Byl však natolik nadšen svým úspěchem, že si ani nevšiml, že se od střechy odlepil tmavý stín, který ho začal pomalu následovat.

Cindy mezitím zamyšleně přecházela po půdě a přemýšlela nad vším, co před chvílí slyšeli. Něco jí tam nehrálo, ale nemohla přijít na to, co. Všechno se zdálo v pořádku. Ohnivák přijde požádat o pomoc. Na tom není nic divného. Angela se nabídla, že bude ohniváka sledovat a pokusí se zjistit něco víc. Bret ještě moc zkušeností s ostatními tvory neměl, takže ležel v otevřené knize a hledal detaily o ohnivácích.

„Ještěže že to Magdino kouzlo na jazyky počítá i sse čtením,“ zasyčel si spokojeně pod vousy. Cindy se jenom ušklíbla, protože Bret na tom nějak moc oslnivě se čtením nebyl. Četl pomalu a ještě si musel koncem ocasu ukazovat, aby se neztratil. Ale teďka potřebovala přemýšlet a Bret byl poměrně pečlivý. A encyklopedii určitě nevadilo, že je poslintaná od toho jeho věčného vyplazování jazyka.

„Mám to,“ přetrhl opět nit Cindiných myšlenek Bret. „Ohniváci mají opravdu centrální oheň, ktorej jim dává sssílu,“ sdělil nasupené Cindy důležitě.

„Brete,“ snažila se Cindy přemáhat, aby mu nešlápla na ocas. „To není nic nového. Tohle jsem věděla jako malý kotě. Zkus najít něco, co se dneska stalo a obvykle se to neděje.“

„Dobrá,“ zabručel Bret a ponořil se opět do studování knihy. Cindy zase začala dumat a přehrávala si celé dnešní setkání od začátku až do konce a hledala podivnosti. Přílet krbem - ano, ohniváci jako Santa

většinou lezou krbem. Pokud dům krb nemá, použijí okno. Nic divného. Cestují jako malá ohnivá kulička, která se po přistání rozroste pomocí plamínku do statické podoby ohniváka. To taky souhlasí. Velikost je značně proměnlivá, Ohňomír se vešel do průměru. Na chvílku byla opět přerušena, tentokrát ale Magdalenou, která na svém koštěti opouštěla chaloupku.

„Magdalena se tedy vydala na pomoc králi,“ zamumlala si Cindy víceméně pro sebe, Bret to však zaslechl.

„Vidíššš? Magdaleně přijde všššechno normální, jen tobě ssse něco pořád nezdá,“ pronesl jakoby lhostejně, leč Cindy v jeho hlase výčitku přece jenom tušila. Ale když se na něj otočila, byl už zase zpět ve své knize a tvářil se jakoby nic.

„Proč ten plaz slyší, jen když chce?“ ptala se v duchu. Tuhle otázku však nechala bez odpovědi a vrátila se k ohnivákovi. Pokračovala v přemýšlení a čas od času zabloudila svým zrakem k Bretovi. Ten se najednou zarazil na jedné stránce a dlouho na ni nevěřícím zrakem zíral. Stále a dokola upíral svoje hadí oči na jedno místo v knize, až si toho Cindy všimla.

„Copak, Bretíku?“ zeptala se Cindy. „Přišel jsi na něco?“

„Já nevím,“ odpověděl zmateným hlasem zmiják. „Přijde mi divný, že tady nezmiňují, že by ohnivák mohl mít zelenou barvu.“

„No jasně,“ vykřikla Cindy. „Zelená barva. Hochu, ty jsi poklad.“ Bret se opět rozzářil, protože byl pochválen, ale vzápětí se zatvářil tak nechápavě, že Cindy nezbyvalo, než mu knihu vzít a přetlumočit.

„Ohniváci můžou mít všechny barvy čistého ohně,“ četla Cindy pomalu, aby si to stíhal přebírat. „Čistýho ohně! Čistej oheň nikdy není zelenej. Ještě že je tady ten obrázek se všema odstínama. Modrá až

bílá, žlutá až oranžová, červená až tmavě rudá s fialovým nádechem. Ohňomír po tvém lektvaru kombinoval modrou se zelenou. To by se dalo přičíst tomu tvému dryáku, ale potom si čuchnul k Angeliným myším. Dobře jsem viděla, jak se mu celý břicho zazelenalo. To je to, co se mi na něm nezdálo. Teď ještě musíme zjistit, co je vlastně náš návštěvník zač a co od něho můžeme čekat,“ dokončila spokojeně. Najednou však do okna vletěla rozčilená Angela.

„Byla to past,“ vykřikla, až se oba lekli. „Mají Magdalenu. Překvapili ji a teď ji drží neznámo kde,“ dodávala udýchaně a Cindy jí rychle přinesla trochu vody. Angela pila dlouze a Bret už na ni dorážel, ať povídá dál.

„Nech ji trochu vydechnout,“ okřikla ho Cindy. „Nevidíš, že letěla jak o život?“

„Proč jak?“ zeptala se Angela. „Kdyby mě viděli, tak je po mně. Ještě že jsem byla dost vysoko.“

„A kdo?“ zeptala se Cindy současně s Bretem. Angela však už zase měla zobák ponořený do misky s vodou a dlouze hasila žízeň.

„Já nevím,“ odpověděla po chvílce sova smutně. „Přiznám se, nevím. Nikdy jsem podobný příšery neviděla.“

„Můžeme je zkussit najít v atlasssu,“ navrhl Bret, kterému viditelně úspěch z minulého nálezu stoupl do hlavy. „Ssschválně, kolik časssu mi to zabere ted'ka.“

„Brete, ty nejsi normální,“ prohlásila Cindy.

„Aha,“ podivil se Bret. „Ukaž mi někoho z nás, kdo je.“ Na to se ovšem nedalo nic namítnout a Bret s Angelou začali procházet knihu a hledat únosce.

„To ne, to taky ne. Ani tohle.“ Nějak takhle podobně probíhal monolog Angely k Bretovi a chudák zmiják nestíhal otáčet listy. Najednou však byli na konci knihy a výsledek žádný.

„Co teď?“ zeptal se bezradný Bret. „Angela tam tu příšššeru nenašššla.“ A Angela nasadila zkroušený výraz.

„Když ono se to seběhlo tak rychle,“ řekla na svou omluvu. „Chvilku letěl jako ohnivák, pak se z něj najednou stala vážka a nakonec přistál mezi kameny na mýtince a ty se taky proměnily ve vážky a všichni letěli na nebohou Magdalenu, hůůůůů,“ začala Angela imitovat pláč.

„Nech toho,“ přišla k ní Cindy. „Za první brečet neumíš a za druhý tím nikomu nepomůžeš. Ani sobě.“ Angela pochopila, že nemusí nic předstírat, a přestala fňukat.

„Říkala jsssi, že každou chvíli měnili podobu?“ zapojil se do diskuse i Bret. „To mi přijde docela zvláššštní. Měnit podobu můžou jen čarodějnice a čarodějníci. A měňavci.“

„Měňavci?“ podivily se unisono Angela i Cindy. „To má jako být co?“

„Vy neznáte měňavce?“ podivil se Bret. „To jsssou takový potvory, který dokážou měnit podobu. Jednu chvíli je to ohnivák, pak ssse změní na vážku, to by klidně mohl být náššš známý Ohňomír.“ Cindy už zuřivě listovala knihou, ale pod písmenem „M“ objevila jen motolici a muchomůrku.

„Měňavci tu nejsou,“ prohlásila poté. „Takže ani nevíme, jak se s nima vypořádat.“

„No jo, ale jak vysvobodíme Magdalenu? Vždyť ani nevíme, co zrovna ty měňavci budou a pak nás zajmou jako Magdalenu a,“ a Angela se opět dala do imitování pláče. Cindy si jen v duchu

povzdechla, jak to má se sovami těžké. I Bret vypadal, že by ji nejradši kousl do ocasu a jen jeho vrozená plachost mu v tom bránila. Angela sice po chvílce přestala, ale to už se Cindy a Bret opodál radili, co dál.

„Už tě to řvaní přešlo?“ zeptala se Cindy, když sova zkroušeně přiskákala. „Já chápu, že jsi přecitlivělá, ale pokud budeš hysterčit, nikomu tím nepomůžeš. Tak se koukej dát do kupy.“

„Jo,“ přidal se Bret. „Děláššš jenom osstudu.“ Jenže Angela nehodlala Bretovi tolerovat to, co si nechala líbit od Cindy a milý zmiják dostal facku, až se předníma zubama zarazil do stolu.

„A dost!“ postavila se mezi dva bojovníky Cindy. „Magdalena je někde v okovech, trpí a vy se tu rvete. Zbláznili jste se?“ Angela sklopila poslušně hlavu a podala se smířlivým gestem Bretovi křídlo. Ten se nejdříve lekl, že dostane další pohlavek, ale nakonec se na Angelu usmál a omluvil se. Místo ruky jí na usmířenou podal konec ocasu a také Angela se mu omluvila za svou prchlivost.

„Tak se mi to líbí,“ prohlásila Cindy. „A teďka co s těma měňavcema.“

„Mě něco, prosím, napadlo,“ ozvala se Angela, která si viditelně chtěla spravit reputaci. „Co kdybychom se je pokusili opít? Viděli jste přece, co s ním udělal jeden doušek Bretova dryáku.“

„A dál?“ zeptal se Bret. „Předpokládejme, že máme dosst dryáku k opití všššech měňavců. Co s nima chceššš dělat?“ Sova jen pokrčila křídly a posmutněla.

„Neříkám, že je to šššpatný nápad,“ dodával ještě rychle Bret. „Jen mussíme domysstet, co sss tlupou opilých a sssstrašššně ukecaných měňavců.“

„Kolik máš toho svého ďábelského pití?“ navázala na Angelu Cindy. „Třeba když toho vypijou více, tak usnou a my v klidu Magdalenu osvobodíme.“ Mezitím se Bret odplazil a po chvíli se objevil s velkým rybím měchýřem, který byl plný nápoje. Každý chvíli v duchu počítal, na kolik odrovnaných měňavců to bude stačit.

„Já sssi myssslím, že jich ani tolik není a budeme to moci ješšště zbytkem ossslavit,“ kasal se jako vždy Bret.

„To ne, Brete,“ odmítla Angela jeho postoj. „Ohňomír vypil jeden kalíšek a než jsem se vrátila ze sletu, byl v pohodě. Jestli chceme trochu času na nalezení a osvobození Magdaleny, tak to určitě stačit nebude.“

„Taky si myslím,“ přidala se Cindy. „Nejjednodušší bude, když ještě trochu přiděláme. Čím budou opilejší, tím líp.“ S těmito slovy se zadívala na Breta a ten pochopil. Jeho recept přestane být tajným a budou ho znát další dvě osoby.

„Dobrá,“ pronesl pomalu. „Řeknu vám ten recept, abysse mohli co nejrychlejc vysssvobodit Magdu. Ale pak ho okamžitě zapomenete. A ssslibte mi, že až vám ho povím, tak mi nebudete nijak ubližovat.“

„Proč bysme to dělaly?“ podivily se obě. „Jednou tvůj dryák poslouží dobrý věci a ne jenom na opíjení, když Magda není doma,“ dodala ještě Cindy, které bylo zmijákovo zdráhání podivné. Bret tedy svolil. Začal přidělovat úkoly, kdo má co přinést. Samozřejmě začal od nejméně škodlivých ingrediencí - od bylinek. Ty si nechal přinést Angelou. Cindy zase dostala za úkol sehnat nádobu, ve které to vše namíchají. Když měli oboje, poslal je obě pro další přísady s tím, že sám zajistí zbytek. Cindy odběhla, Angela odletěla a Bret se pustil do díla. Tentokrát mu to trvalo trochu déle než obvykle, ale nakonec dostatečné množství jedu do misky dostal. Potom se ještě nad miskou nahnul a vykonal do ní malou potřebu. Toto mu také trvalo déle, protože miska byla přece jen trochu větší než jeho obvyklé nádoby. Tak se do té činnosti zabral, že

si ani nevšiml, že ho od dveří pozorují s vytřeštěnými očima Angela a Cindy.

„Nechceš nám doufám namluvit, že to, co jsme pili, byl hadí jed a moč s bylinkama?“ přerušila ticho Angela. Bret sebou trhnul, až málem spadl se stolu. Jeho mlčení si obě dámy vysvětlily správně a rychlým krokem a letem se vydaly k oknu potupně vrhnout. Když se trochu srovnaly, chtěly ještě něco provést nešťastně se tvářícímu Bretovi. Pak si ale vzpomněly na slib a pochopily, proč si vymínil trestní bezúhonnost. Bret mezitím využil chvilky nepozornosti a nápoj dokončil.

„Tak a teďka honem za Magdou,“ zavelela Cindy. Nádobu musel nést Bret, protože Cindy při pohledu na ni začala měnit barvu a Angela jakbysmet. Takže se zmiják uvelebil i se zbraní proti měňavcům sově na zádech, kočka si vlezla do košíčku, který sova uchopila do pařátů, a vyrazili.

„Zpátky jdu pěšššky, i kdybych si měl nohy ušššoupat,“ prohlásil Bret poté, co přistáli nedaleko mýtinky, kde měňavci zaútočili.

„Tohle neříkáš poprvý, vid’?“ zeptala se jízlivě Cindy, která mu stále ještě úplně neodpustila. „Já jen, že těch nohou máš opravdu spoustu.“

„Áááá, madam vtipkuje,“ neodpustil si odpověď Bret. „Asi prasssknu sssmíchy.“

„Pssst, tamhle jsou,“ umlčela je oba Angela, která se hned po přistání nervózně rozhlížela kolem. „Jestli okamžitě nezmlknete, tak jsme v pěkný bryndě.“ Oba okamžitě umkli a zadívali se směrem, kterým ukazovalo Angelino křídlo. Na mýtince před nimi sedělo několik měňavců. Viditelně byli naprosto bezstarostní a hlasitě si něco

vykládali. Právě vypadali jako malí skřítkci, měli ovšem na zádech průhledná křídélka a místo standardního skřítkovského oblečení byli téměř nazí. Takhle oblečen by žádný skřítek nevystrčil nos z domu.

„Brete, běž zjistit, o čem se baví,“ zašeptala potichu Cindy zmijákovi. Ten beze slova sklouzl do trávy a zmizel z dohledu. Angela i Cindy se snažily sledovat podle vlnící se trávy, kde se zrovna nachází, ale foukal mírný vánek, který jim to stěžoval. Byly však rády, jelikož vánek byl na jejich straně - díky němu se Bret mohl dostat k měňavcům nepozorovaně a vyslechnout celý jejich rozhovor.

„Kde je ten Bretův dryák?“ vzpomněla si najednou Angela. „Před chvílkou tu ležel a najednou je pryč.“

„Bret ho musel vzít sebou,“ rozhodla po chvíli hledání Cindy. „Doufám jen, že si nebude hrát na hrdinu a celé to nezvoře.“

„Proč bych to dělal?“ ozval se najednou Bret vedle nich.

„Brete,“ naoko se rozčílila Cindy. „Ty chodíš jako had. Vlastně proč jako.“ Bret pochopil a zazubil se na ně.

„Baví se o Magdaleně a nějakým pokladu,“ začal vykládat, co slyšel. „Zavřeli ji do sssklepa, který je nedaleko odsssud na východ, a teďka vymejšššlej, jak se dossstat k tomu pokladu. Magda má nějakej poklad?“ podíval se tázavě na Cindy, která by to jakožto služebně nejstarší podle něj musela určitě vědět.

„Jo, Magdalena má trochu úspor,“ odpověděla stručně Cindy. „A dál? Co dál povídali?“

„Pak mleli něco o tom, co si kdo pořídí, až ho budou mít. Tak jsem k nim nedaleko položil pití, ať se pomějou. A vůbec - pojdte si to

poslechnout samy.“ S těmito slovy se vydal směrem k tlupě darebáků. Cindy ho plížením následovala.

„Já s váma nejdu,“ pronesla Angela. „Plížit se neumím a hnedka by mě chytli. Budu vám krejt záda.“ Cindy jen pokrčila rameny a zmizela v trávě. Angela si povzdechla a při představě plížení se musela pousmát. Sova a plížit se - to byl opravdu dobrý vtíp.

Cindy následovala stopu v trávě, kterou za sebou nechával Bret, a čím dál tím víc se blížila k hlasům. Najednou málem vrazila do zmijáka, který jí ukázal směrem na mýtinu. Měňavci tam stále diskutovali a Cindy viděla i šikovně naaranžovanou láhev. Jelikož byli jen pár metrů od diskutujícího hloučku, rozuměli každému slovu. Právě tam vypukla hádka a málem i rvačka, nebýt objevení Bretovy nádoby.

„Co je to, co v tom je, k čemu to je?“ překřikovali se měňavci. Jeden z nich, když láhev uviděl, vyskočil a vytrhl ji nálezci z rukou.

„To znám, to je báječná věc, to jsem už jednou pil,“ vykřikoval známým hlasem, ve kterém Cindy i Bret poznali Ohňomíra. Ten se mezitím snažil dostat dovnitř, aby se napil. Nálezce se ovšem nechtěl svého nálezu vzdát jen tak bez boje a nakonec se na mýtině opravdu strhla rvačka. Každý chtěl ochutnat tu skvělou věc a chtěl ji mít jen pro sebe. Měňavec, který ji zrovna držel v ruce, si protáhl ústa do krátkého sosáku, prorazil láhev a pořádně se napil. Okamžitě ztuhnul a toho využil další a po něm další, až nakonec byla celá mýtina plná měňavců, kteří lapali po dechu a snažili se ten dryák rozdýchat. Cindy a Bret se už už chystali vyrazit pro Angelu, když se první pijan vzpamatoval a vytrhl poslednímu láhev z ruky. Postupně ožívali další a celý proces se několikrát opakoval. Láhev už byla pomalu prázdná a Bret se začínal strachovat, že to nebude stačit. Měňavci však viditelně měli dost. Pomalu se poskládali na zem a za opileckých žvástů usnuli.

„Teď,“ zašeptala Cindy a potichu vyrazili zpět. Angelu našli na místě, kde ji nechali a sova byla moc ráda, že je vidí. Rychle se vydali udaným směrem, protože nikdo nevěděl, jak dlouho bude nápoj působit. Třeba měňavce odrovná napořád, třeba už taky jsou střízliví a jsou jim v patách.

„Támhle,“ ukázal Bret, kterého nesla Cindy na zádech. „Támhle to assí bude.“ Před nimi se objevily opuštěné dveře do kopce. Nikde žádné okno, a tak Cindy pokrčila rameny a vzala za kliku. Otevřela se před nimi temná chodba do podzemí.

„Jesstli tímhle táhli Magdu, tak mussí být chudák celá od hlíny,“ poznamenal Bret, když obhlédl velikost chodby. Cindy se musela přikrčit, aby se do ní vešla.

„Já na vás radši počkám tady a budu hlídat,“ podotkla nesměle Angela. „Za prvý bych se do tý chodby nevešla a navíc mám klaustrofóbií. Venku budu užitečnější.“ Cindy jen kývla na souhlas a vydala se s Bretem do hlubiny.

„Proč jen nemám křídla,“ posteskl si Bret po několika minutách plazení. Ne že by se jinak pohyboval jiným způsobem, ale tma a těsný prostor mu nedělaly dobře.

„Ale no tak,“ napomenula ho Cindy polohlasem. „Chtěla bych tě vidět na jejím místě. Když se něco semele venku, aspoň o tom budeme vědět.“ Bret najednou beze slova zmizel, protože chodba se prudce svažovala dolů. Cindy na poslední chvíli mávla packou do tmy a před ní se ozvalo zasyčení.

„Promiň,“ zašeptala omluvně a zatáhla drápy. „Já jsem myslela, že jsi spadl do nějaký jámy.“

„Jo, sssprávně,“ odvětil ironicky Bret. „Jáma to je, i když má tak ssslabý sssáh do hloubky. Doufám, že ssse mi ten ocasss brzy zahojí a nebudu dělat osstudu.“ Cindy tiše seskočila a rozhlédla se kolem. Ocitli se v místnosti, která byla tak akorát pro jednu čarodějnici a dvacet měňavců v podobě skřítků. Ti naštěstí zrovna byli pryč. Uprostřed stála světélkující klec, ve které seděla na zemi Magdalena. Cindy i Bret se k ní rozběhli a ona pozvedla hlavu.

„Magdo,“ zvolal Bret a snažil se schovat děravý ocas.

„Nepřibližujte se moc,“ upozornila je tiše Magdalena. „Ta klec je magická a dává rány, když se jí někdo neopatrně dotkne. Už jsem to zjistila. A co tady vůbec děláte?“

„Vysssvobozujem tě, ne?“ odvětil pyšně Bret. „Přece tě nenecháme v bryndě. Jak tě můžeme dossstat ven?“

„Kdybych to věděla, tak už jsem venku,“ odsekla podrážděně Magda. „Fakt nevím, co je ta klec zač,“ dodala ještě omluvně. „Zkoušela jsem na ni různé kouzla, ale nic nefunguje. Sáhnout na ni nemůžu taky, tak nevím, co s tím. Kde jsou vůbec ty prevíti?“

„Ty prevíti vysssprávají venku opici po mým úžasssným nápoji,“ zvedl nos Bret.

„Jsou opilí a spí na mýtině,“ dodala Cindy. „Angela hlídá vchod, kdyby se probrali a přišli.“ Cindy se mezitím začala pomalu přibližovat ke kleci a když byla asi půl sáhu od ní, začaly jí vstávat chlupy a jiskřit.

„Nezkoušej to,“ pronesla Magda tiše. „Nemá to cenu. Dostaneš jen zbytečně ránu.“ Cindy najednou přestala jiskřit a přibližovala se čím dál tím víc. V obličeji bylo vidět soustředění a pomalu postupovala dál a dál.

„Cindy?“ tázavě se na ni podíval Bret. Cindy se na něj otočila a okamžitě dostala ránu, až odletěla z dosahu klece.

„Brete,“ okřikla zmijáka Magda. „Cindy přišla na způsob, jak se dostat ke mně. To ale musíš ztichnout.“ Bret se zastyděl a pomohl Cindy postavit se na nohy. Kočka se oklepala a pomalu se vydala opět ke kleci. Občas jí po kožichu přeběhl paprsek statické elektřiny, to jí ale nezabránilo postupovat dál a dál.

Angela nervózně přecházela kolem vchodu a rozhlížela se kolem sebe. Tiše doufala, že ti dva rychle najdou Magdu a přijdou, než se měňavci proberou. Neměla totiž nejmenší představu, co by s nima mohla dělat.

„Ať už jsou zpátky, ať už se objeví,“ mumlala si pro sebe a neustále hleděla směrem k mýtince. „Jestli se tu objeví, maximálně je můžu odlákat, jestli jich ale je kolem dvaceti, bude to docela nerovný boj.“ Tráva pod jejíma nohama se už pomalu ani nestíhala narovnávat, jak rychle přecházela sem a tam. Její nervozita rostla čím dál tím víc a stále víc přemýšlela, jak se zachovat, když se objeví měňavci.

„Možná, kdybych na ně zaútočila, mohli by se leknout a rozprchnout se,“ pokračovala ve svém monologu. „Než se zase dají dohromady, mohli bysme získat nějaký čas.“

„Někdo je u našeho sklepa,“ vypískl najednou vysoký hlásek a Angela sebou trhla. Od lesa k ní mířilo několik měňavců, kterým za běhu rostla křídla, a snažili se vzlítnout. Křídélka však byla zatím malá a měňavci se pohybovali malými přískoky vpřed. Angela se odrazila od země a letěla jim v ústrety.

„To je Magdina sova,“ vypískl jeden z měňavců, ve kterém podle hlasu Angela poznala Ohňomíra. „Museli nás najít a někde tu bude i její kočka a had.“ Jejich křídla už byla celkem funkční. Jenže to už Angela byla u nich a zařala drápy do prvního z nich. Ten vypískl a snažil se jí vysmeknout. Angela však stisk nepovolila a měňavec se jí začal měnit v drápech. Nakonec se proměnil v olej a vytekl jí ze sevření. Angela neváhala a vrhla se na dalšího. Ten však již byl na útok připraven, nepočítal ovšem s prudkostí, s jakou se na něho Angela vrhla. Takže i on skončil s drápy ve svém proměnlivém těle, po vzoru svého druhu však neztrácel čas a zkapalnil se rovnou. Mezitím se několik jeho druhů vrhlo na Angelu. Ta už začala pomalu umdlévat a nevěděla, kam dříve rozdávat rány.

Cindy se velice pomalu přibližovala ke kleci a cítila, jak jí po kožichu přebíhají výboje. Začínala už být unavená, protože soustředění na neutralizaci ji stálo spoustu sil. Nicméně cíl už byl skoro na dosah. Doufala, že Magda nezapomněla její instrukce: jakmile odvede energii z klece, musí ji rozbít a osvobodit se. Velmi jednoduše řečeno, provedení však možná bude komplikované. Ještě krůček, ještě jeden a Cindy stanula u klece. Klec ucítila blízko u sebe někoho nežádoucího a začala temně hučet. Magda téměř nedýchala a pozorovala Cindy, jak pomaloučku zvedá tlapku a dotýká se klece. Z jejího kožichu začaly okamžitě odletovat velké jiskry. Magdalena neváhala a rychle se pustila do čarování. Bret mezitím s obavami pozoroval Cindy, která se mezitím změnila v elektrizující kouli a už už hrozila vybuchnout. Magdalena mocným hlasem pronášela jedno zaklínadlo po druhém, až nakonec celá místnost vybuchla v bílém ohni.

Na Angelu se ze všech stran sesypali měňavci a snažili se ji dostat na zem. Ta kolem sebe sekala drápy a ve většině případů zasáhla cíl - když

ale sekla do měňavce a rozpárala ho drápem odshora až dolů, postižený jen spadl kousek níž, během chvíličky se zotavil a vrátil se na bojiště. Po očku si Angela všimla, že všichni se zapojili do boje a žádný nešel zkontrolovat sklep. Chtěla se spokojeně zašklebit, jelikož k tomu ale nebyla fyziologicky přizpůsobena, vrhla se zpět do boje a s vervou rozsévala krátkodobou zkázu mezi nepřátele. Ta chvílka nepozornosti jí však přišla draho - jeden měňavec se jí přilepil na křídlo a ona musela rychle zapracovat a seškrábnout ho dolů. Mezitím se na ni vrhli ostatní a během chvíličky už padala jako kámen obalená měňavci na zem.

Bret pomalu otevíral oči a kontroloval, která část těla mu shořela. Oheň byl pronikavý, ne však horký, takže po krátké sebekontrole zjistil funkčnost všech orgánů. Zato Cindy ležela u vzdálené stěny a nejevila známky života. Klec zmizela a Magda se pomalu narovnávala. Když uviděla nehybnou kočku, rozběhla se k ní. Bret ji rychle následoval.

„Cindy,“ promluvila tiše Magda a zkoušela životní funkce.

„Doufám, že žije,“ pronesl polohlasem Bret.

„O tom nepochybuj,“ otevřela oči Cindy a Magda jí láskyplně pomohla vstát. „Nebýt toho zpětného rázu, tak jsem úplně v klidu. Bohužel jsem nestihla dopadnout na všechny čtyři,“ pokusila se ještě o žert.

„Rychle odssud,“ zavelel Bret a vydal se k východu. „Angela je už určitě nervózní jak pesss. Teda ssspíššš jako sssova.“

„Dobrej nápad,“ souhlasila Magda a se Cindy v náručí se vydala za Bretem.

„Na jednu stranu je dobře, že se na mě tak nalepili,“ pomyslela si pro sebe Angela, když dopadli na zem. Ona skoro nic necítila, zato její doprovod byl značně pochroumaný. Netrvalo však dlouho a opět byli v plné síle. Angela se nemohla ani pohnout, jak byli na ni nalepení. Drželi jí spáry, křídla, zobák, prostě všechno. Pomalu se začali přesouvat směrem ke sklepu. Velice pomalu, protože pohyb takového tělesa byl více než kuriózní. Nakonec se ale dostali na místo a Angela se už pomalu začala obávat těsných prostor. Jeden měňavec jí pustil křídlo a vydal se otevřít dveře. Zašel do temného vchodu, když se najednou ozvala rána a z díry vylétla malá dřevěná židlička. Dopadla na nohy, zakymácela se a s hlasitým žuchnutím se svalila na zem. Měňavci na to zůstali zírat jako u vytržení, když se najednou z otvoru zablesklo a Angela stála volná mezi různým nábytkem. Stolečky, židličky, pár skříňek, všechno ideálního rozměru do skřítkovského domečku.

„Dobřess jim to, Magdo, natřela,“ objevila se v otvoru Bretova hlava. Po zmijákovi vylezla i Cindy a nakonec s problémy i Magdalena.

„Přišli jste akorát včas,“ řekla Angela. „Prala jsem se s nima docela dlouho, ale nakonec mě přemohli. Bylo jich moc,“ dodala ještě na svou omluvu. Magdalena mezitím přivolala své koště, všichni se na něj naskládali a vyrazili k domovu. Letěli však pomalu, protože byli přetíženi a hluk se jich držel poslušně jako pejsek.

„Díky moc vám všem,“ poděkovala jim Magda po příletu domů. „Nebýt vás, asi by mě tam drželi kdovíjak dlouho.“

„Prej chtěli tvůj poklad,“ skočil jí do řeči Bret. „Ty máššš poklad, Magdo?“ Cindy s Angelou se na něj však nepříjemně zadívaly, takže radši zmlknul.

„Nevím, kde přišli na to, že nějaké mám,“ zakroutila hlavou Magdalena. „Mám jen trochu úspor z honorářů od mých nadutých a bohatých klientů.“ Mezitím se otočila a před jednou ze stěn (která mimochodem vypadala úplně obyčejně) pronesla zaklínadlo. Ve stěně se objevil otvor a v něm menší bohatství - od zlatých mincí přes drahé kameny až k vzácným soškám. Dalo by se za to koupit menší království.

„Zajímalo by mě, jak by ti hlupáci chtěli otevřít magickéj trezor,“ zasmála se, když trezor zavírala. V tom se na okně objevila kavka, sáhla zobákem pod křídlo a podala Magdě dopis. Magda ho beze slova převzala, otevřela a začala číst. Najednou se jí rozjasnila tvář.

„Mám se okamžitě dostavit na slet a převzít první cenu za svoje kouzlo,“ pronesla ke svému zvířectvu. „A taky mám pozdravovat svou ohořelou sovu,“ dodala s lišáckým úsměvem.

„Ohořelou?“ obrátila se na Angelu Cindy. „Mám dojem, že nám máš co vyprávět.“ A společně s Bretem si před rozpačitou Angelou sedli a čekali na její zážitky ze sletu. Madga vycítila jedinečnou příležitost zmizet pro svou cenu a okamžitě jí využila. Ostatní si toho ani nevšimli. Oba viseli na Angele a čekali její zážitky. Sova se ale k vyprávění moc neměla.

„Tak povídej,“ pobídl ji Bret. „Co se dělo na sletu, že tě pozdravuje nejvyšší šéfstvo?“

„Ale, co by se dělo,“ odvětila rozpačitě Angela. „Přiletěla jsem na slet, vyřídila Magdě vzkaz a společně jsme letěly zpátky.“ Cindy s Bretem nic neříkali, jen se na ni pobaveně dívali. Čekali, až ji to přestane bavit a řekne jim, co se doopravdy stalo. Angela si jen tiše povzddechla - hadí a kočičí psychologie jí někdy šla pěkně na nervy. Pustila se tedy do vyprávění.

Breta už bolelo celé tělo od smíchu a Cindy se válela na zemi a mňoukala. Angela byla prostě vypravěčka k pohledání. Chvíli se sice tvářila uraženě, že se jejím zážitkům smějí, po chvíli ji to ale přešlo a s o to větším zápallem pokračovala v líčení svých příhod.

„Magdalena ssse assisi mussela tvářit dossst překvapeně, co?“ vyrazil ze sebe mezi záchvaty smíchu Bret. „Nečekala, že jí překazí kouzlo někdo z nás.“

„Naštěstí jí ho dovolili zopakovat,“ přikývla Angela. „Jinak by mi asi zakroutila krkem.“ Načež se opět všichni rozesmáli. Najednou se ozval rámus koštěte. Všichni tři se začali rozhlížet, a když nikde neuviděli Magdalenu, překvapeně na sebe pohlédli. Ta ale během chvilky vstoupila do dveří.

„Proč jsi letěla tak pomalu?“ otázala se Cindy, čímž naštvála Angelu i Breta, protože se chtěli jako první zeptat oni.

„Musela jsem,“ odpověděla Magda a začala se přehrabovat ve svém cestovním vaku. Všichni tři napjatě čekali, co na ně vytáhne. Magda nespěchala. Byla kromě dobré čarodějnice také mistrem načasování, a tak své „publikum“ ještě trochu napínala. Když dospěla k názoru, že už je dostatečně potrápila, vytáhla z vaku svou první cenu.

„Áááááááááách,“ vydechli překvapeně všichni tři. Z Magdiny dlaně na ně zamrkalo malé cosi, z čehož se po chvíli vyklubal králíček. Zatvářil se ustrašeně, protože na tolik tvorů kolem sebe nebyl zvyklý, ale Magdalena ho pohladila po hlavičce a zakouzčila. Během chvilčky malý králíček rozuměl, co si povídají, a mohl se zapojit do diskusí.

„No vida,“ promluvil jako první Bret. „Další člen do party. Budu muset dělat větší dávky svého proslulého dryáku.“ Cindy s Angelou se na sebe podívaly a vrhly se na něj. Angela ho klovala do ocasu a Cindy

mu drápy jezdila po hřbetě. Když to králíček viděl, vyděsil se a utíkal se schovat k zírající Magdě.

„Tak dost,“ vykřikla rázně Magda. „Okamžitě toho nechte nebo bude zle.“ Cindy a Angela se zarazily a začaly se smát. Netrvalo dlouho a přidal se i zmiják. Magda se zamračila.

„Tohle mi vysvětlete,“ pronesla k těm třem. „Nejdřív se tu málem zabijete a pak smích. A o jakým dryáku je tady řeč?“ Na to Cindy přinesla kalíšek, který Bret naplnil zlatavým mokem. Magda se na ně podezíravě podívala, nakonec přičichla a ochutnala. Okamžitě vykulila oči, vlasy se jí postavily tak, že vypadala jako odkvetlá pampeliška, a rozkuckala se.

„Ta píše, co?“ zeptal se Bret a mrknul při tom na Cindy a na Angelu.

„To teda,“ vypravila ze sebe s námahou Magdalena. „Co to, proboha, je?“

„To radši ani nechtěj vědět,“ odpověděla Angela rychle, když viděla, jak se zmiják připravuje k odpovědi. „Některý věci je lepší nevědět.“ Magda přestala po chvíli lapat po dechu a začala se věnovat králíčkoví. Kočka, sova a zmiják se zatím slezli v koutku a začali kout pikle. Už se těšili, jak králíčka Roba zasvěťí do rituálů a hlavně pítí dryáku. To ale až trochu vyroste. Magda bohužel nevypadala, že by v nejbližší době zmizela na nějaký slet, ale trpělivosti se ti tři už naučili. Zvířata totiž na slety nesmí.

Na mou duši

Byla nádherná. Havraní vlasy jí padaly v kaskádách na ramena, čokoládové oči uhrančivě pozorovaly dění okolo, jemné obličejové rysy zvolna přecházely v ladnou šíji a dokonalou postavu.

Anna byla modelka. Nijak zvlášť slavná, jak se ale vyjadřovalo okolí, její hvězda teprve vycházela. Uchvacovala muže na molech při módních přehlídkách. Oslňovala na titulních stranách místních módních časopisů a v krátkých článkách v těch národních.

„Má před sebou zářnou kariéru,“ prohlašoval o ní její otec a manažer v jedné osobě. „Celý svět jí bude ležet u nohou.“ A čas mu zatím dával za pravdu.

Viktor otevřel okno a pustil do kanceláře a laboratoře čerstvý vzduch. Dával si pozor, aby ho nikdo neviděl, protože se to nesmělo. Nanoworks s.r.o. měla v celé své budově instalovanou hodně kvalitní a velmi drahou klimatizaci a čističku vzduchu. Kdyby někdo viděl, že Viktor pouští do ultračistého prostředí „obyčejný“ venkovní vzduch, asi by z toho měl problémy.

Viktor byl návrhář a tvůrce nanotechnologických zařízení. Introvert. Celé dny trávil u svého počítače a tvořil věci, na jejichž odhalení byl potřeba hodně silný mikroskop. Spousta jeho výtvorů neměla moc velký praktický význam. Firma Nanoworks fungovala spíše jako výzkumný ústav než jako továrna. Spíše bádali než sériově vyráběli. Měli kontrakty se spoustou nemocnic, kterým dodávali nanozařízení. Počet lidí, kterým cirkulovaly v krvi monitory cholesterolu, se už přehoupl do čtyřmístných cifer. Mikrokamery hlídající kornatění tepen a infarkty ještě tak rozšířené nebyly, ale získávaly si stále větší oblibu.

Viktor znal lidské tělo lépe než kdejaký doktor. Ne nadarmo byl hlavním návrhářem a architektem.

Anna a Viktor žili každý ve svém vlastním světě. Ona měla svůj maxisvět světél a přehlídek, on zase mikrosvět maličkých turbínek, motorků a snímačů. Protiklady se vším všudy. Pravděpodobnost prolnutí jejich světů byla mizivá. Ne však nulová.

Viktor jednou cestou z práce míjel obří obrazovku, na které běžely noční zprávy. Krátký šot z módní přehlídky. Anna. Viktor byl okouzlen jejím obrazem v nadživotní velikosti. Ještě dlouho poté, co vstup skončil, měl před očima její tvář i postavu, úsměv i oči. Tu noc nespál. Hledal Annu a dařilo se mu. K ránu už měl dost fotografií na vytapetování svého malého bytu. Poprvé přišel do práce pozdě, od toho večera však jeho život dostal nový smysl a směr. Platonická láska k Anně zasáhla naplno jeho srdce i mysl.

Toho večera ležela Anna v posteli a připravovala se ke spánku. V ložnici běžela potichu televize - ne tak nahlas, aby rušila, ale zase ne tak potichu, aby jí nebylo rozumět. Anna ji vnímala tak napůl. Dnešní program jí dal zabrat a už se těšila, až udeří její hodina a ona vypne. Televizi i sebe. Když tu najednou přišel e-mail. Nenásilně zablikala malá obálka v rohu televizní obrazovky. Anna se překulila na druhý bok a dálkovým ovladačem přepnula televizi. Na obrazovce se objevila krátká zpráva od kamarádky Soni - koukni, co dávají na VT kanálu. Anna moc neholdovala vědě a technice, přesto navolila zmiňovaný televizní program. Tuctový obrýlený reportér tam zrovna před tuctovou budovou zpovídal nějakého fešáka. Anna na něho koukala jak u vytržení. Zaujal ji jeho měkký sametový hlas, gesta i sportovní postava. Pomyslná jiskra přeskočila a Anna zapoměla na plánovaný spánek. Poslouchala rozhovor a tiše doufala, že reportér na konci ještě jednou představí svého hosta. Ten však zklamal a se slovy „Díky,

Viktore, za rozhovor“ se s diváky rozloučil. Anně ještě dlouho po skončení reportáže zněl v hlavě Viktorův melodický hlas a dlouho se snažila najít o něm něco víc než jen to jméno. Leč marně.

Druhý den byla Anna nevyspalá a maskérka měla hodně práce, aby ji zbavila kruhů pod očima. Nakonec vzniklo démonické líčení, které báječně doplňovalo předváděné modely. Anna se po předváděcím molu pohybovala jako ve snu a v duchu si přála, aby už bylo po všem a ona mohla jít domů. Ještě nikdy se jí přehlídka tak nevěkla jako ten den. Když už byl konečně konec a ona unaveně se usmívajíc přebírala květiny a gratulace, padl její zrak na včerejší „televizní hvězdu“. Viktor stál v řadě fanoušků, v jedné ruce pugét rudých růží, v druhé její velkou fotografii a fix. Anna ani nevěděla, jak se najednou ocitl před ní a svým sametovým hlasem ji oslovil. Začervenala se, když jí pochválil výkon na přehlídce, a beze slova vzala z jeho rukou fotografii. Když mu ji vracela podepsanou i s věnováním a s díky přebírala květiny, Viktor zkoprněl.

„Vy znáte moje jméno?“ zeptal se, když si na fotografii přečetl „Viktorovi srdečně Anna“.

„Náhodou jsem vás včera viděla v televizi a zapamatovala jsem si vaše jméno,“ začervenala se opět.

„Mohl bych vás pozvat na večeři?“ zariskoval.

„Dnes už něco mám, ale zítra by to šlo,“ přikývla.

„Vyzvednu vás tedy zítra v šest, platí?“

„Domluveno,“ přikývla. Rychle přebrala pugéty od zbývajících ctitelů a vyrazila domů. Po večeři se zachumlala do peřin a celá šťastná si představovala zítřejší večeři s Viktorem. Na dnešek nic neměla, nechtěla ale vypadat příliš nedočkavě. Chvilí si za to spílala, ale nakonec usnula ve šťastném očekávání zítřka.

Viktor strávil večer plánováním. Vybíral restauraci, přemýšlel o večeři, vínu, až i jemu klesla hlava a usnul za psacím stolem.

Od toho dne se datuje počátek jejich vztahu. Ona obdivovala jeho maličké výtvary, on zase její umění na přehlídkách. Ona byla nadšena jeho zručností při ručních pracích, on zase unesen její dokonalostí v kuchyni. Protiklady, co se přitahují. Idylický vztah se vším všudy. Jen v jednom si nerozuměli - ona byla věřící a on zapřísáhlý ateista. Jejich diskuze na toto téma končily zatvrzelým mlčením a následným dlouhým a vyčerpávajícím udobřováním. Až jednou, když zase bylo po všem a oni odpočívali, přitisknutí jeden k druhému, dostal Viktor nápad.

„To nemyslíš vážně,“ podívala se na něho Anna vyděšenýma očima. „Jak chceš najít duši? Navíc je to rouhání.“

„A nebylo by to vědecký potvrzení existence Boha?“ odvětil Viktor. „Pokud duši najdeme, spousta ateistů uvěří, že Bůh fakt je. A pokud ne, tak to vůbec nic neznamená. Takových sond jsem už navrhnul spoustu a s perfektními výsledky. Jednu mám v hlavě,“ poklepal si významně na temeno. „Kvůli paměti. Dlouhodobá, krátkodobá, fotografická, jakou by si slečna přála? Všechny máme na skladě.“ Anna se zasmála jeho rozmáchlým gestům podomního prodavače, nechtěla však tak brzy ustupovat.

„Víš, kolik lidí v sobě nosí takovýho mrňouska?“ kul Viktor železo, dokud bylo žhavé. „Dnes už každý třetí.“ Anně se rozšířily oči úžasem.

„To není možné,“ snažila se odporovat. „Znám spoustu lidí a žádný z nich nic takového nemá.“

„Jsi si tím tak jistá?“ ušklíbl se na to Viktor. „Většina lidí se moc nechlubí, že jim v těle rejdí taková potvůrka. Jsou i lidi, co to vůbec neví. Při odchodu z nemocnice podepíšou, že souhlasí s monitorováním svého zdravotního stavu, a přitom třeba ani netuší, co to pro ně znamená. O sondě, která je menší než průměr lidského vlasu, nemáš vůbec šanci vědět.“ Anna mu neodporovala. Stále ale nemohla překousnout takové porušení soukromí člověka.

„Viku, miláčku,“ pokusila se zaměřit jeho pozornost jinam. „Zapomeňme na to. Nechme toho. Co kdybychom zašli na nějakou dobrou večeři?“ Viktor se pousmál a souhlasil. Její snaha odvést ho od tohoto nápadu byla roztomilá. Zatvářil se naoko, že celou věc pouští z hlavy, v duchu však již plánoval a navrhoval detaily sondy.

Večeře byla famózní. Anna excelovala jako společnice a občas se jí opravdu dařilo odvést Viktorovy myšlenky jinam. Večer potom usínala s pocitem dobře vykonané práce, netušila však, jak moc se ve Viktorovi mýlila.

Ráno se Anna vzbudila brzy a už nemohla usnout. Poté začal tiše pípát Viktorův budík a on vstával do práce. Překvapivě ale vzal Annu s sebou. Uvedl ji do své kanceláře a ukázal jí výplod své několikadenní práce. Anna byla jako u vytržení, když si sedíc u mikroskopu prohlížela sondu, než jí Viktor řekl, k čemu bude sloužit.

„Duši?“ zeptala se Anna sklesle, i když rozuměla velice dobře. „Má najít duši?“

„Přesně tak,“ odvětil s úsměvem. „Potvrzení existence Boha, vzpomínáš?“ Velmi dobře věděla, o čem to mluví. Vzpomněla si i na svoje úvahy, co kdyby se duše opravdu dala najít a vyfotografovat.

Viktor ji nepřemlouval. Postavil ji před hotovou věc. Sonda je hotova, pojďme hledat. Nakonec svolila.

„Dobře tedy,“ začala rozvážně. „Komu chceš tu sondu podstrčit?“

„Dneska operovali nějakou starou paní a budeme jí nasazovat standardní monitor, tak tam přidám ještě tuhle.“

„Nehrozí jí nějaké nebezpečí, nemůže jí ta sonda způsobit nějaké potíže?“ ptala se Anna ustaraně dál.

„Žádný problémy, všechno je to maximálně bezpečný,“ přesvědčoval ji Viktor. „Navíc ji budu monitorovat klasickou kamerou a v případě nějakých problémů tu sondu prostě vypnu. Tělo ji potom normálně odstraní jako jakékoli jiný cizorodej předmět. Riziko je minimální,“ naléhal. Její odmítnutí by ho neodradilo od toho, aby tento pokus provedl. Cítil ale, že by mu to Anna neodpustila, kdyby to udělal bez jejího vědomí. Její souhlas bral jako své velké vítězství.

„Ale slib mi, že se to té stařenky nijak nedotkne,“ naléhala ještě Anna.

„Jasně,“ horlivě přikyvoval Viktor. „Jak jsem říkal - ani o tom nebude vědět a kdyby něco, tak ji vypnu. Tu sondu samozřejmě,“ dodal ještě rychle, aby to Anna nepochopila špatně. Během chvilky však na svůj slib zapomněl.

Anna věděla, že jakmile něco objeví, přijde se pochlubit. Dalších několik dní se nedělo nic, Viktor přicházel domů o něco tišší než obvykle, ale ani slůvkem se nezmínil o důvodu své zamlklosti. Anna vytušila, že nenachází to, co hledá. Po nějaké době si zvykla a už ji to nepřekvapovalo. Až jednou.

„Jestli můžeš, přijed' za mnou do práce. Vik.“ Viktor něco objevil, blesklo Anně hlavou, když si tu strohou zprávu přečetla. Neváhala ani chvíli a vyrazila. Za pár minut už vystupovala z taxíku a výtah je s Viktorem unášel do výšin budovy Nanoworks.

„Koukej,“ posadil Viktor zvědavou Annu za stůl a pustil jí záznam. Zrychleně, protože měl k dispozici data za několik dní. Anna tak mohla shlédnout putování miniaturní sondy, zaznamenané miniaturní kamerou, od místa vpichu po celém těle. Viktor jí popisoval, co právě vidí, jelikož záznam byl však poněkud jednotvárný, začala se Anna po chvíli nudit a zívat. Když to Viktor viděl, trochu se zamračil a přeskočil několik metrů cesty.

„Teďka jsme se dostali do mozku,“ pokračoval v popisu. „Prošli jsme důkladně všechny jeho důležité části - teda skoro všechny. Když už jsem skoro nevěděl, kam tu sondu poslat dál, objevilo se tohle,“ ukázal na monitor. Jejímu užaslému zraku se objevil chuchvalec bílé hmoty, který jí rozhodně nepřipomínal nic, co kdy předtím viděla.

„Co je to?“ vydechla.

„Nevím, možná to, co hledáme,“ odvětil. „Je to docela pravděpodobný. Neexistuje žádný schéma mozku, takhle zevnitř ho ještě nikdo neviděl. Ale spousta lidí už mozek pitvala a nic podobného nenašli. Je to hodně maličký, takže ani není divu. Není to nijak přichycený, vznáší se to a proplovává mozkem, těma vláčkýnkama hladí nervový zakončení neuronů a stimuluje je tím.“ Anna moc nerozuměla, o čem mluví, ale tušila, že vysvětlování by bylo na dlouho, tak to radši nechala být.

„Takže jsem měla pravdu já,“ usmála se.

„Vypadá to tak,“ přitakal Viktor a políbil ji na čelo. „Budu ještě ale hledat dál - co když najdu ještě něco.“ Anna se tak opět přesvědčila

o jeho tvrdohlavosti. Přiznal sice, že by se čistě hypoteticky mohl mýlit, nevzdal se však úplně. Stále se snažil dokázat, že pravdu má on a duše je jen výplod chorobných mozků církevních dogmatiků.

A dny utíkaly. Viktor byl představen Anniným rodičům a Anna zase Viktorovým. Po několika měsících vzájemného vztahu začali plánovat důkladnější soužití s tím, že se Viktor přestěhuje do Annina bytu, který byl přece jenom větší. Jejich diskuze na duchovní téma neustaly a naopak nabývaly na vášnivosti.

„Co je vlastně s tou paní?“ zeptala se po jedné výměně názorů Anna. „Objevil jsi něco nového?“

„Ne,“ odpověděl smutně Viktor. „Jen to, co už jsi viděla minule. Prozkoumal jsem jí celej mozek a nic. Ale je už hodně stará a nevypadá to s ní dobře. Asi co nevidět umře.“ Tón jeho hlasu Annu překvapil. Sice ji neznali, ale takovou lhostejnost si určitě nezasloužila. Viktor to však rychle zamluvil popisováním detailů jejího zdravotního stavu, až ho Anna musela umlčet.

„Tak mám novinku,“ volal Viktor Anně za pár dní. „Dneska exnula a když se u mě objevíš, ukážu ti docela unikátní záběry.“ Anna sebou trhla při takovém označení skonu, nicméně zvědavost byla silnější, a za chvíli už stoupala do Viktorovy kanceláře.

„Tak koukej,“ začal Viktor, jakmile se pohodlně usadila na vypořádanou židli. „Teď uvidíš několik posledních hodin života pozorovaných zevnitř mozku. Speciálně zaměřených na duši. Pochopitelně zrychleně,“ dodal rychle, aby se Anna nezděsila při představě několika nudných hodin u monitoru. Jakmile Anna spatřila

onen chuchvalec znovu, všimla si jistých rozdílů. Byl výrazně menší, vláken měl mnohem méně a už nebyl bílý, ale spíše do šeda. Když se zeptala Viktora, ten jen její pozorování potvrdil.

„Se zhoršováním jejího stavu se mění i tento chuchvalec. Čím je menší, tím hůře stimuluje neurony. Ale dívej se dál,“ nasměroval její pozornost zpět na obrazovku. V pravém horním rohu se odpočítával čas a Anna si domyslela, že nula znamená smrt. Číslice naskakovaly poměrně rychle, jak se ale blížily k nule, Viktor zpomaloval rychlost přehrávání, až nakonec čas ubíhal svou přirozenou rychlostí. Několik vteřin před smrtí už musel Viktor zvyšovat rozlišení kamery, tak byl objekt malý. V čase nula zmizel. Beze stopy - jako když praskne bublinka. Anna na to chvíli nevěřičně koukala a pak upřela tázavý pohled na Viktora.

„Duše opustila tělo,“ pokrčil rameny. „Tak nějak se to píše v bibli, ne?“ Anně nezbylo než přisvědčit. „Mám už připravenou zprávu pro vědecký kruhy a média,“ podal jí ještě útluh složku. „Přečti si to, jestli tam není nějaká blbost. Vedení už souhlasilo s uveřejněním výsledků, takže nemáme žádné problém.“

„Přiznám se, že spouště odborných termínů nerozumím,“ řekla poté, co dočetla. „Ale ty určitě víš, co a jak, a já ti důvěřuji.“ Viktor ji objal a vášnivě políbil. Jeho polibek opětovala a nakonec se pomilovali přímo v kanceláři na měkkém koberci.

Do podvědomí veřejnosti vstoupili nejprve krátkým šotem ve večerních zprávách. Druhý den byli na titulních stránkách deníků a televizní společnosti se o ně začaly přetahovat. Na všech záběrech byli společně, i když Anna ve všech rozhovorech zdůrazňovala, že všechno je Viktorova práce. Nicméně veřejnost z ní udělala mediální hvězdu. A brala jejich objev vážně. Několik týdnů po zveřejnění jejich

objevu zaznamenaly církve po celém světě zvýšený zájem a téměř nezvládaly nápor nováčků. Anna byla šťastná. Podařila se jí dobrá věc a to bylo pro ni hlavní. Viktor vyrobil dvě nové a vylepšené sondy, našel si novou oběť a pokračoval ve výzkumu. Anna nejprve protestovala, ale Viktorovi se podařilo ji přesvědčit o bezpečnosti celého výzkumu. Nakonec tedy ustoupila. Jako vždy. Když se s odstupem času nad tím zamýšlela, zjistila, že Viktor dokáže být hodně přesvědčivý. A nebo je ona příliš zamilovaná, protože zatím pokaždé ustoupila jeho plánům.

„Asi přestávám být staromódní,“ řekla si pro sebe a zasmála se. „Stává se ze mne moderní mladá žena bez předsudků a zásad z minulého století.“

„Den blbec,“ láteřil Viktor. Ten den se mu opravdu nedařilo. Radši si všechno dvakrát kontroloval, aby někomu neublížil nebo něco nerozbil. Sonda číslo 2 nového objektu už byla na místě a monitorovala aktivity stejně jako několik dalších v krevním oběhu. Povedlo se mu ale zablokovat si terminál a deaktivovat u jiného pacienta jeden monitor. Ještě že je radši dávají po třech pro případ dysfunkce nebo neočekávané obranné reakce organismu. Ve většině případů jsou sondy snášeny bez problémů, člověk ale nikdy neví. Viktor zkontroloval vnější kamerový systém a pomalu a opatrně začal navádět sondu k cíli. Objekt duševního výzkumu byl profesor matematiky v důchodu. Prodělal už dva infarkty a na třetí se důkladně připravil. Byl to seriózní starý pán, který zrovna seděl na pohovce a četl beletrii. O sondách ve svém těle věděl, neměl však ani tušení, že mu právě jedna krouží jeho vzorci protkaným mozkem. Viktor postupoval velice opatrně a pomalu. Jeho soustředění bylo tak velké, že si ani nevšiml svého kolegy, který neslyšně vstoupil do místnosti. Ten, když zjistil, že nebyl zaregistrován, zahrála mu v očích tlupa čertů a začal se tiše plížit k nic netušícímu Viktorovi, který mezitím pokračoval v pomalém přibližování. Když mu najednou dopadla na rameno ruka, strašně se lekl. Trhl sebou a sonda

vystartovala kupředu. Rychle se však vzpamatoval, zastavil ji a směřícího se kolegu vyhnal z kanceláře. Potom opět usedl ke stolu, aby dokončil započaté dílo. Zaujal ho ovšem pohyb na jedné z obrazovek. Seriózní a prošedivělý pan profesor tam tančil a hopsal po pokoji a plácal se do stehů jako blázen. Viktor na to divadlo chvíli nevěřícně koukal, potom však začal pátrat po příčině. A netrvalo to dlouho a našel ji.

„Ten mizera,“ zamumlal si pro sebe. Jak totiž v leknutí stiskl ovládací panel, sonda se rozjela kupředu. Poté ji sice zastavil, setrvačností však pokračovala dál a dotkla se několika výběžků duše. Ta se zatočila a začala stimulovat jiná nervová zakončení než předtím. Chvíli trvalo, než se zastavila a vrátila se do původní polohy. Poté si i zadýchaný profesor se zmateným výrazem ve tváři sedl zpět na pohovku a pokračoval v četbě. Tepová frekvence se vracela do normálu a Viktor stále s rozšířenýma očima vstřebával ten nový poznatek. Když se vzpamatoval, vytočil okamžitě Annino telefonní číslo. Ve sluchátku mu ovšem hlas oznámil, že je v současné době nedostupná. Viktor tedy pokrčil rameny a začal podrobně zkoumat záznamy jednotlivých kamer.

„Viku, tohle nejde,“ odporovala Viktorovi mírně rozčilená Anna. Možnost manipulace s lidskou duší ji vyděsila a ani to před Viktorem netajila. Ten se pokoušel změnit její pohled na věc, ale tentokrát byla Anna neoblomná. „Člověk je svobodný tvor a nikdo mu nemůže vnucovat, co má nebo nemá dělat,“ prohlásila hlasem, který nepřipouštěl námitky.

„Víš, co by se s tím dalo dokázat?“ namíтал přesto Viktor. „Třeba snížení kriminality.“

„Ne, Viktoro,“ skočila mu do řeči. „Několikrát už jsem ti ustoupila, ale tentokrát ne. S tímhle nesouhlasím.“

„Tak budu zkoumat bez tvého souhlasu,“ odsekl Viktor vztekle. Anna se na něho překvapeně podívala a poté beze slova ukázala na dveře.

„Běž,“ zašeptala tiše. „Běž a už se nevracej.“ Doufala, že Viktor změní svůj postoj, ten však s hrdě vztyčenou hlavou odešel a práskl za sebou dveřmi. Anna sebou trhla a zhroutila se do křesla. Ramena se jí roztrásla a dala se do pláče.

Viktor rázoval po ulici a zalykal se zlostí. To snad není pravda! Ona ho vyhodila a řekla mu, ať se už nevrací. Pomalu se uklidňoval a začal vymýšlet další kroky.

„Byla rozrušená a přejde ji to,“ přesvědčoval se. „Zejtra ráno bude volat, ať se vrátím, že to tak nemyslela,“ ušklíbl se. „A já ji nechám chvíli prosit a pak jí odpustím,“ plánoval si. Nálada se mu docela spravila, dokonce si začal hvízdát do kroku. Jméno té písničky nevěděl, ale melodie se mu líbila. Dnešek bez Anny nějak vydrží a zítra zase budou spolu a vše bude jako dřív.

„Samozřejmě ale budeme pokračovat ve zkoumání té zpropadené duše,“ pokračoval v plánech. „Doufám, že příště už bude vědět, že se nemá se mnou přít, a bude to všechno bez problémů. Ach ty ženský,“ povzdechl si. „Než si je člověk vychová, tak to chvíli trvá. Ale pak to stojí za to.“ Důkladně si naplánoval zítřejší pracovní den, protože chtěl Anně ukázat co nejvíce detailů svého nového objevu.

Anna se cítila pod psa. Znovu a znovu si v duchu přehrávala rozhovor s Viktorem.

„Měla jsem mu ustoupit,“ říkala si už poněkolkáté. „Ale to přece nejde - takhle manipulovat s lidmi. Dobře jsem udělala.“ Znovu se jí roztrásla ramena a rozvzlykala se. Nakonec se jí podařilo usnout, ale spala neklidně a převalovala se ze strany na stranu.

Ráno se Anna probudila do nádherného dne. Slunko se prodíralo skrz závěsy, a když je roztáhla, zaplavilo celou ložnici, ve které po dlouhé době spala sama. Sluneční paprsky se jí zapichovaly do kůže a působily téměř euforicky. Anna zavřela oči a nechala ten hřejivý pocit, aby ji celou prostoupil. Nemyslela na včerejší výstup a oddávala se pohodě na začátku pracovního dne. Za chvíli ji ale osobní organizér upozornil, že by za chvíli měla jít do práce. S povzdechem opustila proud paprsků a vydala se pod sprchu. Netrvalo dlouho a osvěžená vstupovala do budovy. Měla před sebou spoustu práce a ten den jí obzvláště dobře šla od ruky. Až večer, když přišla domů, objevila prázdný byt a přepadla ji melancholie. Nikdy moc neholdovala alkoholu, pro dnešek ale udělala výjimku. Nakonec usnula na židli, sklenice jí vypadla z ruky a s tichým cinknutím se rozbila na podlaze.

Viktor se cítil trochu nesvůj - od jejich společné rozepře už uplynulo několik dní a Anna se stále ještě neozvala. Začínal si myslet, že rozchod myslí vážně. Ale to ještě nezná Viktora! Měl už připravený kamerový systém, který měl hlídat každý její krok. Tyto kamery vypadaly trochu jako váčky, místo kmitajících křídel však měly důmyslný antigravitační aparát, který z nich dělal špióny s téměř neomezeným dosahem. Nanoworks měla několik takových kamer pro sledování speciálních pacientů. Většinou byla použita jedna, maximálně dvě. Viktor však nenechal nic náhodě a připravil jich hned pět. Systém takového rozsahu se vzhledem k vlastnostem daných typů používal pouze pro

významné osobnosti, a kdyby se někdo dozvěděl, že ho nasadil soukromě, určitě by měl velký problém. Kamery vystartovaly a za chvíli se na obrazovkách zjevila Anna. Viktor byl znovu uchvácen její krásou a o to bolestněji si uvědomoval, jak moc mu chybí.

„To se ale brzo změní,“ pomyslel si. „Za chvíli ji budu mít zpátky a všechno bude při starém.“ Několikrát ji už zkoušel volat, ale nikdy ji nezastihl doma a mobil nezvedala.

„Teď budu vědět, kdy je doma a promluví s ní,“ těšil se. „Nesmí se ale dozvědět, že si ji hlídám, to by byl konec. To už by mi fakt neodpustila.“ Anna se zrovna bavila s nějakou jinou dívčinou. Viktor si vybral nejbližší kameru a zapnul i zvuk. Annin melodický hlas ho pohladil po duši a už se nemohl dočkat, až spolu budou mluvit.

„Měla bys vyrazit mezi lidi,“ nabádala Annu kamarádka Soňa. „Zapomeneš a přijdeš na jiné myšlenky.“

„Ale s kým?“ zeptala se smutně Anna. „O nikom nevím, samotné se mi nechce a vyrazit si naslepo je ještě horší než sama. Dnes rozhodně nikam nepůjdu. Nějak se necítím ve své kůži a navíc mám takový nepříjemný pocit, jako by mne někdo sledoval. Půjdu domů a pořádně se vyspím.“ Náhle k debatující dvojici přistoupil Martin. Pracoval s nimi na jednom patře a občas se vídávali. Moc se spolu nebavili, jen se vždy krátce pozdravili a to bylo vše. Tenhle mladík dívky nějakou dobu pozoroval a dodával si odvalu se k nim připojit a zapojit se do hovoru. Soňa na Annu významně mrkla a s výmluvou, že si něco musí nutně zařídít, je nechala o samotě.

„Mohl bych tě dnes večer pozvat do společnosti?“ začal Martin nesměle. „V kulturním centru je dnes akce a já nemám s kým jít. Tak jsem si říkal, jestli třeba nemáš dneska večer volno,“ dodal tiše. „Moc

by to pro mě znamenalo.“ Anna se na něho zkoumavě zadívala a pousmála se. Líbilo se jí, jak byl celý nesvůj a červenal se. Sice dneska měla v plánu odpočinek, ale aspoň zmizí z toho bytu, se kterým má spojeno tolik vzpomínek na Viktora. A jak říkala Soňa - mezi lidmi na něj snáze zapomené.

„Tak dobře,“ odpověděla Martinovi, který už si pomalu připravoval zklamaný obličej odmítnutého nápadníka. „Kde a v kolik se sejdem?“ Málem vyprskla smíchy, když sledovala změny v jeho obličejí – z připraveného zklamání na úžas a nakonec radost.

„Vyzvednu tě v šest u tebe před domem,“ sliboval horlivě. „Přesně. Budu tam,“ couval před Annou, až málem převrhl sousední stůl. Ta se v duchu smála, a když se Soňou pokračovaly v diskusi, měla už mnohem lepší náladu.

Viktor zuřil. Taková troufalost! Ten floutek si dovolil pozvat Annu do společnosti a ona přijala. Místo aby se vrátila, tak si vyrazí s jiným.

„Konec pasivity, je na čase jednat,“ rozhodl se najednou. „Nejvyšší čas vyzkoušet našeho drobečka v praxi. Navíc možná poslední příležitost, protože jakmile se o tom veřejnost dozví, je konec s pionýrskými experimenty.“ Přeprogramoval vzdáleně jednu z mobilních kamer, aby místo Anny monitorovala Martina. Zatímco kamera zaznamenávala Martinovo radostné uhánění k domovu, připravil si Viktor vysokotlakou injekci se sondou a vydal se do ulic. S kapesním přijímačem signálu z mobilní kamery a se svými znalostmi města našel Martina velice snadno. Ukryl se v křoví na okraji parku, ke kterému Martin směřoval, rozcuchal si vlasy, trochu se zamazal v obličejí blátem a nasadil si sluneční brýle.

„Každý její známý mě zná,“ mumlal si pod vousy. „Ale nemusí mě poznat na první pohled.“ Připravil si injekci a obrnil se trpělivostí. Naštěstí nemusel čekat dlouho a jeho oběť se objevila. Martina stále ještě neopustila dobrá nálada a bylo to na něm i na dálku vidět. Zrovna když míjel inkriminované křoví, Viktor vystartoval. Ohnal se po jeho ruce, Martin se lekl a uskočil, Viktor byl ale rychlejší. Velkou výhodou vysokotlakých injekcí je jejich bezbolestnost, takže Martin získal sondu, aniž by cokoliv tušil. Viktor pak jen rychle zamumlal něco jako omluvu a skočil zpět do křoví. Martin zůstal chvíli překvapeně stát, pak ale pokračoval v cestě domů. Tento malý incident ho rozhodně nezabavil dobré nálady.

„Aspoň mám co vyprávět Anně, když se budeme nudit,“ utěšoval se. Nikdy se mu nestalo nic, co by stálo za vyprávění hezké dívky, takže mu tato malá příhoda svým způsobem přišla vhod.

Viktor se mezitím trochu upravil a vydal se zpět do práce. Strážný se ani nedivil, když se objevil v pozdní odpoledne ve dveřích. Ve firmě byla spousta lidí, kteří pracovali přes standardní pracovní dobu. Netrvalo dlouho a Viktor už seděl u svého stolu a navigoval sondu na její cestě. Nejdříve chtěl použít pro vstup nohu, pak si ale spočítal, že by cesta do mozku trvala o tři hodiny déle než v případě ruky. Proto radši použil rameno. Riziko odhalení bylo sice vyšší, tentokrát mu to ale vyšlo. Odhadoval, že za dvě hodiny bude sonda na místě a to bude zábava v plném proudu. Lepší podmínky si ani nemohl přát. Proti své vůli se začal usmívat, byl to ale spíš ďábelský škleb.

Anna byla připravena vyrazit. Zkontrolovala ještě jednou celkový výsledek zkrášlovacích procedur a byla spokojena.

„Teď ještě společníka a nic nám nebrání jít se společensky znemožnit,“ řekla svému obrazu v zrcadle. Mrkla na hodiny a zjistila, že

má ještě spoustu času. Když však vykoukla z okna, objevila venku stojící auto a Martina za volantem, jak do něho bubnuje prsty a každou půl minutu se dívá na hodinky. Popadla tedy kabelku a vyrazila.

„Sice ještě není šest, ale abys tu zbytečně nečekal,“ přepadla překvapeného mladíka. Martin se nejprve lekl, potom ale vyskočil a zůstal zírat s otevřenými ústy.

„Hrozně moc ti to sluší,“ vypravil ze sebe konečně. „Pokud se bude volit královna plesu, tak ostatní nemají šanci. Jsi naprosto nádherná.“ Anna se mírně začervenala, a když jí Martin otevřel dveře u spolujezdce, nasedla do auta.

„Nemusel by to být až tak špatný večer,“ pomyslela si, když se Martin na ni usmál a vyrazili.

Viktor zamyšleně sledoval sondu, jak postupuje k cíli. Na vedlejší monitoru čas od času mrknul na nic netušícího Martina a bavící se Annu. Původně chtěl Martina jen zesměšnit, s postupujícím časem se rozhodl, že ho zabije a nakonec mělo smrti předcházet dlouhé a bolestivé mučení. Na veřejnosti chtěl celou akci provést proto, aby zastrašil potenciální další nápadníky. Proto pospíchal a tlačil sondu všemi možnými prostředky k cíli.

„O půlnoci bude ten hajzlík doma a jeho hopsání nebo jinej výstup uvidí tak akorát sousedi na vedlejší větvi,“ mumlal si pro sebe. Mikromotory pracovaly na plný výkon, přesto však Viktorovi nebyl postup dost rychlý. Pomalu odbila devátá, desátá, blížila se jedenáctá a sonda stále nebyla na svém místě. Viktor začínal být zoufalý a nervózně přeskakoval pohledem mezi hodinami a jednotlivými monitory. Těsně před jedenáctou hodinou se mu v zorném poli objevil známý bílý chuchvalec, jehož chapadélka kmitala neuvěřitelnou

rychlostí. Viktor neváhal a nasměroval sondu přímo doprostřed duše, která byla následným nárazem odmrštěna pryč. Viktor zastavil sondu a otočil se k monitoru mobilní kamery, která sledovala dění v sále.

Martin si zrovna bral z tácu chlebíček, když Viktor udeřil. Otrásl se, jako by jím projela elektrika, rozhlédl se a vrhnul chlebíček k nejbližšímu páru. Anna oněměla. Téměř s otevřenými ústy sledovala Martina, jak si bere další munici ze švédského stolu a zasahuje jí další lidi. Během chvíle se vzpamatovala a vydala se pod palbou jednohubek, chlebíčků a zákusků k němu. Bezpečnostní služba však byla rychlejší. Martin byl odveden, sál uklizen, poškozené oblečení vyčištěno a zábava pokračovala. Anna spěchala za ochrankou, která odváděla Martina, daleko ji ovšem nepustili. Viděla jen zavírající se dveře a odjíždějící auto. Poté osaměla.

Viktor málem spadl ze židle, jak se smál. A když viděl i převoz Martina na policii a po krátké době do psychiatrické léčebny, zamnul si spokojeně ruce. Pečlivě sledoval i rychlé vyšetření a konečný verdikt. Když službu konající lékař prohlásil, že Martin je pro společnost nebezpečný a že už napořád zůstane pod dohledem svalnatých ošetřovatelů, deaktivoval Viktor sondu.

„Myslím, že tenhle frajírek na moji lekci dlouho nezapomene,“ pomyslel si se zadostiučiněním. „Škoda jen, že neví, kdo mu to způsobil. O to víc by byl naštvanej. V každém případě to byla dost dobrá sranda. Teď Anna uvidí, že jen se mnou bude šťastná, a zavolá mi.“

Anna ani nevěděla, jak se dostala domů. Taxikář ji odvezl domů a doprovodil až před dveře jejího bytu. Anna odemkla, vešla dovnitř

a sedla si do křesla. Automatika po chvíli zavřela dveře, ale Anna si toho ani nevšimla. Pořád měla před očima odjíždějící auto s Martinem. Po chvíli upadla do spánku, ale noční můry ji sužovaly až do zazvonění budíku. Nakonec unavená, nevyspalá, s kruhy pod očima a v depresi vyrazila do práce.

„Martin je v psychiatrické léčebně,“ vybafla na ni místo pozdravu Soňa. „Co jste včera prováděli?“ Poté, co si však Annu důkladně prohlédla, zmlkla. A když vyslechla celý příběh, snažila se Annu vytrhnout z deprese. Ale marně.

„Přemýšlela jsem, že se vrátím k Viktorovi,“ řekla Anna tiše. „Ale pak jsem si vzpomněla na náš poslední výstup a rozmyslela jsem si to. Nemyslím, že se změnil, a já svůj postoj měnit nebudu.“ Soňa pokývala hlavou a už dál toto téma nerozebírala. Věděla, že teď se Anna s vervou vrhne do práce, aby nemusela myslet na neřáda Viktora ani na nebohého Martina.

Druhý den Viktor zaspal. Po vydařené akci s Martinem usoudil, že nemá smysl chodit domů, a ustlal si v kanceláři. Měl tam pro tyto případy malé skládací lůžko, které již několikrát použil. Budík však nastavit zapomněl, takže když se ráno probral, bylo už téměř poledne a budova byla plná lidí. Dostat se nepozorovaně na záchod bylo nemožné, nikdo se ale nepozastavoval nad Viktorovým vzezřením. Všichni věděli, že určitě dlouho do noci věnoval svůj volný čas pro blaho firmy. O půl hodiny později už opět zkoumal záznamy i rozhovor Anny se Soňou. Ať však napínal uši jak chtěl, Anna mluvila příliš potichu, takže slyšel pouze tu méně důležitou polovinu. Poté se Anna vrhla do práce a Viktor také. Jen čas od času pohlédl na monitor, jestli se něco neděje.

A nedělo se. Viktor neslyšel Annino prohlášení, a proto stále doufal v její návrat. Ta ale na návrat nepomýšlela. Pomalu se začínala zotavovat po náročných dnech. V noci ji nebudily noční můry, chutnalo jí jíst a občas se i od plic zasmála. Všechno se vracelo do původních kolejí před jejich seznámením. Anna byla spokojená, Viktor však nikoliv. Pořád bral Annu jako součást svého života a nehodlal se jí vzdát.

„Jak Annu donutit, aby se ke mně vrátila?“ chodil Viktor po místnosti a uvažoval nahlas. Když si danou větu řekl po několikáté, zarazil se na slově *donutit* a zrak mu spočinul na monitorech. Ten nápad byl přímo ďábelský a chvíli jeho lepší já bojovalo s tím druhým, které tu šílenost vymyslelo. Boj však netrval dlouho a touha po Anně zvítězila. Během pár vteřin už Viktor seděl u stolu a domýšlel detaily. Zarazil se hned na prvním - jak dostat sondu k Anně. Martinovu metodu použít nemohl, protože se nemohl dostat k Anně nepoznán. Nikoho jiného do toho zasvětit nechtěl, protože to by určitě dopadlo špatně. Nakonec to vyřešil vsutku geniálně - vzpomněl si na nedávný vynález kolegů robotiků, kteří sestrojili komára-robota. Rozměrově přesně odpovídal krvežíznivé samičce, byl ovšem vybaven k odběrům i k aplikování malého množství léků do žíly. Opravdu mistrovský kousek. A tohoto kybernetického odběratele se rozhodl Viktor použít. Večer se tiše odebral o patro níž a kybernetického komára i s ovládacím zařízením si přinesl.

„Musím to rychle vyřídit a nepozorovaně ho vrátit,“ mumlal si pod vousy. Ovládání bylo ale poměrně složité a než byl se svým výkonem spokojen, byly už čtyři hodiny ráno. Příprava roztoku se sondou mu také trvala déle než obvykle, protože se mu už klížily oči. Silná káva ho však postavila na nohy. Nasadil si brýle, do kterých byl přenášen signál z kamer na hlavě komára, sluchátka a ovládací rukavice se senzory a komár vyrazil na svou misi. Opět Viktor ukázal svou dokonalou znalost města a orientaci, když zamířil nejkratší vzdušnou cestou k Anně.

Pozdě si vzpomněl na poznámku o doletu, kterou pronesl na konci předvádění vedoucí kybernetiků. Komár není žádný tryskáč a palivové články pro antigravitační aparát také nejsou bezedné. Po více než hodině letu byl unavený, protože ovládání vyžadovalo maximální pozornost a soustředění. V dálce před ním se objevil cíl a velice pomalu se přibližoval, to už ovšem hodiny ukazovaly půl sedmé. Konečně Annino okno do ložnice a dokonce pootevřené. V to ani Viktor nedoufal. Rychle vletěl dovnitř, a když uviděl Annu, ležící na posteli, vyrazil k ní. Články ukazovaly žalostně málo energie a on si nedělal iluze, že by komára dopravil zpět stejnou cestou. Chtěl ho po vpichu někde schovat a dojít si pro něho. Nejdříve však sondu. Usedl Anně na rameno a chystal se zabořit sosák do sametové kůže.

Anna se probudila z podivného snu. Stála na nějakém kopci pod stromem a přišel k ní neznámý stařík. Byl jako věchýtek, vlasy i vousy měl jako mléko, pohyboval se ale s neobyčejnou lehkostí. Usmíval se na ni, ale přitom byl vážný. Chvíli se na sebe dívali beze slova a potom stařík promluvil. Varoval ji. Mluvil sice v hádankách, Anna v nich ale vycítila varování. A také fakt, že potenciální nebezpečí přijde ze vzduchu. Poté stařík tleskl dlaněmi a Anna se zmatená probudila.

„Co měl ten sen znamenat?“ honilo se jí hlavou. „Varování, ale před čím? Kdo by mi chtěl ublížit?“ Ležela se zavřenýma očima a najednou zaslechla tiché bzučení. Pootevřela oči a spatřila drobný hmyz, jak vzduchem míří k ní. Bzukot zesílil, komár jí usedl na rameno a chystal se použít svou zbraň. Tak se po něm Anna ohnala.

Viktorovi začalo tak strašně pískat ve sluchátkách, že málem omdlel. V poslední chvíli si rychle strhl sluchátka i brýle, stejně si ale několik minut držel hlavu v dlaních a čekal, až bolest odezní.

„Co to bylo?“ mnul si spánky a uši. Sebemenší zvuk mu způsoboval nesnesitelnou bolest, takže si zakrýval uši dlaněmi. Přetočil si záznam o několik minut zpět a pustil si ho znovu. Nevěřičně zíral, jak náhle probuzená Anna zvedá ruku a jediným úderem ničí komára i jeho smrtonosný náklad.

„Do háje,“ zaklel Viktor. „Kdo spěchá, má si sednout.“ Došel k lince a zadal výrobu dvou nových sond. Přístroje se bezhlučně daly do pohybu a začaly tvořit. Když Viktor viděl, že je vše na dobré cestě, ulehl na skládací lůžko a ve vteřině usnul, jako když ho do vody hodí.

Když se probudil, bylo už pozdní odpoledne a kolegové pomalu odcházeli domů. Linka hlásila úspěšné ukončení procesu a v roztoku byly připraveny dvě nové sondy. Tentokrát nechtěl nic ponechat náhodě a ze spodního patra si přinesl komáry dva. Vysvětlování ho nijak netrápilo, a jelikož byl odpočatý a plný energie, příprava mu nezabrala ani půl hodinky. Připravil prvního komára a vyrazil. Tentokrát však po svých k domu, kde Anna bydlela. Věděl, že před nějakou dobou už odešla z práce a doufal, že půjde brzy spát. A tentokrát mu byl osud nakloněn. Skryt ve křoví v parku přímo pod okny Annina bytu vyslal chvilku před půlnocí komára. Anna už spala, Viktor ale pro jistotu proletěl několikrát blízko její hlavy. Pak usedl na stejné rameno jako jeho nešťastný předchůdce a na nic nečekal. Vpich byl bezbolestný a během pár sekund v sobě měla Anna nezvaného hosta. A zatímco se sonda zabydlovala ve svém novém domově, komár přistál Viktorovi na dlani a ten s ním rychle vyrazil zpět do práce. Cesta zpět byla mnohem kratší, protože Viktor skoro běžel. Netrvalo dlouho a sonda opět uháněla cévami do mozku. Viktor už znal místo výskytu duše, takže navigoval téměř najisto. Nespěchal, protože Anna se oddávala zaslouženému odpočinku a její reakce na stimulaci duše mohl sledovat pouze v bdělém stavu. Počítal, že přibližně v době, kdy sonda dorazí na místo určení, bude Anna vstávat. Naplánoval tedy přibližně celou trasu a ulehl také.

Na budíky si Viktor už nějakou dobu nehrál, takže se probudil až těsně před obědem. Jelikož měl pořádný hlad, šel se nejprve najíst. Když se vrátil z oběda, zjistil, že se sonda cestou odchýlila od naplánovaného kurzu a teď bloudí. Chvilku mu trvalo, než se zorientoval a navedl ji na správný směr. Potom se zase na chvilku ponořil do normální práce, takže mu čas docela utíkal. Když se před ním na obrazovce objevila duše, opustil bádání a začal zkoumat ji.

Byla mnohem větší než ty, které doposud viděl. Měla mnohem více chapadel a také svojí zářivě bílou barvou se odlišovala od ostatních. Anna mezitím dorazila domů a sedící v křesle četla nějaký časopis. Viktor pomalu přivedl sondu do bezprostřední blízkosti duše a začal. Velmi opatrně, vláček po vláček zkoušel přehazovat a pozorně sledoval Anniny reakce.

Anna listovala časopisem, ale pořádně ani nevnímala obsah článků. Byla unavená a těšila se do postele. Tahle terapie jí dávala pěkně zabrat, pomalu ale na Viktora zapomínala. Ještě pár týdnů a bude úplně v pohodě. Najednou ji z ničeho nic popadla zlost. Mrštila časopisem k oknu a začala se poohlížet po další municí. Nával zlosti však zmizel stejně rychle, jak se objevil, a vystřídal ho smutek. Anně vytryskly slzy a začala se litovat. Ani tento pocit však netrval dlouho a byl nahrazen euforií. Anně se po tváři rozlil úsměv a vybavily se jí chvíle, které trávila s Viktorem milováním. Když tu z ničeho nic zazvonil telefon. Na displeji se objevilo Viktorovo mobilní číslo, Anna však překvapivě ten telefon zvedla.

„Ahoj miláčku,“ ozval se melodický hlas na druhém konci. „Jakpak se máš? Nechtěla by ses u mě zastavit?“ Anna jen přisvědčila, položila telefon a šla si sbalit nejnnutnější věci.

Viktor si jen zavýsknul a už volal taxi. Měl to sice domů kousek, nechtěl však riskovat, že by Anna dorazila před ním. Než si stihl zabalit přenosné ovládací panely, taxi bylo před budovou a za chvíli byl doma. Anna ještě nedorazila, a tak si Viktor dal na oslavu sklenku whisky.

„Na další úspěchy dušologie - vědy o ovládání duše člověka,“ pronesl polohlasem přípitek a obrátil do sebe obsah sklenky. Netrvalo dlouho a melodie dveřního zvonku ohlásila návštěvu. Viktor otevřel dveře a pustil Annu dovnitř. Pak ještě otevřel láhev šampaňského a nalil do dvou skleniček. Jednu podal Anně a druhou pozvedl k přípitku.

„Na naše opětovné shledání,“ pronesl s triumfálním úsměvem. „A aby už nebyl žádný rozchod.“ Anna si s ním přitukla, napila se však jen trochu, protože únava a alkohol moc dohromady nejdou. Viktor pil jako bohatýr a než se Anna dostala na dno své jedné sklenky, on měl v sobě půl láhve. Netrvalo dlouho a začal se mu zamotávat jazyk a nohy, takže si radši sedli na pohovku.

„Jsem sem moc rád, že si jsi přišla jako,“ blábolil Viktor. „Ono ti jako ale nic jiného ne to - nezbylo, co?“ Opět se vytasil se svým triumfálním úsměvem, Anna ale i přes zmatené pocity zbystřila.

„Jak to, že mi nic jiného nezbylo?“ zeptala se s líbezným úsměvem.

„Proto - protože sem to rozhodl, a tak se i prostě stalo,“ odbyl ji Viktor s těžkým jazykem. „Sem tě donutil přijít, prostě.“ Když ale viděl její nechápavý výraz, mávnul rukou a ukázal na ovládací panel. „Tímhle tě ovládám a si úplně prostě v mojí moci. Můžu si s tebou dělat, co chci.“ Zapnul panel a předvedl jí záběr duše, který už Anna párkrát viděla. I přes smíšené pocity euforie a nepochopení jí došlo, že se tady děje něco, co asi není úplně v pořádku. Otočila se na Viktora, tomu se však zvrátila hlava dozadu a usnul.

Když detailněji prozkoumala záběr ze sondy, zjistila, že sonda drží některá chapadélka. Chvilku jí trvalo, než pochopila ovládání, protože euforie, která jí pronikala od hlavy až k patě, znemožňovala větší soustředění. Nakonec ale stiskla příslušná tlačítka, sonda se vzdálila od duše a uvolnila chapadélka. Ta se zavlnila, a jakmile poprvé pohladila správná nervová zakončení, euforie byla pryč jako mávnutím kouzelného proutku.

Anna se najednou cítila úplně jinak. Smysly se jí zbystrily a únava se prohloubila. Rozhlédla se po malém bytě a zrak jí padl na rozvaleného a chrápajícího opilého Viktora. Otřásla se odporem, když viděla člověka, kterého kdysi milovala, takhle zřízeného. Zároveň ji popadla zlost, protože jí došlo, kdo má prsty v Martinově umístění v psychiatrické léčebně. Sklonila se nad ovládacím pultem a po chvíli zkoumání stiskla současně několik kláves. Obraz se zaklepal, zmizel a místo něj se objevil nápis „Sonda deaktivována“. Poté se Anna obrátila k Viktorovi. Tolik zla způsobil, jen aby ji dostal zpátky. Nejvíce ji ale mrzelo, že k tomu použil metodu, která se jí maximálně přičila. A on to věděl a přesto ji použil!

„Jak se mu pomstít,“ honilo se jí hlavou. „Zabít ho? To bych byla stejná jako on. Ale jak jinak zaručit, aby mi už do života nevstoupil?“ Už se chystala použít něco z kuchyňského vybavení, nakonec ale nůž na porcování masa položila zpět a opustila tiše Viktorův byt.

Domů šla pěšky a hlavou se jí honily různé myšlenky. Když dorazila domů, byla vyčerpaná jak fyzicky, tak i duševně. Padla oblečená do postele a usnula jako zabitá.

Viktora probudilo bušení v hlavě. Dopotácel se ke skřínce s alkoholem a spolkl dva aspiriny, aby se mu trochu ulevilo.

Permoníkům začala směna, a tak se činili, až se mu zdálo, že mu pukne hlava. Včerejší den si vybavoval jen velmi matně.

„Včera se mi podařilo přesvědčit Annu, aby se vrátila,“ vzpomínal s obtížemi. „Přišla, pili jsme, povídali si a pak jsem asi usnul.“ Naklonil se k ovládacímu pultu, nápis na obrazovce ho ovšem překvapil. Zkusil pár kláves, nic se však nestalo.

„Asi sem vykládal až moc,“ zatínal zuby. „Ale zlikvidovat takhle moji práci, to mi zaplatí. Tvrdě zaplatí.“ Začal zase přemýšlet, tentokrát však nad pomstou. Aspirin začal pomalu zabírat, kocovina ustupovala a čistou hlavu teď potřeboval ze všeho nejvíce.

„Jestli Anna ví, že za tím vším stojím já, bude si dávat pořádného bacha. Bude dost těžký se k ní dostat. A hlavně jí něco provést,“ uvažoval nahlas. „Ale musí co nejvíc trpět. Žádný zabíjení. Musí trpět na těle i na duchu.“ Zamnul si ruce a na tváři se mu opět objevil ďábelský úsměv. „Což takhle ji někam vylákat a znásilnit? Ona bude trpět a ještě si užiju.“ Vyrazil do práce a cestou ještě domýšlel detaily svého strašlivého plánu.

Anna toho moc nenaspala a v práci jí padala hlava únavou. Hlavně ale měla strach, protože dobře věděla, že Viktor se jen tak nevzdá. Bude to zkoušet dál a dál všemi možnými prostředky. Opět zkoušela zahnat chmury prací, hrozba však byla tak reálná, že na nic jiného nedokázala myslet. Ve dveřích se objevila Soňa a současně zazvonil telefon. Na displeji se objevilo neznámé číslo, tak Anna pokrčila rameny a zvedla sluchátko. Soňa pozorně poslouchala, aby jí nic neuteklo, Anna však byla skoupá na slovo. Když telefon položila a uviděla Sonin tázavý pohled, jen mávla rukou.

„To byl nějaký agent modelingové agentury a zve mne na pracovní schůzku,“ dodala na vysvětlenou. Soňa přikývla a nechala ji o samotě.

„To je první možnost po hodně dlouhé době,“ pomyslela si, když Soňa zmizela. „Je pravda, že teď je takové odpočinkové období, stejně bych ale radši předváděla šaty, než vyřizovala papíry.“ Otevřela si mapu a zadala ulici, kterou ji nadiktoval agent. S překvapením zjistila, že daná firma sídlí téměř na okraji města. A navíc ve skoro opuštěné oblasti. A schůzka byla smluvena na osmou hodinu večerní. To už Anně bylo trochu hodně podezřelé, a tak zavolala na policii a smluvila si neviditelný doprovod. Službu konající strážník jí přislíbil, že bude s potěšením na dálku sledovat každý její krok a v případě nějakého problému zasáhne. Anna mu poděkovala a s ulehčením zavěsila.

Den se vlekl hodně pomalu, ale nakonec tu byl večer a Anna vyrazila. Do tak opuštěné oblasti se nedalo dostat jinak než autem a tak opět využila služeb taxikářů. Dispečer taxislužby se divil, do jakých končin takhle večer jede. Anna ho ale uklidnila, že tam má domluvenou schůzku, a taxík vyrazil. Anna se cestou nervózně rozhlížela, zdali neuvidí svého hlídače, ale bez úspěchu. Spolehla se tedy na strážníkovo slovo a sledovala město. Netrvalo dlouho a vysoké administrativní budovy vystřídaly nižší domky předměstí a chvíli nato taxík zastavil. Anna vystoupila a vyrazila k jediné budově v okolí. Na první pohled byla téměř polorozpadlá a druhý pohled ten první jen potvrdil. Anna se pokřižovala a vstoupila.

Pomalou vyšla do třetího patra a na jedněch dveřích objevila přilepený papír se stejným jménem, jakým se představil ten telefonista. Nadechla se, zaklepala a stiskla kliku. Překvapivě nebylo zamčeno, dveře povolily a otevřely se. Anna vešla z pološera chodby do polosvětla místnosti, kterou nemohla pořádně identifikovat. Mohl to být přijímací pokoj nebo velká chodba k dalším pokojům. Než však stihla zjistit více, objevila se u ní maskovaná postava, která jí zakryla ústa a zkroutila jí ruku za záda, až bolestí vyjekla.

„Jedno slovo a tu ruku ti zlomím,“ zašeptal jí mužský hlas do ucha. „Budeš pěkně hodná a nic se ti nestane.“ Anna nechtěla přijít k úrazu, a tak se snažila dát mu všemožně najevo, že bude spolupracovat. Muž ji táhl do zadní místnosti a tam ji hodil na postel. Anna na něj vrhla vyděšený pohled.

„Svlíkej se,“ přikázal úsečně. „A rychle, nebo ti pomůžu.“ Anna si začala pomalu sundávat svetřík a v duchu se modlila. A doufala, že se záchrana objeví brzy. „Rychleji,“ pobízel ji hlas netrpělivě. Nechtěla riskovat újmu na zdraví, tak zrychlila. Zanedlouho byla nahá. Útočník si sundal kalhoty a zalehl ji, takže se nemohla ani hnout. Už chtěla vykřiknout, když tu najednou násilník vyjekl a vrhl se na zem vedle postele. Ve vzduchu se objevila malá koule, ze které sršely blesky směrem k choulícímu se silákovi. Anna se během chvílky oblékla a chtěla rychle odejít.

„Nikdo až do příjezdu hlídky neopustí tuto místnost,“ ozvalo se však z robota. Posadila se tedy na židli co nejdále od násilníka i jeho strážce a trpělivě čekala. Nemusela čekat dlouho a do místnosti vešel mladík v policejní uniformě. Nasadil útočnickovi pouta a sejmul mu masku. Anna se odvrátila, aby se do jeho tváře nemusela dívat.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí policista.

„Ano, nic mi není,“ ujistila ho. „Zasáhl jste právě včas.“

„Znáte toho člověka?“ ukázal za sebe.

„Bohužel ano,“ odpověděla s povzdechem. „Je to můj bývalý velmi blízký přítel.“ Policista se již dále neptal a nabídl Anně, že ji odveze domů. Ta s povděkem přijala. Do oddělené části vozu byl usazen zarytě mlčící Viktor, na sedadlo spolujezdce Anna a vyrazili.

„Tímto vás odsuzuji k šesti měsícům nepodmíněně za pokus o znásilnění,“ vynesl naprosto bez emocí soudce rozsudek. Viktor po krátkém rozhovoru s právníkem rozsudek akceptoval, protože soudce jim byl (podle právníkových slov) příznivě nakloněn. Šest měsíců je spodní hranice a vyšší soud by při odvolacím řízení mohl být přísnější.

„Za půl roku jste venku a život jde dál,“ chlácholil Viktora advokát. Ten s ním tak docela nesouhlasil, protože za půl roku se může stát spousta věcí. Moc na vybranou ale neměl. Přijal tedy rozsudek a nastoupil s ozbrojeným doprovodem k transportu do věznice.

Vrata se zabouchla a chvíli nato i těžké dveře jeho cely. Místnost to byla malá, svým způsobem i útulná. Viktor z ní ale velkou radost neměl. Půl roku! Tady má strávit půl roku.

Osud však nedopustil, aby Viktor strávil za mřížemi tak dlouhou dobu. Ve věznici se velmi rychle provalí, za co tu kdo je. Anna byla oblíbená u mnoha lidí a pár z nich trávilo svůj čas ve stejných zdech jako Viktor. Nikdy se nepřišlo na viníka, protože všichni vězni mlčeli jako pěny. Viktora odvezli ztlučeneho do nemocnice s krvácením do mozku, kde i přes snahu lékařů zemřel. Anna se to dozvěděla z novin, kde ji na kratičký článek upozornila Soňa. Oplakala ho. I když jí způsobil spoustu bolesti, tohle mu nepřála. Na druhou stranu doufala, že tohle byla poslední rána, kterou z jeho strany utřžila.

„Beru si dovolenou,“ oznámila pár dní poté v práci. „Pokusím se napravit škody, které napáchal.“ Soňa se na ní zadívala nechápavě a Anna jí ukázala žádost o svěřeni chovance psychiatrické léčebny do domácí péče. Vyplněnou a schválenou. „Zítřa Martina vyzvednu a vrátím ho zpět do normálního života.“

„Děkuji ti,“ pronesl Martin tiše, ještě než dorazili k Anně domů. Když ho viděla, úplně se zhrozila. Pohublý a bledý, téměř se jí ztrácel před očima.

„Hrozně málo jí a je nespolečenskej,“ řekl jí jeden z ošetřovatelů. „Snažíme se je sdružovat do skupinek, tenhle ale vždycky někam zaleze. Moc mi chybět nebude.“ Ostatní svěřenci ústavu Martinovi mávali, když odcházel, Anna ale dojetí necítila. Dokázala si představit jeho pocity, když byl zavřený v léčebně tohoto typu. Ale teď už je konec a svět ho znovu přijímá do své náruče.

„Co si uděláme k večeři?“ otočila se na Martina, aby protrhla mlčení.

„Cokoliv,“ odvětil Martin. „Cokoliv kromě kaše - tu jsme tam totiž měli každý den.“ Přitom se zatvářil tak kysele, až se Anna rozesmála. A Martin se přidal.

Po několika dnech už byl Martin natolik fit, že mohli vyrazit na krátkou procházku. Až se Anna divila, jak se rychle spravil. On ale říkal, že s takovou kuchařkou není žádný problém přibrat několik kilogramů týdně.

O několik týdnů později zažádala o přezkoumání jeho zdravotního stavu. Kontrola byla velmi dlouhá a Anna nervózní. Po zhruba dvou hodinách ji jeden z doktorů pozval do ordinace a oznámil jí verdikt - zdráv a plně svéprávný.

Ten večer oslavovali. Anna uvařila úžasnou večeři a Martin sehnal skvělé víno. Potom seděli na pohovce a povídali si o všem možném i nemožném. Najednou se dívali jeden druhému dlouze do očí, jejich rty se začaly přibližovat, až se setkaly a...

Očistec

Vít Prach byl na ten okamžik dobře připraven - veškerý majetek přepsal na děti, absolvoval poslední pomazání, ve svých dvaadvadesáti letech už nic nového od života nečekal. Smířen s Bohem i lidmi očekával smrt jako začátek něčeho nového, nepoznaného. „Prach jsi a v prach se obrátíš“ - toto rčení pro něho platilo na dvě stě procent. Na téma smrti nejednou žertoval se svými vrstevníky, kteří brali konec žití na jeho vkus příliš vážně.

„Prach Vít,“ zaslechl své jméno a udělal několik kroků vpřed. Poslední soud proběhl poměrně rychle, žádné velké nedostatky (rozumějme závažnější hříchy) shledány nebyly, menších hříšků však pár měl, takže na zkratku do nebe to také nevypadalo. Otevřely se mu prostřední dveře a zbylé dvoje (pokreslené červenými plameny po levé straně a s bílými liliemi na straně pravé) zmizely. Vít prošel a dveře se za ním tiše uzavřely. Kráčel dál v pološeru, občas se mu pod nohama objevila svítící písmena „OČISTEC“ a šipka vpřed.

Vít už ani nevěděl, jak dlouho jde. Najednou se cesta začala zužovat a snižovat. Písmena svítila pořád - navíc se před ním objevil světlý bod.

„Světlo na konci tunelu - vytoužený očistec, po kterém následuje ráj,“ problesklo Vítovi hlavou a s o to větší chutí pokračoval za svým cílem. Už nemohl jít v předklonu, musel na kolena a další postup se opět zpomalil. Netrvalo dlouho a plazil se po břiše. Svítící bod se ale zvětšoval, což Vítovi dodávalo sílu. Samozřejmě ho také poháněla zvědavost - nikdo nikdy nepopisoval ostatním očistec, který viděl na vlastní oči. A Vít už ho má na dosah ruky!

Světlo se pomalu stávalo nesnesitelným. Vít postupoval velmi pomalu a posledních několik metrů musel mít zavřené oči, aby neoslepl. Najednou narazil na konec. Poslepu nahmatl průlez a vzepjal se k vrcholnému výkonu - kdosi z druhé strany mu podal pomocnou ruku a on s vypětím všech sil vstoupil do očiště. Pokoušel se otevřít oči a rozhlédnout se kolem sebe, stále byl však příliš oslněn. Mžoural kolem sebe a rozeznával jen obrysy postav. Jedna z nich se rozmáchla a praštila ho po zadku. Vít zařval bolestí - o fyzických trestech v očiš्टci nepadlo ani slovo. A začínal mít takový pocit, že to bude jenom horší...

...a zrodí se svět

prolog

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch. Bůh řekl: „Ať je světlo!“ - a bylo světlo.

kapitola 1

Bořivoj nespěchal. Spolu se svým starým Oplem Corsou toho najezdili spoustu a honit se někam nemělo smysl. Benzínový motor si tiše předl, autíčko polykalo kilometry a Bořivoj ho jistou rukou vedl serpentinami silnic. Nepřemýšlel nad tím, kudy jede. Cestu znal z paměti, projížděl ji dvakrát denně několik desítek let. Hlavou se mu honily úplně jiné myšlenky.

Bořivoj byl fyzik. Přesněji řečeno astrofyzik. A navíc docent na univerzitě. Sice při své výšce vážil víc než sto kilogramů, přesto se k titulu hrdě hlásil. Právě cestoval domů a v hlavě mu kroužily galaxie, mlhoviny, rozpínající se vesmír a prostor jako takový. Kdyby mu zavázali oči a on by musel řídit poslepu, dojel by určitě domů bez úhony. Několikrát se sice stalo, že byl vytržen ze stereotypní jízdy - to pak měli doma k večeři králíka nebo srnčí, a on potom trávil čas mytím auta od krve a chlupů.

I tentokrát byl Bořivoj vyrušen pohybem na pravé straně silnice. Dal nohu z plynu a zvuk motoru se ještě o poznání ztišil.

„Díky Bohu za tohle auto,“ pomyslel si. Mnoho aut sice nevystřídal, ale steskům kolegů vědců se divil. Za celou tu dobu, co auto měl, s ním

byl v servisu jen dvakrát - zkontrolovat, vyměnit olej a znovu na silnici. A autíčku ten režim vyhovoval.

Ručička na tachometru se ustálila na třicítce a pohyb na pravé straně silnice ustal. Bořivoj přesto podvědomě přesunul nohu na brzdu a Corsa dál zpomalovala. Dvacet, deset, pět. Motor se začal pomalu dusit, Bořivoj však nedbal. Do reality ho vrátilo až dvojí zakuckání. Auto sebou cuklo a zastavilo. Bořivoj málem vrazil nosem do volantu, hrozící katastrofu ale odvrátil a natáhnul ruku po klíčku. Periferně však zaregistroval pohyb, a když otočil hlavu, poznal, že je zle.

Nedokázal určit příčinu, viděl pouze následek. Jeden z rozsochatých buků se zakýval a pomalu se začal kácet směrem k vyděšenému obličejí za volantem. Bořivoj rychle nahmátl klíčky, ještě teplý motor naskočil, Corsa se s přiskokem vrhla kupředu a v témže okamžiku ji přepůlil padající velikán.

kapitola 2

Ještě předtím, než se mohutný kmen dotkl střechy auta, se Bořivoj instinktivně přikrčil a zavřel oči. Jako by se chtěl před mocnou rukou přírody schovat. Když poté zase oči otevřel, všude kolem něj byla jen tma.

„Chudák autíčko,“ napadlo ho napoprvé. „Dostat takovým stromem na střechu, to si určitě v servisu řeknou o pěknou sumičku.“ Chtěl vystoupit, ale najednou si uvědomil, že sedí na zemi a auto nikde. Oči si pomalu zvykaly na tmou, přesto kolem sebe neviděl ani obrysy stromů, ani nic jiného.

„To jsem blázen,“ zamumlal si pod vousy a snažil se mžourat kolem sebe. Pomalým, šouravým krokem se vydal jedním směrem, o kterém si myslel, že by mohl být správný.

Buď se Bořivoj pomalu rozkoukával, nebo opravdu zvolil správný směr - v každém případě se rozjasňovalo stále víc. Ne že by bylo něco vidět - pořád se mu zdálo, že se brodí mlhou a nevidí na krok. Světla však přibývalo. V různých směrech začínala mlha mít různé odstíny, takže to vypadalo, jako by šel po cestě lemované stromy, jejichž koruny tvořily nahoře jakousi klenbu. Koruny vysoko nad hlavou však pouze tušil, stejně jako vítr, který si s nimi pohrával. Najednou se v dáli před ním objevilo světlo.

„To by ale znamenalo, že jsem mrtvý,“ problesklo Bořivojovi hlavou. „Auto, které po havárii zmizelo, chůze v tunelu a světlo na jeho konci - asi jsem ten pád stromu nepřežil.“ Kdyby měl ještě fyzické tělo, asi by uronil slzu nad vším, co na zemi zanechal bez rozloučení.

„No nic,“ pronesl poté pro sebe. „Pojďme za světlem a uvidíme. Čekáním se ještě nikdy nic nevyřešilo.“ Všiml si však, že se světlo přiblížilo. Ne nijak výrazně, rozdíl ve velikosti však znatelný byl. Bořivoj se snažil na zdroj světla zaostřit svůj zrak, všechno však bylo natolik zamřené, že to po chvíli marného mžourání vzdal. A pomalou chůzí se vydal za světlem.

„Nikdy jsem nevěřil na život po životě a najednou jsem po smrti a jdu tunelem za světlem,“ mumlal si pod vousy, zatímco pomalu střídal levou a pravou nohu a postupoval kupředu, kde tušil cíl. Světlo bylo stále ostřejší a ostřejší, až do něho Bořivoj vrazil.

kapitola 3

Překvapený Bořivoj seděl na zemi a s otevřenými ústy zíral před sebe. Žádné světlo na konci tunelu, ale protijedoucí vlak! Hlavou mu prolétaly všechny ty reportáže o cestě tunelem, o světle a najednou si uvědomil, co vše měly společné. Dotyčná osoba nikdy ke světlu nedošla! Každý, kdo podával svědectví, se velmi brzy otočil a vrátil se zpět.

„Dá se tedy říci, že už jsem minul bod návratu a teď již není cesty zpět,“ postavil se a vykoukl vedle světla, aby si celý vlak prohlédl. Uviděl několik zářících oken, hlavně ho však zaujal obličej, který se objevil u dvířek. Chvilí na sebe beze slova koukali, až Neznámý prolomil ticho.

„Nastoupíš si?“ Měl tichý melodický hlas, který Bořivoje doslova pohladil.

„Mám na vybranou?“ odušil Bořivoj a vydal se ke dvířkám. Jeho hlas jakoby roztrhl tu harmonii, kterou Neznámý navodil.

„Samozřejmě, že máš,“ odvětil Neznámý. „Buď si nastoupíš, nebo vlak pojedje bez tebe.“ Bořivoj si představil další hodiny bezcílného bloudění v mlze a beze slova nastoupil.

Uvnitř svítily zářivky a Bořivoj mohl konečně dát odpočinout svým unaveným očím. Vybavení vlaku bylo jednoduché, ale účelné. Bořivoj již několikrát vlakem jel, ale s podobným zařízením a pohodlím se ještě nesetkal. Rozhlížel se kolem sebe jako u vytržení, až jeho pohled spočinul na Neznámém. Prohlížel si Ho výrazně déle než vybavení vlaku. Měkké rysy a na skráních stříbrem prokvétající kaštanové vlasy. Hladká tvář bez vousů, moudré hnědé oči a mírný úsměv. Neznámý viditelně nikam nespěchal, nechal Bořivojovi čas na studium. Ten ani nepostřehl, že se vlak pomaloučku rozjel.

„Vítám tě u nás, Bořivoji,“ ukončil ticho Neznámý.

„Kde to jsem a kdo jste vy?“ vypálil hned zpátky Bořivoj. „A co se se mnou stalo?“

„Není to příliš otázek najednou? Posad' se, trochu si vydechni a pak to všechno probereme.“ Bořivoj se pousmál při představě, že by si měl vydechnout, ale posadit se do měkoučkého křesla - to neodmítl. Neznámý se posadil proti němu a pomalu mu svým melodickým hlasem potvrdil všechny jeho doměny.

Bořivoj zprávy přijal poměrně klidně. Se zájmem se vyptával na podrobnosti a Neznámý ochotně odpovídal.

„Jestli chceš vědet ještě něco,“ chtěl Neznámý zakončit povídání, ale Bořivoj se rozhodl chytit příležitost za pačesy.

„Jak vlastně vznikl vesmír? Co je pravdy na teorii velkého třesku?“ Neznámý se pouze pousmál - tyhle zvědavé vědce moc dobře znal. Natáhl ruku a světlo začalo slábnout, až se s Bořivojem ocitli v naprosté tmě. Ten trochu znervózněl, snažil se ale nedat na sobě nic znát. Opět začal mžourat a pokoušel se svým nedokonalým zrakem zaostřit na nějaký uchopitelný bod. Najednou se začalo za oknem rozsvěcet. Bořivoj přilepil nos na chladivé sklo a zadíval se ven. Spatřil nespočet svítících bodů, které jako celek tvořily nádherný obrazec. Bořivoj si vzpomněl na své dětství, kdy ke čtvrtým narozeninám dostal kaleidoskop. Uvnitř válečku se zrcadly se přesypávala barevná sklíčka a seskupovala se do roztodivných tvarů. Vydržel si s touhle jednoduchou hračkou hrát hodiny a hodiny. A teď se mu za oknem tvořil a tvaroval obrazec, který připomínal pavučinu s kapkami deště, do kterých svítí měsíc. Jen trochu více propracovanou, trojrozměrnou. Ale moment - Bořivoj nevěřil svým očím. Jako by mu někdo nasadil na oči brýle a obrazec najednou nebyl trojrozměrný, ale čtyřrozměrný.

S údivem se podíval na Neznámého a ten si s úsměvem vychutnával ten triumf.

„Tohle je vesmír, Bořivoji,“ pronesl do ticha. „Vesmír, který umírá. Umírá, aby uvolnil místo tomu, který znáš. Dobře se dívej.“ A Bořivoj se díval. Viděl shluky hvězd, jak se slučují, mlhoviny a galaxie hroutící se do sebe, až nakonec zůstal jediný světlý bod uprostřed. Pomalu vyhasínal a zmenšoval se. Nakonec se opět kolem rozhostila tma. Bořivoj před sebou tušil rozuzlení, nevěděl však, jak bude vypadat. Náhle ho ozářil záblesk, jako by ho někdo fotografoval s bleskem. Tma před ním se rozeběhla do spousty svítících bodů, jak je viděl předtím. Jen ta harmonie a skrytá krása se někam vytratila.

„Tohle už je ten, který jsi obýval ty a ostatní lidé. Nezdá se ti tak hezký jako ten předešlý?“ zeptal se rychle Neznámý, když viděl Bořivoje, jak se nadechuje k otázce. Ten tedy zase vydechl a mlčky přikývl.

„Celý život jsi prožil ve třech rozměrech a najednou vidíš něco většího, dokonalejšího, úžasnějšího. Když se potom vrátíš zpět, už se ti ten tvůj malý, známý tolik nelíbí - srovnáváš a zjišťuješ, že ten svět, který jsi opustil, až tak skvělý nebyl.“

Bořivoj mlčel. Mlčel a přemýšlel. Poslední dobou byl nějak přehlcen informacemi a nestíhal je zpracovávat. Takový luxus jako divení si nemohl dovolit vůbec. Přesto se ale chtěl zeptat ještě na spoustu věcí. Neznámý byl trpělivý a v jeho podání byly všechny vědecké teorie jednoduché a snadno pochopitelné.

Bořivoj se vyptával dlouho. V jeden moment Neznámý zvažněl, až se Bořivoj lekl, jestli neotevřel zapovězené dveře. Celou dobu od momentu jeho nástupu do vlaku se cítil příjemně, najednou však začal mít takový nepříjemný pocit v oblasti žaludku. A šířilo se to všemi

směry, až ho brněly konečky prstů u nohou a třeštila mu hlava. Oči se mu rozjížděly, zrak se mu mlžil, až se propadl do černočerné tmy.

kapitola 4

„Pane doktore, ten z osmičky se probрал,“ ozval se ze sluchátka vzrušený hlas. Doktor Vágner to přijal se stoickým klidem. Stejně by se asi choval a tvářil v případě úmrtí pacienta - byl přece jenom lékařem už hodně dlouho a naučil se nedávat najevo svoje pocity. Uvnitř ale všechny ty příběhy na jednotlivých pokojích trochu prožíval. Proto ho takhle zpráva potěšila, i když to na něm nebylo poznat.

„Máte bolesti, že jo?“ zeptala se sestra Bořivoje, který zatínal zuby, aby neřval. „Zavolám doktora a on vám něco píchne.“

„Nikoho nevolejte,“ procedil přes zaťaté zuby Bořivoj. „Za chvíli to přejde.“

„Jak chcete,“ pokrčila sestra rameny a nechala ho být. Svěřila se ale doktorovi.

„Nemůžeme ho nutit. Jestli proti bolesti nic nechce, tak nic nedostane.“ I doktor se divil, respektoval ale Bořivojovo přání.

A Bořivoj prožíval muka. Nechápal, proč byl vrácen zpět. Z míst, kde bolest je pouze slovo, zpět na zemi. Už jako dítě měl panickou hrůzu z různých léků. Jednou při nachlazení mu maminka dala aspirin, načež během chvíle dostal epileptický záchvat. Soused byl lékař, takže než přijela sanitka, bylo už po všem a Bořivoj spal neklidným spánkem. Od té doby obcházel širokým obloukem všechny lékárny a sousedovi (přestože mu zachránil život) se vyhýbal. A to mu vydrželo až do dospělosti.

„Dejte tu injekci pryč,“ zasyčel se zavřenýma očima na doktora. „Řekl jsem už sestře, že nic proti bolesti nechci.“

„Tohle vám neuškodí,“ namítl doktor. Když ale Bořivoj otevřel oči a on v nich viděl odhodlání neustoupit, zase injekční stříkačku schoval. „Máte tu návštěvu. Ale dám vám jen deset minut - musíte odpočívat,“ dodal hlasem, který nepřipouštěl námitky. Bořivoj dlouho nepřemýšlel, kdo by to mohl být. Rodinu neměl, s hodně vzdálenými příbuznými se nestýkal, takže to mohli být pouze kolegové a přátelé z fakulty.

Doktor byl neúprosný. Po uplynutí slíbených deseti minut všechny akademiky, profesory, docenty a ostatní vědce vyhnal a nechal Bořivoje o samotě. Ten stihl převyprávět kolegům pouze malou část svého příběhu, na užaslé pohledy to však stačilo.

kapitola 5

Bořivojovi tekly po tvářích slzy dojetí - takové přivítání opravdu nečekal! Celá fakulta se ozdobila do veselých barev a večírek na uvítanou byl prostě velkolepý. Každý si s ním chtěl potřást rukou a prohodit alespoň pár slov. Sice čas od času musel zatínat zuby bolestí, snažil se to ale nedávat moc najevo a docela se mu to dařilo. Už se smířil s tím, že byl vrácen zpět, smířil se i se sníženou pohyblivostí. Po nehodě totiž ochrнул na spodní polovinu těla. Rozhodl se ale bojovat až do poslední chvíle. Léky nadále odmítal a jeho zdravotní stav se začínal pomalu lepší. Doktoři se sice bouřili, nečinnost ale Bořivoj rázně odmítal. Při první příležitosti se nechal z nemocnice odvézt, a jakmile mu bylo jen trochu lépe, ohlásil na škole svůj návrat.

„Proč by to tak nemohlo být?“

„Přijde mi to prostě nepravděpodobný.“

„Když si něco neumíš představit, ještě to neznámá, že to není možné.“

„A ty si umíš představit čtyřrozměrný prostor, jak se zhroutí do třírozměrného?“ Bořivoj odpočíval, ale nespál. Se zavřenými očima poslouchal diskusi svých kolegů a přemýšlel, jestli bylo moudré jim říci o svém zážitku až do takových detailů. Vytvořil tím na fakultě dva tábory: první skupinka nadšeně přijala novinky, které přinesl, a byla ochotna se za jejich pravdivost i prát. Druhá početnější byla trochu zdrženlivější a opatrnější. Chtěli více důkazů než jen slova. A mezi jeho blízkými spolupracovníky byly zastoupeny obě skupinky. Bořivoj se vždycky bavil, jak zapáleně a odhodlaně se spolu přeli a nikdo nechtěl ustoupit ani o píď. Nicméně dokázat svou pravdu hodlal velice brzy.

„Ta přednáška byla skvělá,“ tlačili se u něho kapacity z oboru a blahopřáli mu. „Dáme za to krk, že vám to přinese titul profesora.“ Bořivoj se jenom usmíval a hlavní triumf měl schovaný v rukávu. Část jeho díla, kterou právě odprezentoval, byla pouze teoretická. Přesto dokázal svými důkazy strhnout většinu posluchačů. Jen málo lidí však tušilo, že v rekordně krátkém čase dovedl se svým týmem sestavit několik gravimetrů a přesvědčit ty správné lidi. Vypočítavě dokonce naplánoval přednášku tak, že se svým termínem kryla se startem raketoplánu, který nesl zmiňované družice. Nikdo z přítomných tedy netušil, že zatímco si trápí mozkové závity, gravimetry spolu s družicemi opouštějí útroby raketoplánu a začínají posílat první naměřená data.

„Myslel jsem, že toho moc nenaměříme, když jsme na to měli tak málo času, ale vypadá to dobře,“ zvedl Marek oči od monitoru, když se otevřely dveře do laboratoře a Bořivoj na vozíčku vjel dovnitř. Rychle přijel ke stolu a dychtivě se zadíval do grafů, které se na monitoru vykreslovaly.

„Zatěžujeme jim linku více než dost,“ rozvalil se Marek spokojeně na židli. „Průběžně nám chodí data ze všech tří družic a už to trvá déle než hodinu.“ Bořivoj stále nemohl odtrhnout zrak od změti čar, které se v přibližně minutových intervalech mírně přeskupovaly.

„Co myslíš, Marku, dá se před takovým koncem někam utéct?“ obrátil se na mladíka. Stále mu totiž vrtala hlavou otázka, proč byl vrácen zpět na zem. „Dokážeme vůbec rozpoznat, že tento konec nastal? Nebo prostě najednou přestaneme existovat?“ Marek jen bezradně na tyto otázky krčil rameny.

„Kdo ví - vaše teorie může být správná stejně jako moje.“

„To máš pravdu,“ přikývl Bořivoj. „Můžeš z těchto průběžných výsledků vysledovat nějaký trend?“ Marek přikývl a pustil se do toho. Bořivoj odjel ke svému stolu, kde už na něho čekal balík předzpracovaných výstupů. Rozložil si papíry na stole a ponořil se do nich. Zabral se do zkoumání natolik, že přestal vnímat čas. Ten ale plynul dál, a když se objevil Marek s dalším papírem, bylo už o několik hodin více. Bořivojovi chvílku trvalo, než si vzpomněl, co vlastně po Markovi chtěl, poté se ale o to dychtivěji sklonil nad papírem.

„Co to znamená?“ zeptal se, jako by grafu nerozuměl.

„Vzrůstá nám gravitace,“ potvrdil jeho obavy Marek. „Všechny tři gravimetry vykazují stále vyšší hodnoty, což může mimo jiné znamenat, že skončilo období rozpínání a vesmír se začíná smršťovat. Ze začátku gravitační pole velmi mírně klesalo, po krátké době ale začalo růst – a rapidně. Mohlo by to samozřejmě znamenat nějaký nový objekt v dosahu, žádná jiná aktivita ve sluneční soustavě však zaznamenána nebyla.“

„A neobjevila se v okolí sluneční soustavy nějaká nová hvězda? Taková, aby ovlivnila gravitaci až u nás?“ Marek pokrčil rameny a vzal

do ruky bezdrátový telefon. Telefonát přišel Bořivojovi spíše jako monolog - Markův monolog. Jako by na druhé straně nechápali, na co se jich ptá. Po chvíli telefon položil a zavrtěl hlavou.

„Nic. Nic nového neobjevili. Hubble jede na plný výkon a je nemyslitelné, aby něco přehlédli.“

„A nemůže se jednat o neutronovou hvězdu? Pulsar? Černou díru?“ chystal se pomyslného stébla Bořivoj.

„Tvrdil mi, že nic. Žádné ohyby světla, takže černá díra to být nemůže. Ani nic podobného,“ odmítal nekompromisně Marek. Bořivoj mlčel. Odmítal přijmout fakt, že byl vrácen na svět jen kvůli tomu, aby oznámil konec. Bojoval s tou představou udatně, ale prohrával.

kapitola 6

„Na tohle jsem svým experimentem přijít nechtěl,“ hájil se Bořivoj. „Měla se potvrdit teorie, že n -rozměrný vesmír vzniká na základě zániku $(n+1)$ -rozměrného. Nic víc a nic míň. Sice to na základě měření už dokázat mohu, zjistili jsme také i současnou výraznou tendenci našeho vesmíru smršťovat se. Je to jako guma - natahuje se, je potřeba stále více energie na menší a menší přírůstky, a najednou se vše otočí a všechna dosud nahromaděná energie je použita na smršťení. Ale ne pomalu. Jestli rozpínání trvalo miliardy let, smršťení může být o několik řádů kratší.“

„V tom článku v Science jste byl trochu přesnější,“ obrátil se přísně děkan na Bořivoje. „Navíc se mi vůbec nelíbí na základě jednoho měření vydat prohlášení takového rozsahu. Člověče, vždyť vy dáváte lidstvu a vesmíru jen čtyřicet měsíců!“ Akademický senát se dlouho radil, jak se k tomuto „výstřelku“ postavit, a právě děkan navrhoval

okamžité propuštění. Našel pár lidí, kteří na věc nahlíželi podobně, nebylo jich ale mnoho a ostatní je přehlasovali, aby alespoň dali Bořivojovi možnost danou záležitost vysvětlit. „A to zakončení: ‚Obrátte se a prostě za odpuštění, Bůh je milostivý‘. Jak jste na tohle přišel? Vždyť jste vědec!“

„Víra a věda se vzájemně vylučovat nemusí,“ odporoval chabě Bořivoj. „Historie zná spoustu vědců, kteří kromě intelektu prosluli svou pevnou vírou.“

„A od kdy vy jste věřící,“ odrkl si pohrdlivě děkan. To už se ovšem Bořivoje zastali ostatní.

„Kolego,“ obrátil se na děkana starší prošedivělý profesor. „Sešli jsme se tu, abychom si vysvětlili ten článek a ne, abychom se uráželi nebo napadali. Vraťme se tedy, prosím, zpět, ať zbytečně nemrháme časem.“ Poté pokynul Bořivojovi rukou, aby pokračoval. Děkan si ještě něco zamračeně mumlal pod vousy, nahlas však neřekl ani slovo.

„Děkuji za slovo,“ pronesl Bořivoj směrem k profesorovi. „Myslím, že to bude velice krátké. Tato informace mi přišla natolik důležitá, že by odklad mohl mít nedozírné následky. A pokud se mýlím, což bych velmi rád, tak se toho zase tolik nestane. Prostě jen lidé začnou sekát dobrotu a chovat se slušně.“

„Vy jste se asi úplně zbláznil,“ skočil mu do řeči děkan. „Takže vy tady šíříte poplašnou zprávu jen kvůli tomu, že se vám zdá, že na sebe lidi nejsou dost hodní? Že by se měli mít víc rádi a neubližovat si tolik?“

„Pane děkane,“ odpověděl mu Bořivoj mírně. „Jak jsem říkal, nemusí se jednat o poplašnou zprávu a podle mých propočtů opravdu konec může nastat velice rychle. Přišlo mi rozumné, aby se o tom lidi dozvěděli co nejdříve. Když byste věděl, ale ne určitě, že se Titanik potopí, nevaroval byste ty lidi na palubě?“

„Chápete ale, co tahle vaše zpráva může vyvolat? Lidi začnou šílet a je otázka, kolik z nich se obrátí, jak jim radíte.“

„To je možné, ale nebudou moci říct, že nebyli varováni. Dokonce dostali i návod, jakým způsobem se zachránit.“

„To si tady hrajete na proroka?“ zamračil se na něho rozhořčeně děkan a Bořivoj zjistil, že u několika dalších lidí ztratil sympatie. Snažil se potom ještě vysvětlit, že to tak není, ale moc pozornosti mu již věnováno nebylo. Děkan přímo před ním vyvolal hlasování o jeho okamžitém propuštění a tentokrát zvítězil. Jen pár loajálních kolegů se za něho postavilo, to ale nestačilo. Bořivoj dostal několik málo dní na to, aby vyklidil byt, přidělený fakultou, a svou útulnou kancelář.

kapitola 7

„Pane docente, mohl byste nám říci více podrobností ohledně vaší předpovědi?“ vychrlila na něho reportérka, jen co otevřel dveře. „Je pravda, že za necelé tři roky skončí vesmír, jak jsme ho znali a s ním i naše Země? Co byste doporučil našim divákům?“ Bořivoj beze slova zavřel dveře. Poté, co článek ze Science otiskla ve srozumitelnější podobě většina deníků v zemi, moc klidu si neužil. Pronajal si chatičku na venkově a tam soukromě studoval materiály, které mu posílali bývalí kolegové z fakulty. Několikrát se nechal uprosit a natočil rozhovor pro noviny nebo televizi, potom se ale uzavřel před všudypřítomnými médii. A pokračoval ve své práci. Už neměl útulnou kancelář, jen jeden pokoj, který mu sloužil jako pracovna, obývací a ložnice zároveň. Dvakrát týdně ho navštěvovala hospodyně, která mu nakoupila a uklidila. Pokaždé si vyslechl stejnou litanii, jak by si měl najít nějakou hodnou ženskou, která by se o něho postarala. A pokaždé odpovídal stejně, že na tři roky to už nemá smysl.

„Pane docente,“ psal mu Marek. „Posílám aktuální informace, které jsme dostali z Hubbleho teleskopu. Možná by vás to mohlo zajímat.“ Samozřejmě, že zajímalo. Už i pozemské teleskopy začaly registrovat, že něco není v pořádku. Obloha pomalu začínala temnět a hvězdy mizely. Začalo to těmi velkými, potom přišly na řadu menší. Zpravodajství se každý den zabývalo zprávami tohoto typu, protože už i na Slunci se začaly objevovat známky vyhasínání.

Bořivoj se také stal pravidelným návštěvníkem mší v místním kostelíku. Staříčkový farář byl potěšen, že taková známá osobnost navštěvuje jeho bohoslužby a štědře přispívá na potřeby farnosti. Několikrát spolu diskutovali nad různými tématy - Bořivoj vysvětloval farářovi detaily z fyziky a astronomie, farář zase katechismus.

Jednoho dne našel Bořivoj pode dveřmi malý lísteček zažloutlého papíru a na něm napsáno: „J 21:29“. Už za sebou měl několik hodin katechismu, takže poznal, že se jedná o odkaz do Bible. Hledal a našel kapitolu v Janově evangeliu, kde se Ježíš ukazuje Tomášovi. A v tomto verši mu říká: „Tomáši, uvěřil jsi, protože jsi mě viděl. Blaze těm, kteří neviděli, a uvěřili.“ Nevěděl sice, kdo mu papírek pode dveře dal, pochopil ale. Když pak nadešel den jeho křtu, křestní jméno si vybral právě po Tomášovi, protože uvěřil až v momentě, kdy uviděl.

kapitola 8

Jakmile se rozezněl zvonek u dveří, Bořivoj si myslel, že je to zase nějaký reportér nebo novinář. Když ale uviděl děkana z fakulty, nedokázal skrýt své překvapení. Otevřel dveře a pozval ho dál. Děkan od jejich minulého setkání viditelně zestárl. Jeho husté tmavé vlasy prořídly a začaly se v nich objevovat stříbrné prameny. Také tvář měl strhanou a i pár vrásek mu přibylo. S díky přijal nabídnutý hrnek čaje a usedl proti Bořivojovi do křesla.

„Doufám, že vás moc neruším a nevytrhuji vás od něčeho důležitého,“ začal poněkud nesměle. „Když jsme spolu mluvili naposledy, byl to trochu emocionální rozhovor. Máte právo se na mne hněvat, rád bych se vám ale omluvil. Bohužel se poslední dobou ukazuje, že jste tehdy měl pravdu. Ve všem.“ Děkan volil slova opatrně, jako by se bál, aby se Bořivoj nezalekl a rozhovor neukončil. „Naše výzkumy i měření potvrzují vaše teorie do podivuhodných detailů. Chtěl jsem vás tedy požádat, jestli byste se nevrátil zpět na váš post na fakultu. Se všemi výhodami jako předtím,“ dodal ještě rychle.

„A proč, pane děkane?“ usmál se na něho Bořivoj. „Čas už příliš pokročil, a pokud jde o vaše svědomí, nemusíte mi nabízet tyto výhody. Nezlobím se na vás. Svůj úkol jsem splnil a zde jsem našel klid, který mi pomohl v mých posledních měsících. Vlastně jsem vám vděčný. Na fakultu se ale nevrátím. Vyřídte, prosím, všem mé srdečné pozdravy.“ Děkanovi se na první pohled ulevilo, že k němu Bořivoj necítí zášť, přesto by ale byl radši, kdyby se vrátil. Nenaléhal ale. Potřásl mu pravicí a rozloučili se. Bořivoj dlouho sledoval jeho auto, jak mizí v dál, dokud se neztratilo za horizontem. A uvažoval, jak dokáže člověka změnit vidina blížícího se konce.

kapitola 9

Ten den Slunce nevyšlo. Jedna z teorií hovořila o tom, že se z bílého trpaslíka stane rudý obr a pohltí celou Sluneční soustavu. Realita se ale ukázala jiná. Zprávy v televizi běžely nonstop a informovaly o vývoji situace v různých koutech zeměkoule. Všude se lidé potýkali se zvýšeným tlakem, spousta z nich nedokázala tuto změnu ustát. Bořivoj byl jedním z nich. Již několik dní se hospodyně neobjevila, on po ní už ale netoužil. Cítil, že je konec a už není třeba nakupovat nebo uklízet pokoje. Seděl jen ve svém kolečkovém křesle před televizí a sledoval

dění ve světě, až mu klesla hlava a srdce zabušilo naposledy. Televize běžela dál, jako by se nic nestalo. Ještě několik dlouhých minut.

epilog

Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, nad propastí byla tma a nad vodami se vznášel Boží Duch. Bůh řekl: „Ať je světlo!“ - a bylo světlo.

Padá už sníh?

„Zítřka přiletí návštěva z Nigérie,“ uvítala mezi dveřmi Markéta svého manžela. „Ben.“ Tomáš věděl, že Markéta si s mladíkem z Afriky dopisuje už několik měsíců. Nejdříve si psali dopisy, potom objevili možnosti internetu a začali si psát rychleji. Ben potom projevil přání, zdali by se mohl podívat do Čech. Markéta zařídila pozvání a termín příletu byl první květnový víkend.

„Bude tady jen týden, spát bude v pokoji pro hosty a já jsem si vzala dovolenou, abych ho tady trochu provedla. Snad stihneme všechna zajímavá zákoutí Prahy.“ Tomáš si dovolenou vzít nemohl, ale nabídl pomocnou ruku, že až budou na výletech, tak až přijde z práce, tak může vařit večere. Markéta byla nadšená, protože Tomáš kromě dalšího byl i dobrý kuchař a experimentátor.

Markéta čekala v hale Ruzyňského letiště a připadala si trochu hloupě. Kolem ní na špičkách postávali chlapíci v oblecích a s cedulemi „Mr. Yamamoto“, „Mr. Brown“ a podobně. Ona žádnou ceduli neměla - pouze fotku Bena, na které stál pod suchým stromem, a zuby mu svítily v úsměvu od ucha k uchu. Letadlo už přistálo, takže někde v odbavovacím prostoru byl její host a prodíral se přes celníky. Konečně se vynořili první lidé, kteří alespoň trochu vypadali, jako by přiletěli z černého kontinentu. Markéta s hrůzou zjistila, že černoši jsou si poměrně hodně podobní - jak Bena pozná?

„Marketa?“ ozvalo se najednou za ní. Lekla se, prudce se otočila a za ní stála zubící se téměř dvoumetrová postava.

„Ben?“ zadívala se zkoumavým pohledem. Černoušek roztáhl svůj široký úsměv ještě tak o deset centimetrů.

„Hallo, nice to see you,“ zahlaholil a přátelsky ji objal.

„Taky tě ráda vidím,“ odvětila Markéta (samozřejmě anglicky). „Jaký byl let?“

„Perfektní. Napoprvé to ani lepší být nemohlo,“ odvětil, aniž by úsměv odložil. Markéta ukázala směr k východu a vyrazili do centra. Ben celou cestu vyprávěl, jak moc se do Prahy těšil.

O hodinku později se už procházeli parkem směrem na Petřín. Jak stoupali výš a výš, postupně se objevovala Praha jako na dlani. Najednou fouknul vítr a na dvojici začaly sněžit okvětní lístky z ovocných stromů. Ben úplně nadskočil.

„Sněží,“ vykřikl. „To musí být sníh, tolik jsem o něm četl. Chumelí.“ Pobíhal a chytal kvítky do dlaní.

„Kdepak,“ smála se Markéta. „To odkvétají jabloně a višně tady v parku. V květnu tady už nesněží.“ Ben viditelně posmutněl. Markéta mu vyprávěla, jak vypadá zima v Čechách - hromady sněhu, zamrzlé louže a rybníky, lidé nosící kulichy a rukavice.

„To bych někdy chtěl vidět,“ povzdechl si Ben. „Sníh a mráz v Nigérii nemáme.“

„Neboj,“ utěšovala ho Markéta. „Nejsi tu naposledy, můžeš přiletět v prosinci nebo v lednu a užít si i sněhu.“ Pokračovali v cestě a týden utekl jako voda.

V prosinci už začal být Ben jako na jehlách. Jeho e-maily nabývaly na naléhavosti a Markéta pokaždé musela odpovídat, že zima jako taková ještě nepropukla. Na konci prosince bylo počítat ještě teplo a sních nikde. Přišel leden a Ben pomalu ztrácel naději. Nakonec se ale dočkal a přistál na Ruzyni podruhé. Markéta (tentokrát už i s Tomášem) čekala opět v hale a v ruce držela teplý svetr. Ben je ihned poznal a hrnul se k nim. Přivítání bylo opět vřelé, Ben si vděčně a rychle oblékl svetr a už je vyháněl ven na sních. Venku byla zima - Ben se rozhlížel, ale po sněhu ani památky. Tomáš na něho volal od auta, protože se na něho místní taxikáři koukali nevraživě. Rychle naskočili a vyrazili, tentokrát však opačným směrem.

„Je ti ještě zima?“ otočila se Markéta na Bena. Ten jen s cvakajícím zubama přitakal. Tomáš už měl nastaveno topení na maximum, ale Markéta vytáhla ještě teplou zimní bundu. Ben se do ní zachumlal a po chvíli začal rozmrzat.

„Kam jedeme?“ začal vykukovat z okének.

„Uvidíš,“ zněla odpověď, se kterou se ale nehodlal spokojit. Snažil se sledovat cedule, ale nestíhal. Po chvíli toho tedy nechal a podmračeně pokukoval po svých únoscích. Za necelou hodinu auto zastavilo a Markéta s Tomášem vystoupili. Ben vystoupil s nimi, rozhlédl se kolem sebe a na první pohled ho zaujala silueta Ještědu. Najednou si ale uvědomil, že mu na vlasech a bundě ulpívají malé bílé částečky.

„Chumelí,“ zašeptal. Tomáš mrkl na Markétu, která ho vděčně pohládila po tváři.

„Báječný nápad,“ mrkla na něj. Ben už stál u hromady sněhu, který tam nahrnul pluh, a opatrně do něj bořil své tmavé ruce. Markéta vytáhla z kufru ještě rukavice a kulichy a podělila oba muže.

Letadlo se odlepilo od ranveje pražského letiště a Ben zavřel oči. Smutný, že týdenní výlet opět skončil a vrací se zpět domů. Šťastný, že viděl sníh. Znovu si přehrával všechno, co v bílé nádheře prováděli - koulování, válení sudů, jízda v pytli v bobové dráze - všechno bylo úžasné. Na tváři se mu usadil šťastný úsměv. Za rok musí do Prahy určitě přiletět znovu.